

ДЖУЛИ ГАРУУД НЕПОКОРНИ ЖЕЛАНІЯ

Превод от английски: Fantastique, 2011

chitanka.info

ПРОЛОГ

Англия, 1788

Гневен глас събуди детето.

Малкото момиченце седна в леглото и разтърка очичките си, за да прогони съня.

— Бавачке? — прошепна то в настаналата тишина. Погледна през стаята към люлеещия се стол отсреща и видя, че е празен. Момиченцето бързо се мушна отново под завивката и затрепери от студ и страх. Бавачката я нямаше там, където трябваше да бъде.

Изстиващите въглени в камината, блещукаха с оранжеви отблясъци в тъмнината и приличаха на очите на демони, взиращи се в малкото четиригодишно момиченце. Тя се опита да не ги гледа. Обърна погледа си към двойния прозорец, където сякаш оживели клоните на дървото отвън, дращеха по стъклото.

— Бавачке? — повтори малкото момиченце и заплака.

Тогава чу гласа на баща си. Той крещеше и тя си помисли, че гласът му е суров и непреклонен, а страха я напусна веднага. Не беше сама. Баща ѝ се намираще наблизо и тя бе в безопасност.

Изведнъж детето стана любопитно. Вече от месец живееха в новата къща и през цялото това време никога не им бяха идвали гости. Баща ѝ крещеше на някой и тя искаше да види и да чуе какво става.

Малкото момиченце застана на края на леглото и легна по корем, за да може да се плъзне на пода. Там имаше сложена възглавница, всъщност имаше по една от двете страни на леглото и тя я избута настрани, когато се приземи. Премина през стаята с босите си крачета, а пръстчетата ѝ не се виждаха от дългата нощница, която носеше. Избута кърлицата черна коса, която падаше пред очите ѝ, и внимателно натисна дръжката на вратата. След това излезе и щом стигна до най-горната площадка на стълбището, спря. Чувахе се гласа на още един мъж. Сега и той започна да крещи, изговаряйки думите с толкова омраза, че сините очички на детето се разшириха от изненада и страх. Тя надникна през ъгъла на парапета и видя баща си, който

стоеше срещу непознатия. От мястото, където бе застанала на върха на стълбището, видя и друга фигура, скрита в сенките до входа на коридора.

— Получи предупреждението, Бракстън! — гърлено изкрещя непознатия. — Беше ни платено много добре, за да се уверим, че няма да ни създаваш повече неприятности.

Непознатия извади пистолет, приличащ много на този, който носеше баща ѝ, за да се защитава, и детето видя, как го насочва към татко ѝ. Тя тръгна надолу, по застланото с килим стълбище, с намерението да изтича при него, за да може той да я прегърне и да ѝ каже, че всичко ще бъде наред. Когато стигна в подножието на стълбите спря. Видя как баща ѝ ритва непознатия и избива пистолета от ръката му. Оръжието се приземи с тъп звук в краката на детето.

От сенките се появи другия мъж.

— Паркинс ти изпраща поздрав — каза той с дрезгав глас. — Също каза да ти предам да не се притесняваш за момичето. Ще вземе много добра цена за нея.

Момиченцето започна да трепери. Не можеше да погледне към мъжа, който говореше. Знаеше, че ако го направи ще види очите на демон, оранжеви и светещи. Паниката превзе детето. То можеше да почувства злото, което го обграждаше, можеше да го помирише и вкуси, а ако посмееше да погледне, знаеше, че това зло ще я ослепи.

Мъжът, за който момиченцето мислеше, че е самият дявол, се върна в сенките, точно когато другия мъж тръгна срещу баща ѝ и го удари силно.

— С прерязано гърло, няма да можеш да изнасяш речи — каза той и се засмя грубо.

Татко ѝ падна на колене, но се опита да стане, когато в ръцете на непознатия се появи нож. Грозен зъл смях се разнесе из помещението и се удари в стените като хиляди духове, блъскащи се един в друг.

Мъжът подхвърляше ножа от едната в другата си ръка, докато бавно обикаляше около баща ѝ.

— Татко, ще ти помогна — прошепна момиченцето и посегна към пистолета. Беше тежък и толкова студен, сякаш току-що го е взела от земята, покрита със сняг и чу щракване, когато пълничките ѝ пръстчета се плъзнаха върху спусъка.

Ръцете ѝ бяха протегнати и вдървени, а дланите ѝ трепереха, когато насочи оръжието към най-близкия от двамата мъже. Тя бавно тръгна напред, за да стигне до баща си и да му даде оръжието, но веднага спря, щом видя, че непознатия забива дълъг нож в рамото му.

Детето изпищя от ужас.

— Татко! Ще ти помогна, татко!

Пълният с ужас и отчаяние писък на детето, достигна до борещите се на земята мъже. Непознатият, който стоеше в сянка, изскочи от прикритието си. Мъжете спряха да се борят и тримата с недоверие погледнаха към малкото четиригодишно момиченце, което бе насочило срещу тях пистолет.

— Не! — изкрещя дявола. Сега вече не се смееше.

— Бягай, Карълайн. Бягай, мъничката ми, бягай.

Предупреждението дойде твърде късно. Детето се спъна в края на нощничката си, когато се затича към баща си.

Без да иска натисна спусъка, докато падаше, и затвори очи от експлозията, която отрази смеха на демона.

Малкото момиченце отвори очи и видя какво е сторило. И оттогава вече не можеше да види нищо друго.

ГЛАВА ПЪРВА

Англия, 1802

Изстрел разцепи тишината и наруши спокойствието в преминаващата през английската провинция карета.

Карълайн Мари Ричмънд, братовчедка ѝ Чарити и чернокожия им спътник, чуха шума едновременно. Чарити помисли, че е от гръмотевица и погледна през прозорчето. Тя се намръщи, объркано, защото небето бе синьо и лазурно, а денят бе прекрасен. Не видя нито един тъмен облак. Тъкмо щеше да изрази объркването си, когато братовчедка ѝ я хвана за рамото и я дръпна навътре и двете се озоваха на пода на наетата карета.

Карълайн се притесняваше за безопасността на братовчедка си, затова измъкна от чантичката си пистолет със сребърен обков и перлени чирепи. Тя опита да прикрие с тялото си Чарити, когато изведнъж каретата спря рязко и отби встрани от пътя.

— Карълайн, какво правиш? — сърдитият въпрос дойде откъм пода.

— Това бяха изстрели — отговори Карълайн.

Бенджамин, който стоеше срещу господарката си, извади оръжието си и внимателно погледна през прозореца.

— Разбойници! — извика кочияша с подчертан ирландски акцент. — Най-добре изчакайте тук — добави той, докато се смъкваше от капарата, а после изчезна от погледа на Бен.

— Виждаш ли нещо? — попита Карълайн.

— Само коняря, който се скри в храстите — отговори чернокожият мъж, а в гласа му се четеше очевидно отвращение.

— Аз не виждам нищо — отбеляза недоволно Чарити. — Карълайн, моля те, махни си крака. Сигурно по целия гръб на роклята ми има отпечатыци от обувките ти — тя се пребори да се изправи и застана на колене. Бонето ѝ се бе свлякло около врата ѝ и висеше заплетено в обемните руси къдрици с вплетени розови и жълти панделки. Очилата ѝ с телени рамки се бяха килнали на една страна на

пълничкото ѝ носле и тя присви съсредоточено очи, докато се опитваше да оправи външния си вид. — Наистина, Карълайн, иска ми се да не си толкова енергична в опитите си да ме защитиш — обяви тя. — О, Боже, изгубила съм едно от стъклата на очилата ми — нацупено се оплака. — Сигурно е накъде отдолу под роклята ми. Мислиш ли, че тези разбойници са се натъкнали на някой нещастен пътник?

Карълайн обмисли последната забележка на Чарити.

— От броя на изстрелите и реакцията на коняря ни, предполагам, че е точно така — отговори тя. Гласът ѝ бе мек и спокоен, инстинктивна реакция срещу бърборенето на Чарити.

— Бенджамин? Моля те, отиди да нагледаш конете. Ако са се успокоили достатъчно, ще се промъкнем напред, за да помогнем.

Бенджамин кимна в съгласие и излезе навън. Когато се раздвижи, каретата се разтrese, а после трябваше да се завърти на една страна, за да може масивните му рамене да минат през тясната дървена вратичка. Вместо да отиде отпред, където бяха впрегнати наетите коне, той се насочи към задната част на каретата към двата арабски коня на Карълайн. Животните бяха доведени чак от Бостън като подарък за бащата на Карълайн, граф Бракстън.

Конете не бяха раздразнени повече от обикновено, но въпреки това Бенджамин им затананика някаква песничка на африканския диалект, който само Карълайн разбираше, и ги успокои напълно. После ги развърза и ги отведе до едната страна на каретата.

— Стой тук, Чарити — заповяда Карълайн. — И дръж главата си наведена, не се изправяй.

— Внимавай — каза Чарити, докато се качваше на седалката. После веднага показва глава през прозореца, напълно игнорирайки заповедта на Карълайн, за да види как Бенджамин вдига братовчедка ѝ на гърба на черния жребец. — Бенджамин, и ти се пази — извика тя, когато огромния мъж се метна на нервната кобила.

Карълайн тръгна напред през дърветата, възнамерявайки да мине зад гърба на разбойниците, и да използва елемента на изненадата, който щеше да е на нейна страна. По броя на изстрелите предположи, че разбойниците са трима или четирима и не желаше да се изправи пред тях, без да има поне едно предимство на своя страна.

Клоните на дърветата се закачаха в синьото ѝ боне, затова тя бързо го свали и го пусна на земята. Гъстата ѝ черна коса, с цвят на

безлунна нощ, се измъкна от хлабавите шноли, с които бе вдигната и се изсипа на раменете ѝ.

Гневните гласове накараха Карълайн и Бенджамин да спрат и да се скрият в храстите, където имаха добра видимост. От гледката, разкрила се пред нея, Карълайн я побиха тръпки.

Четирима едри мъже, всичките на коне, бяха обградили красива черна карета. Всички, освен един, бяха с маски. Пред погледа им се появи добре сложен джентълмен, който бавно слезе от каретата. Карълайн видя да се процежда кръв по краката на човека и едва не ахна от възмущение и жал.

Раненият джентълмен имаше руса коса и красиво лице, което сега бе преbledнало и сгърчено от болка. Карълайн го гледаше как слиза от каретата и се изправя пред разбойниците. Забеляза арогантния и презрителен поглед, който хвърли на нападателите, но изведнъж очите му се разшириха. Арогантността му изчезна и се замени от чист ужас. Карълайн веднага видя причината за тази драстична промяна в поведението на мъжа. Разбойникът, който не носеше маска, очевидно водача им, ако се съдеше по това, как другите го гледаха, бавно вдигна пистолета си. Бандитът без съмнение щеше да извърши безмилостно убийство.

— Той видя лицето ми — каза мъжът на хората си. — Няма друг изход. Ще трябва да умре.

Двама от разбойниците веднага кимнаха в съгласие, но третия се колебаеше. Карълайн не губи време да чака решението му. Прицели се внимателно и дръпна спусъка. Изстрелът ѝ бе верен и точен, резултат от годините, през които бе живяла с четирима по-възрастни мъже, които настояваха да я научат да се защитава сама. Целта ѝ бе ръката на главатаря, а викът му на болка бе наградата ѝ.

Бенджамин ѝ показва одобрението си, като ѝ подаде своето оръжие и взе нейното. Карълайн стреля отново, ранявайки мъжа отляво на главатаря.

И тогава всичко свърши. Бандитите, крещейки обиди и закани, се втурнаха надолу по пътя.

Карълайн изчака, докато шума от конете им заглъхна и излезе от прикритието си. Когато стигна до джентълмена, бързо се плъзна на земята.

— Не мисля, че ще се върнат — каза тя меко. Все още държеше пистолета в ръка и бързо го прибра щом мъжа, виждайки го се дръпна назад.

Той бавно излезе от вцепенението си. Недоверчиви сини очи, съвсем леко по-тъмни от тези на Карълайн, съмнително се взряха в нея.

— Вие ли стреляхте по тях? Изстрелите...

— Да, аз стрелях. Бенджамин — добави тя, посочвайки към гиганта, който стоеше — също помогна.

Джентълменът отклони поглед от Карълайн и повдигна глава към приятеля ѝ. Но реакцията му към чернокожия я разтревожи. Изглеждаше така, сякаш всеки момент щеше да припадне. Тя реши, че обърканото му изражение е заради страха и болката от раната.

— Ако не бях използвала оръжията си, сега щяхте да сте мъртъв.

След като изрече, безспорния според нея факт, Карълайн се обърна към Бенджамин и му подаде юздите на жребеца си.

— Върни се при каретата и кажи на Чарити какво се случи. Сигурно вече се е поболяла от притеснение.

Бенджамин кимна и се отдалечи.

— За всеки случай донеси още барут — извика Карълайн след него, — също и чантата с медицински принадлежности на Чарити.

Тогава насочи отново вниманието си към непознатия и попита.

— Можете ли да се качите отново в каретата си? Там ще ви е много по-удобно, докато преглеждам раната ви.

Мъжът кимна и бавно се заизкачва по стъпалата, за да седне в каретата. Той залитна назад и за малко щеше да падне по гръб, но Карълайн бе точно зад него и го подпря с ръце.

Когато го настани на плюшените виненочервени седалки, тя коленичи на пода между разтворените му крака. Изведнъж се почувства засрамена, защото раната бе на доста деликатно място. Бузите ѝ пламнаха от интимната поза, в която бе. Поколеба се точно как трябва да процедира, когато струя топла кръв обагри в червено бричовите от еленова кожа, зад коляното на мъжа.

— Малко е неудобно — прошепна той. В гласа му се четеше повече болка, отколкото срам, и Карълайн го съжали.

Раната бе точно там, където се съединяваха краката му, от вътрешната страна на лявото му бедро.

— Имали сте късмет — прошепна. — Куршумът е излязъл, без да засегне нещо важно. Ако мога само да скъсам част от плата, предполагам, че...

— Ще ги съсипете — изкрещя мъжът, щом чу предложението й и тя се облегна назад, за да го погледне.

— Ботушите ми! Ще погледнете ли ботушите ми!

Според преценката й, той изпаднаше в истерия.

— Нищо им няма — каза му с тих глас. — Мога ли да скъсам бричовите ви, само мъничко?

Мъжът пое дълбоко дъх, погледна към небето и кимна кратко.

— Ако се налага — отстъпи той.

Карълайн кимна и бързо издърпа малка кама от канията, завързана за глезена й.

Джентълменът я погледна и за пръв път се усмихна.

— Винаги ли пътувате толкова добре въоръжена, мадам?

— Там, откъдето идваме, трябва да се взимат всякакви мерки за безопасност — обясни Карълайн.

Беше й много трудно да прокара острието по бричовите, за да ги разреже. Материята сякаш бе прилепнала като втора кожа и Карълайн си помисли, че сигурно му е невероятно неудобно дори когато е седнал. Работеше внимателно. Най-после успя да среже плата в основата на крака му и започна да го разкъсва, докато не видя розовата плът под панталона.

Джентълменът улови странния акцент в говора на жената, коленичила между краката му, и разпозна американския диалект в дрезгавия й глас.

— А, вие сте от Колониите! Много диво място, доколкото съм чувал — той се задъха, когато Карълайн започна да разглежда раната и продължи. — Нищо чудно, че носите със себе си цял арсенал.

Тя погледна нагоре към непознатия, изненадана, че е разпознал от къде е само по речта й, и отговори.

— Истина е, от Колониите съм, но не за това нося оръжие, господине. Въобще не е заради това — добави тя с енергично кимване. — Тъкмо пристигам от Лондон.

— Лондон ли? — непознатият отново я погледна объркано.

— Именно. Чухме истории за неприятностите, на които може да се натъкнем там. Защото историите за грабежите и убийствата

достигнаха чак до Бостън. Лондон е бърлога на упадъка и корупцията, не мислите ли? Братовчедка ми и аз обещахме, че ще вземем всички предпазни мерки. И имаше полза, като се има предвид на какво попаднахме още през първия ден на пристигането ни.

— Ха, чувал съм съвсем същата история за Колониите — отговори джентълменът със сумтене. — Лондон е много поцивилизовано място, мила моя заблудена госпожо.

Според Карълайн тона му прозвуча доста снизходително. Странно, но това не я отблъсна.

— Защищавате дома си и предполагам, че това ви прави чест — въздъхна тя. После насочи отново вниманието си към крака му, преди да успее да ѝ отговори и добави: — Бихте ли махнали шалчето си, ако обичате?

— Прощавайте? — отвърна непознатият. При всяка дума хапеше долната си устна и Карълайн подозираше, че болката му се е засилила.

— Трябва ми нещо, с което да спра кръвотечението — обясни тя.

— Ако някой научи за това, ще бъде адски унижително... да ме прострелят на толкова деликатно място и на една дама да ѝ се налага да ме види така, и да използва шалчето ми за... Мили Боже, прекалено много е, прекалено много.

— Не се притеснявайте за шалчето — каза Карълайн и сниши гласа си, сякаш утешаваше дете. — Ще използвам парче от фустата си.

Джентълменът все още я гледаше с див поглед и защитаваше безценното си шалче от нея. Карълайн се насили да изглежда състрадателна.

— И обещавам да не кажа на никого за този неудобен инцидент. А и дори не знам името ви! Виждате ли, колко е просто? За сега ще ви наричам... мистър Джордж, като краля ви. Така съгласен ли сте?

Недоволният поглед, който ѝ хвърли мъжа, доказа на Карълайн, че въобще не е съгласен. Тя го погледна, озадачена за миг и после реши, че е разбрала, защо не одобри избора ѝ.

— Разбира се, след като краля ви е неразположен, може би е по-добре да се спрем на друго име. Смит е добре, нали? Какво ще кажете за Харолд Смит?

Мъжът кимна и въздъхна продължително.

— Добре — каза Карълайн. Тя потупа коляното си и слезе от каретата, късайки чевръсто дълга лента плат от фустата си.

Шум от приближаващ ездач я обезпокои. Тя застина неподвижно, осъзнавайки, че звука идваше от север, противоположната посока, в която се намираха Бенджамин и каретата ѝ. Да не би някой от бандитите да се връщаше?

— Подайте ми пистолета, мистър Смит — заповяда тя и бързо намести камата си в скритата ножница и хвърли ивицата от фустата си през отворения прозорец.

— Но той е празен — възрази мъжът, а в гласа му се четеше колко много е паникьосан.

Карълайн усети, че същата паника се опитва да завладее и нея. Трябваше да се пребори с желанието да повдигне полите си и да хукне, за да повика помощ. Не можеше да постъпи толкова страхливо, защото в противен случай щеше да се наложи да остави ранения мъж беззащитен.

— Пистолетът може да е празен, но само вие и аз знаем това — настоя Карълайн с фалшива самоувереност.

Тя взе оръжието, което ѝ подадоха през прозореца, пое дълбоко дъх, издиша бавно, и бързо се помоли и Бенджамин да е чул приближаващата заплаха. Боже, как ѝ се искаше ръцете ѝ да не трепереха толкова силно!

Най-после зад завоя се показаха конят и ездачът. Карълайн се фокусира върху животното, грамадно, черно чудовище, поне три педи по-високо от нейния арабски жребец. В главата ѝ се зароди безумната мисъл, че може да я стъпче до смърт, и почувства как земята трепери под краката ѝ. Тя хвана здраво пистолета, въпреки че отстъпи крачка назад, и колкото и да бе опасно, трябваше да затвори очи, защото я обгърна облак прах, щом ездача стигна до нея и принуди коня си да спре.

Карълайн избърса с ръка очите си и чак тогава ги отвори. Тя отмести поглед от прекрасния звяр и погледна към джентълмена, който го яздеше, за да види, че пистолета му е насочен към нея. Поразителното животно и оръжието бяха прекалено заплашителни, затова Карълайн прехвърли вниманието си към ездача.

Но това бе грешка. Грамадният мъж, който гледаше надолу към нея, бе много по страшен от коня или оръжието. Падащата на челото му светло кестенява коса изобщо не смекчаваше грубо изсечените му черти. Челюстта и носът му, бяха ясно очертани, а в златистокафявите

му очи, в които не се четеше нито капчица благост или разбиране, я пронизваха със златистия си взор. Тя си помисли, че смръщеното му изражение може да я изпепели на място.

Но не смяташе да му го позволи. Тя погледна арогантния мъж, стараейки се да не мигне, докато държи погледа му.

Джаред Маркърс Бентън, четвъртия херцог на Бранфорд не можеше да повярва на очите си. Той успокои жребеца си, докато гледаше към прелестното видение пред себе си. Синевидната красавица бе насочила пистолета си право към сърцето му. Цялата ситуация бе трудна за преглъщане.

— Какво се е случило тук? — гласът му прозвуча толкова силно, че жребеца му подскочи в отговор. Мъжът веднага укроти животното с едно бързо и силно стисване на краката си. — Спокойно Рилайнс^[1] — рязко изръмжа той. Въпреки това смекчи командата си, като потупа коня по врата. Нежното отношение към животното бе в пълно противоречие със суровото изражение на лицето му.

Той не откъсваше поглед от нея и Карълайн си помисли, че вероятно щеше да е по-добре, ако наистина се бе върнал един от бандитите. Страхуваше се, че непознатия веднага ще усети, блъфа й.

Къде се бави Бенджамин, запита се обезумяла Карълайн. Със сигурност бе чул конския тропот. А и земята все още трепереше, нали? Или може би не земята, а краката й трепереха?

Господи, трябваше да се вземе в ръце!

— Кажете ми, какво се е случило тук? — отново нареди той. Грубият му глас вледени Карълайн, но тя не помръдна. Нито му отговори, защото се боеше, че по гласа й ще разбере, колко много се страхува. А това щеше да му даде предимство над нея. Тя стисна здраво пистолета и се опита да успокои препускащото си сърце.

Бранфорд бързо се огледа наоколо. Любимата му карета, която бе заел на най-добрия си приятел за две седмици, стоеше встрани от пътя с няколко дупки от куршуми в стените. Долови някакво движение вътре и забеляза гъстата рошава и руса коса на приятеля си. Бранфорд въздъхна облекчено. Приятелят му бе добре.

Инстинктивно усещаше, че жената, застанала толкова наперено пред него, не е отговорна за случилото се тук. Видя я, че трепери и се възползва от положението.

— Пуснете оръжието — не беше молба. Херцогът на Брадфорд много рядко, молеше за нещо. Той заповядваше. И обикновено получаваше това, което желаше.

Брадфорд беше принуден да признае, че това не може да се причисли към обичайните обстоятелства, защото оперената млада жена продължи да се взира в него, напълно игнорирайки заповедта му.

Карълайн се опита да не трепери, докато гледаше как мъжа се извисява над нея като гръмоносен облак. Силата обгръщаше намръщения мъж като зимна пелерина и тя се уплаши от реакцията си на мощното му присъствие. Все пак той бе само мъж. Поклати глава и опита да прочисти мислите си. Непознатият изглеждаше арогантен и надут и съдейки по външния му вид, можеше да разпознае, че е заможен. Жакетът му бе в богат, бургундско червен цвят и изглеждаше добре изработен, също като връхното зелено сако на мистър Смит. Златистите му бричове бяха също толкова модерни и стояха плътно опънати по бедрата му, откроявайки всеки стегнат мускул. Хесенските му ботуши бяха лъснати до блясък и безочливият мъж беше сложил и шалче в същия цвят.

Карълайн си спомни за ранения мъж и притеснението му, че някой от познатите му може да разбере за неудобното нещастие, което го бе сполетяло и си напомни, че му е обещала да не казва на никого. Непознатият срещу нея, определено изглеждаше от типа, който с охота разпространява разни истории. Затова щеше да е най-добре да го отпрати да си върви.

— Мадам, да не би да сте глуха? Казах ви да свалите пистолета — нямаше намерение да ѝ крещи, но се почувства застрашен от начина, по който бе насочила оръжието си към него, и призна пред себе си, че изпитва смущение от открито предизвикателния ѝ поглед и необикновеният цвят на очите ѝ.

— Вие свалете пистолета си — най-после проговори Карълайн. Зарадва се, че гласът ѝ не потрепери и дори си помисли, че прозвуча почти толкова сърдито, колкото и неговият. Макар и незначителна, това си бе победа.

Карълайн стоеше с гръб към каретата и не видя как раненият мъж поздравява непознатия, който се опитваше да я изплаши до смърт.

Брадфорд отговори с едно кратко кимване. Едната му вежда се повдигна в мълчалив въпрос към приятеля му и изведнъж погледа му

вече не изглеждаше толкова циничен. Внезапно сякаш черния облак над нея се разсея и Карълайн остана учудена от бързината, с която тъмната аура около мъжа сякаш се изпари.

Тя не отдели повече време да мисли върху странното поведение на противника си.

— Предполагам, че сме в едно и също положение — каза той с дълбок, плътен глас. — Или и двамата ще стреляме?

Въобще не ѝ беше забавно. Видя как ъгълчетата на устните му леко се повдигат нагоре и по гръбнака ѝ пробяга тръпка. Как смееше да изглежда така отегчен и развеселен, докато тя се чувстваше толкова изплашена.

— Вие ще свалите оръжието си — каза Карълайн с мил глас. — И няма да ви застрелям.

Брадфорд игнорира заповедта и заплахата ѝ и продължи да я изучава мързеливо, без да спира да гали врата на жребеца си. Беше очевидно, че държи на животното и Карълайн изведнъж осъзна, че притежава друго оръжие срещу него.

Той, разбира се, нямаше да се предаде. Не би се предал пред една жена! Само преди миг Брадфорд бе видял как опонентката му потръпва и знаеше, че е просто въпрос на време напълно да рухне. Неохотно призна, че е доста смела, нещо, което не бе срещал досега в друга жена. Но въпреки това, смела или не, тя все още си оставаше жена, и тази причина я поставяше на по-ниско ниво от него. По начало, жените са еднакви: те бяха...

— Няма да ви застрелям, но ще раня коня ви.

Блъфът ѝ подейства. Мъжът едва не падна от гърба на жребеца си.

— Няма да посмеете! — изкрещя той, напълно разярен.

В отговор Карълайн насочи празния пистолет надолу, така че да се озове на нивото на главата на коня.

— Брадфорд? — гласът, идващ от вътрешността на каретата попречи на херцога да скочи от коня и да удуши жената.

— Мистър Смит? Познавате ли този мъж? — извика Карълайн. Тя не сваляше поглед от ядосания непознат, който в момента слизаше от коня и със задоволство забеляза как пъха пистолета в колана на кръста си. Заля я вълна от облекчение. Все пак не бе толкова трудно да го разубеди. Ако този англичанин бе типичен пример за хората тук, то

Карълайн щеше да се съгласи, че братовчедка ѝ сигурно е права. Вероятно всички мъже тук бяха контета.

Брадфорд се обърна към Карълайн и прекъсна мислите ѝ.

— Един джентълмен никога не би...

В момента, в който го каза, разбра колко абсурдно звучи.

— Никога не съм смятала, че съм джентълмен — отвърна Карълайн, без да осъзнава, че той няма намерение да завърши мисълта си.

Мистър Смит показва главата си през прозореца и изохка тихо заради болката, която му причини движението.

— Пистолетът ѝ е празен, човече. Не се ядосвай! Конят ти е в безопасност — сега в гласа му се четеше потиснат смях и Карълайн не се сдържа и също се усмихна.

Брадфорд изведнъж остана заслепен от красивата усмивка на жената, в чиито очи блестяха закачливи искри.

— Определено е лесно човек да ви убеди — отбеляза Карълайн. И веднага ѝ се прииска да си бе държала езика зад зъбите, защото сега мъжът имаше преимущество над нея, долавяйки безпокойството в гласа ѝ. А и не се усмихна на шегата ѝ. Очевидно страдаше от липса на хумор, реши тя, докато отстъпваше назад.

Намръщеното му лице нямаше нужда от обяснение. Нито грамадният му ръст. Беше прекалено висок и прекалено широкоплещест за нейния вкус. Той беше почти толкова грамаден, колкото и Бенджамин, когото Карълайн забеляза с облекчение, да се промъква безшумно зад гърба на непознатия.

— Щяхте ли да застреляте коня ми, ако пистолетът ви бе зареден? — той се бе поуспокоил и само по лекото потръпване на мускула в основата на челюстта му можеше да се познае, че е бил ядосан, затова Карълайн свали пистолета и му отговори.

— Разбира се, че не. Прекалено красив е, за да бъде убит. От друга страна вие...

Брадфорд чу хрущящ звук зад гърба си и когато се обърна се озова очи в очи с Бенджамин. Двамата се наблюдаваха няколко дълги секунди и Карълайн осъзна, че непознатият въобще не е изплашен от присъствието на приятеля ѝ. За разлика от реакцията на мистър Смит, този мъж изглеждаше просто любопитен.

— Ще ми дадеш ли лекарствата, Бенджамин? Не се тревожи за него — добави тя, като посочи към мъжа. — Изглежда, че е приятел на мистър Смит.

— Мистър Смит? — попита Брадфорд и се обърна към мъжа, който му се усмихваше през прозореца на каретата.

— Днес той е Харолд Смит — обясни Карълайн. — Не желае да знам истинското му име, защото се намира в доста смущаващо положение. Предложих му да го наричам Джордж, като краля ви, но той веднага се противопостави, затова го наричам Харолд.

Чарити избра точно този момент да изскочи на пътя. Тичаше към тях с вдигната над стройните си глезени дълга пола. Карълайн се зарадва на прекъсването, защото намръщения Брадфорд се загледа в нея по много смущаващ начин. Дали всички англичани изглеждаха толкова объркани през по-голямата част от времето?

— Карълайн! Конят отказва да излезе от гората — Чарити се втурна към нея, като едва си поемаше дъх. Спря за миг, за да се усмихне на Бенджамин, преди да погледне Брадфорд и да го подмине насочвайки се към мъжа, надничащ през прозореца на каретата.

— Опасността отмина ли? Конят обеща да се върне при каретата, ако отида и му кажа, че всичко е наред — обясни тя. — Карълайн, наистина трябва веднага да обърнем и да се върнем в Лондон. Знам, че аз настоявах да отидем в провинциално имение на семейството ти, но сега разбирам колко глупаво е било предложението ми. Братовчедке, ти беше права! Ще останем в градската къща на баща ти и ще му изпратим съобщение.

Чарити, която не спираше да бърбори, заприлича на Брадфорд на ходещ тайфун. Вниманието му се насочваше ту към едната, ту към другата дама и му беше все по-трудно да повярва, че двете имаха роднинска връзка. Различаваха се както по външен вид, така и по държание. Чарити беше дребничка, около метър и шестдесет по преценка на Брадфорд, с буйни златисти къдрици и лешникови очи, които блестяха палаво. Карълайн бе с десет сантиметра по-висока от братовчедка си, с черна коса и гъсти тъмни мигли, които обримчваха най-красивите, ясно сини очи, които бе виждал. И двете бяха стройни. Но докато Чарити беше просто хубавка, братовчедка ѝ бе забележително красива.

Разликите не бяха само във външния им вид. Малката блондинка изглеждаше доста вятърничава, а в погледа ѝ липсваше каквато и да е сдържаност и концентрация. Дори не бе посмяла да го погледне в очите, което според него, означаваше, че е страхлива.

Карълайн от друга страна, се държеше много уверено и гледаше прямо и открито. Почти успя да задържи погледа му, вместо да извърне очи. Двете братовчедки бяха пълни противоположности и Брадфорд си призна, че противоположностите винаги са го очаровали и интригували.

— Мистър Смит, това е Чарити — каза Карълайн и се усмихна към братовчедка си. Съзнателно игнорира Брадфорд и за да успокои съвестта си, си каза, че го прави, защото мъжът ѝ се намръщи.

Чарити побърза да се приближи до прозореца на каретата, повдигна се на пръсти и опита да надникне вътре.

— Бенджамин ми каза, че сте ранен! Горкият човек! Вече по-добре ли се чувствате? — тя се усмихна, чакайки отговора му, докато ранения джентълмен се опитваше да се покрие с нещо. — Братовчедка съм на Карълайн, но толкова дълго сме живели заедно, че сякаш сме сестри, а и сме почти на една и съща възраст. Аз съм само с шест месеца по-възрастна — след като даде това обяснение, тя се обърна, за да се усмихне на Карълайн и две трапчинки цъфнаха на бузите ѝ. — Къде е кочияшът на джентълмена? Мислиш ли, че той също се крие в гората? Предполагам, че някой трябва да го потърси наоколо.

— Да — отвърна братовчедка ѝ. — Това е блестяща идея. Защо ти и Бенджамин не го потърсите, докато аз превържа крака на мистър Смит?

— О, къде ми е възпитанието? Всички трябва да се представим един на друг, въпреки че обстоятелствата са доста необикновени и е трудно да разберем, как е най-удачно да се държим в подобно положение.

— Не! — викът прозвучал от вътрешността бе толкова силен, че би могъл да строши колелата на каретата.

— Мистър Смит предпочита да запази анонимност — обясни внимателно Карълайн. — И ти трябва да обещаеш, както направих и аз, че ще забравиш за този инцидент — тя дръпна братовчедка си настрани и ѝ прошепна: — Мъжът е невероятно засрамен. Знаеш ги какви са англичаните — добави тихо.

Брадфорд бе достатъчно близо, за да чуе думите ѝ. Смяташе да попита Карълайн, какво точно има предвид с последната си забележка, когато Чарити каза:

— Срамува се, защото е ранен? Колко странно. Раната сериозна ли е?

— Не — отговори ѝ Карълайн. — Изглеждаше така на пръв поглед, защото имаше много кръв, но всъщност проблемът е, че е на много неудобно място — довърши тя.

— О, Боже — възкликна Чарити в изблик на симпатия. Тя отново погледна към мъжа във вътрешната част на каретата и се обърна към Карълайн: — Неудобно място, казваш?

— Да — повтори Карълайн. Знаеше, че братовчедка ѝ изгаря от любопитство, но за да не нарани чувствата на мистър Смит, не ѝ каза нищо повече. — Колкото по-скоро свършим и потеглим, толкова по-добре.

— Защо?

— Защото той се притеснява изключително много от раната си — обясни Карълайн, като остави братовчедка си, да усети раздразнението ѝ. Не беше казала цялата истина на Чарити, призна пред себе си. Искаше да побърза заради арогантния приятел на мистър Смит. Колкото по-скоро се отдалечеше от него, толкова по-добре. Мъжът я бе уплашил по необичаен, дразнещ начин, но Карълайн не се интересуваше особено от това.

— Той конте ли е? — попита шепнешком Чарити, за да не обиди мъжа.

Карълайн не ѝ отговори. Тя повика Бенджамин и взе от ръцете му чантата с медицински принадлежности. Качи се отново в каретата и се обърна към мистър Смит.

— Не се притеснявайте заради Чарити. Не си носи очилата и едва вижда без тях.

Бенджамин чу обяснението ѝ и предложи ръка на братовчедка ѝ. Когато тя не се помръдна, той хвана ръката ѝ и я отведе настрана. Брадфорд ги наблюдаваше и се опитваше да разбере какво става.

— Можеш поне да влезеш и да видиш как съм — извика мистър Смит към приятеля си.

Брадфорд кимна и заобиколи каретата.

— Има само няколко човека, на които бих се доверил, че ще запазят срамът ми в тайна и Брадфорд е един от тях — обясни той на Карълайн.

Тя не каза нищо. Погледна към раната и забеляза, че все още кърви доста силно.

— Имате ли някакъв алкохол? — попита тя, игнорирайки присъствието на Брадфорд, който се вмъкна вътре и седна срещу мистър Смит.

Каретата бе значително по-голяма от тази, която бе наела Карълайн. Все пак, когато мъжа се настани докосна с крак рамото ѝ, защото бе коленичила пред мистър Смит. Беше неуместно от нейна страна да предположи, че ще изчака отвън, докато тя почисти и превърже раната. Приятелят му го бе поканил да влезе, но все пак се бе надявала да не го стори.

— Имам малко бренди — отговори мъжът, откъсвайки я от мислите ѝ. — Смятате ли, че силното питие ще помогне? — попита я и извади малка сива манерка от джоба на самото си.

— Ако е останало нещо — отговори Карълайн. — Ще сипя малко върху раната, преди да я превържа. Майка ми винаги е казвала, че спиртът предотвратява инфекциите — обясни тя. Не му каза, че майка ѝ не е сигурна дали тази теория действа, но въпреки това я практикува често, защото бе на мнение, че дори и да не помогне, няма да нанесе и вреда. — Ще щипе доста и ако искате да крещите, нямам нищо против.

— Няма да издам и звук, мадам, и е невероятно обидно от ваша страна да мислите, че бих го направил — каза възмутено мъжа, секунда преди течността да изгори раната му. В същия миг изкрещя силно в протест и едва не падна от седалката.

Брадфорд се чувстваше напълно безпомощен и изпълнен със съчувствие.

Карълайн взе малко от някакъв жълт прах, който миришеше на застояла вода и мокри листа и го поръси върху цялата рана. После посегна към дългото парче лен, което бе откъснала от фустата си и започна да превързва раната с цялата бързина и вещина, на която бе способна.

— Лекарството ще направи раната безчувствена и ще я затвори — каза му тя мило.

Брадфорд бе пленен от нежния ѝ чувствен глас. За един кратък миг си пожела да заеме мястото на приятеля си и поклати глава, учуден от глупавото хрумване. Какво му ставаше? Почувства се замаян и объркан. Беше много странна реакция, която никога не бе изпитвал към друга жена и това въобще не му допадна. Тя предизвикваше самоконтрола му. Господ му бе свидетел, реакцията му към това чернокосо момиче го изплаши и Брадфорд се почувства така, сякаш бе тромав ученик, който не знае какво да прави.

— Показах се като страхливец като изпищях така — прошепна мистър Смит. Попи потта от челото си с малка квадратна кърпичка и затвори очи. — Майка ви е дивачка, щом използва подобни методи за лекуване.

Брадфорд видя страданието, изписано на лицето на приятеля си и като знаеше колко му е трудно да признае недостатъците си, реши да не го успокоява, защото бе сигурен, че това ще утежни положението.

— Мистър Смит, та вие едва издадохте звук — опроверга го твърдо Карълайн. Тя го погали по коляното и погледна нагоре към лицето му. — Бяхте много смел. Начинът, по който се изправихте пред разбойниците бе много впечатляващ — Карълайн забеляза, че похвалите ѝ имаха ефект. Накъсаното му дишане се позабави. — Държахте се безстрашно и няма от какво да се притеснявате. И дори ще ви простя, че нарекохте майка ми дивачка — добави с нежна усмивка.

— Бях доста смел пред бандитите — съгласи се мистър Смит. — И естествено съм много благодарен за разбирането ви.

— Разбира се, че сте — отвърна Карълайн. — Трябва да сте много горд с действията си. Не сте ли съгласен, мистър Брадфорд?

— Разбира се — отвърна веднага той, невероятно доволен, че най-после го включиха в разговора.

Мистър Смит изгрухтя от удоволствие.

— Единственият страхливец тук е ирландския кочияш, който наех — обясни Карълайн, докато наместваше превръзката около крака на мистър Смит.

— Не харесвате ли ирландците? — попита лениво Брадфорд. Беше заинтригуван от разпаления ѝ тон.

Карълайн го погледна, с блеснали от гняв очи и Брадфорд се зачуди, дали и в любовта влага толкова плам, колкото в яростта си.

След миг побърза да изтика нелепата мисъл назад в съзнанието си.

— Ирландците, които съм срещала, до един бяха мошеници — призна Карълайн. — Мама винаги казва, че трябва да съм по-либерална в разбиранията си, но открих, че не мога.

Тя въздъхна и се върна към заниманието си.

— Веднъж, когато бях много млада, ме нападнаха трима ирландци и ако Бенджамин не се бе намесил, не знам какво щеше да се случи. Едва ли щях да съм тук, за да разказвам.

— Не мога да си представя, че някой би могъл да ви нарани — намеси се мистър Смит.

Прозвуча ѝ като комплимент и Карълайн го прие като такъв.

— По онова време не знаех как да се защита сама. Братовчедите ми бяха доста разстроени от инцидента и от онзи ден насам, всички те се заеха със задачата да ме научат да се защитавам сама.

— Тя е ходещ арсенал — мистър Смит довери на приятеля си. — Каза ми, че така се е защитавала в Лондон.

— Да не би отново да започвате спора за небезизвестните Колонии и срамният ви Лондон, мистър Смит? — весело прозвуча гласа на Карълайн. Тя се стараеше да отвлече вниманието му от болката. И с нежно, уверено движение, омотаваше превръзката стегнато около крака му.

Постепенно болката, изписала се на лицето на мистър Смит, започна да изчезва.

— Вече се чувствам много по-добре. Дължа ви живота си, скъпа лейди.

Карълайн се направи, че не е чула комплимент и побърза да смени темата на разговора. Винаги се чувстваше неудобно, когато някой я хвалеше.

— До две седмици ще можете да танцувате — обеща тя. — Смятате ли да участвате в събитията по време на сезона? Вие, както се казва, принадлежите ли към висшето общество?

Невинният въпрос накара мистър Смит да се закашля. Звучеше така сякаш нещо му е заседнало на гърлото. Карълайн го наблюдава няколко секунди и се обърна към Брадфорд. Видя веселието в погледа му и си помисли, че искриците в ъгълчетата на очите му го правят доста привлекателен. Тя търпеливо го зачака да ѝ отговори, защото

мистър Смит, който продължаваше да кашля и да се задъхва, явно не можеше да го стори.

Брадфорд не беше конте, помисли си тя, докато чакаше отговора му. Всъщност леко бе разочарована, че трябваше да го признае дори и пред себе си. Не, той ни най-малко не приличаше на мистър Смит. Разбира се, облеклото им бе от един и същ тип, но Карълайн не мислеше, че Брадфорд носи дантелена кърпичка, като приятеля си. Също така бе сигурна, че кожата на бедрата му едва ли ще е мека като бебешко дупе. Не, вероятно е жилава и... твърда. Изглеждаше много по-мускулест от мистър Смит. А по тялото му нямаше и грам тлъстинка. Представи си, че дори само с теглото си може да победи всеки изпречил се на пътя му. Как ли би се държал в присъствието на жена? Карълайн почувства как бузите ѝ се зачервяват от смущаващите мисли, завихрили се в ума ѝ. Какво ѝ ставаше? Да се опитва да си представя мъжа без дрехи, да се чуди как ли докосва жените. Господи, беше направо немислимо!

Брадфорд видя красиво порозовелите ѝ скули и реши, че сигурно е помислила думите на приятеля му за подигравка. Затова веднага ѝ отговори.

— Наистина принадлежим към висшето общество, но мистър Смит посещава много повече събирания, отколкото аз — не сметна за нужно да добави, че вече нямаше никакво намерение да посещава баловете и всякакъв вид прояви на висшето общество и осъзна, че търпението му бързо се изчерпва. Вместо да изкаже гласно чувствата си, той попита: — Споменахте, че възнамерявате да посетите баща си? До сега в Колониите ли сте живели? С майка си?

Брадфорд искаше да научи, колкото се може повече за Карълайн. Отказа да признае неочаквания си интерес към нея и предпочете да събере възможно най-много информация, преструвайки се дори пред себе си, че го прави само от любопитство и нищо повече.

Карълайн се намръщи. Щеше да е грубо да не отговори на толкова вежливо зададените въпроси, макар да осъзна, че няма желание да му казва абсолютно нищо за себе си. Ако не се случеше нещо непредвидено, тя смяташе да остане в Лондон само за кратко и не възнамеряваше да завързва приятелство с англичаните. Въпреки това нямаше как да се измъкне от любопитните погледи на двамата мъже. Трябваше да каже нещо.

— Майка ми е мъртва от много години — най-после каза тя. — Преместих се в Бостън, когато бях много малка. Леля ми и чичо ми ме отгледаха и винаги съм наричала леля си „мама“. Все пак, тя се грижеше за мен. И така ми бе по-лесно... да се приспособя — отвърна тя и небрежно сви рамене.

— Дълго ли ще останете в Лондон? — попита Брадфорд. Той се наведе напред, слагайки големите си длани на коленете, очевидно заинтересован да чуе отговора ѝ.

— Чарити би искала да посети няколко бала, докато сме тук — отговори тя, избягвайки прекия отговор.

Брадфорд се намръщи на начина, по който заобиколи въпроса му и каза:

— Сезонът скоро ще започне. Предполагам очаквате това приключение с нетърпение? — едва успя да потисне сарказма в гласа си, защото не искаше да разбие невинните ѝ очаквания. Все пак тя бе жена и сигурно нямаше търпение да се впусне в забавленията, които предлагаше лондонския сезон.

— Приключение? Не мисля за него точно така. Но съм сигурна, че Чарити ще се наслади много на баловете — отговори Карълайн.

Тя се мръщеше срещу него и Брадфорд бе пленен от погледа ѝ, в който се четеше такава сила, че можеше да накара всеки мъж да започне да заеква и да загуби нишката на мислите си. Разбира се, напомни си той, докато се опитваше да си спомни за какво говореха, че е виждал прекалено много, наистина невероятно много, за да се хване на каквито и да е хитрости. Въпреки това, бе доста обезпокоен от странната си реакция към нея. Господи, никога не се бе чувствал толкова заплепен и толкова силно заинтригуван от някоя друга жена. Какво, по дяволите, му ставаше? Сигурно е от горещината, каза си той, в същия миг, в който се закле, докато погледа ѝ бе прикован в неговия, че ще научи всичко за жената, която бе коленичила пред него. Тя излъчваше такава невинност и обещание за истинска топлина към всеки мъж, който прекалено дълго е бил прикован в лед.

Магията, която държеше Карълайн в плен на тъмния му поглед бе разрушена, когато мистър Смит се покашля, за да прочисти гърлото си и попита:

— Нямате намерение да участвате в сезона, нали? — Карълайн си помисли, че дори той се учуди от въпроса, който ѝ зададе.

— Все още не съм решила — отговори тя. След това се усмихна и добави: — Чували сме толкова много истории! Че висшето общество е раздразнителна затворена група и човек винаги трябва да се държи невероятно възпитано покрай тях. Чарити се притеснява, че още първата вечер, когато се появи в обществото може да направи нещо, с което да посрами баща ми. Виждате ли, тя много държи да бъде възпитана.

Гласът ѝ звучеше странно и Брадфорд стана още по-любопитен. Мистър Смит се обади.

— Предполагам, че цял Лондон ще говори за вас — тонът му бе самодоволен и арогантен.

Смяташе, че ѝ прави комплимент и бе объркан, когато Карълайн кимна и се намръщи насреща му.

— Точно от това Чарити се страхува най-много. Бои се, че ще направя нещо невероятно ужасно и цял Лондон ще научи за това. Виждате ли, много рядко се държа възпитано, каквото и да правя. Майка ми казваше, че съм истинска разбойничка. И се страхувам, че е права — докато говореше за характера си, гласът ѝ звучеше извънредно примирено.

— Не, не. Не разбрахте какво исках да кажа — запротестира мистър Смит, развявайки носната си кърпичка. — Искан да кажа, че висшето общество ще ви приеме с отворени обятия. Предвиждам го.

— Много сте мил — прошепна Карълайн. — Но тая много малка надежда за това. Просто не пасвам, както казвате вие англичаните, затова ще се върна в Бостън. И няма значение, че ще бъда отхвърлена от самия Пумер.

— Пумер? — в един глас попитаха Брадфорд и мистър Смит.

— Плумер или Брумер — отвърна Карълайн и сви рамене. — Мистър Смит, бихте ли си помръднали леко крака, за да хвана края на превръзката. Така, сега мога да продължа.

— Да не би да имате предвид Брюмел? Контето Брюмел? — попита Брадфорд, а в гласа му се долавяше прикрит смях.

— Да, предполагам, че така се изговаря името. Преди да напуснем Лондон, мисис Мейбъри ни каза, че този Брюмел определя тона на обществото, но естествено вие сигурно го знаете. Мисис Мейбъри, тъкмо бе пристигнала в Колониите, когато тръгнахме, затова смятаме, че историята ѝ е правдоподобна.

— И какво точно ви разказа? — попита Брадфорд.

— Че ако Брюмел реши да обърне гръб на една дама, все едно е влязла в манастир. Сезонът ѝ е съсипан и тя ще се прибере у дома в немилост. Можете ли да си представите, един човек да притежава подобна мощ? — тя отправи въпроса си към Брадфорд и погледна нагоре към него. И веднага си пожела да не го бе правила. Разбира се, че можеше да си представи подобна мощ, каза си. Сигурно именно този мъж я е изобретил. Въздъхна разсеяно и отмести погледа си от него.

Близостта на Брадфорд започваше да я дразни. Погледна към мистър Смит и видя измъченото му изражение.

— О, да не би да направих превръзката прекалено стегната?

— Н-не, добре е — заекна той.

— Искам да разберете, че въобще не ме интересува дали Брюмел ще ми обърне гръб или не. Лондон изобщо не е моя мечта. Въпреки това се притеснявам, че Чарити ще бъде засегната от поведението ми и вероятно ще бъде наранена, а аз не искам да я видя унижена. Да, за това се притеснявам.

— Имам чувството, че контето Брюмел не би отхвърлил нито вас, нито братовчедка ви — предвиди Брадфорд.

— Прекалено красива сте, за да ви обърнат гръб — възкликна мистър Смит.

— Това, че съм привлекателна, няма нищо общо с това, дали ще бъда приета. Важно е какво носим вътре в себе си — замислено каза Карълайн.

— Освен този благороден факт, чувал съм, че цени извънредно много сивите си любимци — каза Брадфорд сухо.

— Сивите? — попита Карълайн, очевидно объркана.

— Конете му — отговори Брадфорд. — Не се и съмнявам, че ще ги застреляте, ако посмее да обърне гръб на вас или братовчедка ви — въпреки че изражението му бе сериозно, погледът му бе топъл и леко подигравателен.

— Никога не бих го направила! — възкликна тя.

Тогава ѝ се усмихна и Карълайн поклати глава.

— Вие се шегувате с мен — обвини го тя. — Така — каза и се обърна към мистър Смит, — свърших. Задръжте тези лекарства и се

постарайте превръзката да се сменя веднъж на ден. И, за Бога, не позволявайте на никой да ви пуска кръв. Днес изгубихте достатъчно.

— Още една от препоръките на майка ви? — попита той с глас, пропит от съмнение.

Карълайн кимна, докато излизаше от каретата. Когато стъпи отвън, се обърна и повдигна крака на мистър Смит, за да го положи на срещуположната седалка до Брандфорд.

— Страхувам се, че сте прав, мистър Смит. Хубавите ви ботуши са съсипани. А пискулите са целите в кръв. Може би, ако ги измиете с шампанско — мисис Мейбъри твърди, че Брюмел прави така — те ще станат отново чисти и спретнати.

— Това е една от най-пазените тайни — каза възмутен мистър Смит.

— Едва ли е особено голяма тайна — опроверга го Карълайн, — щом мисис Мейбъри знае всичко за това, а както изглежда и вие също — не изчака да ѝ отговори, а се обърна към Брандфорд: — Ще се погрижите за приятеля си, нали?

— Намерихме кочияша — извика Чарити точно когато той ѝ кимна. — Цицината на главата му е с размерите на църковна камбанария, но започна да се свестява.

Карълайн кимна и каза:

— Приятен ден и на двама ви. Бенджамин, трябва да тръгваме вече. Мистър Брандфорд ще се погрижи за мистър Смит.

Чернокожият мъж каза нещо на Карълайн, на език, който той никога преди не бе чувал, но от начина, по който тя се усмихна и кимна, беше ясно, че разбира много добре езика.

И в следващия миг вече ги нямаше. Нито един от двамата не каза и дума, докато наблюдаваха как чернокосата нимфа върви до братовчедка си, надолу по пътя. Херцогът на Брандфорд скочи от каретата и дълго се взира в далечината, докато приятеля му си показва главата навън през прозорчето, загледан в отдалечаващите се фигури.

Брандфорд осъзна, че се усмихва. Дребната братовчедка със златистите къдрици говореше нещо на Карълайн, а мълчаливият чернокож мъж, с пистолет в ръка, ги следваше с очевидното намерение да бди над безопасността им.

— Мили Боже, сигурно съм прихванал от лудостта на краля — каза раненият мъж. — Дори след като разбрах, че девойката е от

Колониите — добави той презрително, — все още съм увлечен по нея.

— Преживей го — рязко изръмжа Брадфорд. — Искам я — тонът му не търпеше възражение и приятелят му мъдро се съгласи с няколко отзивисти кимвания. — Въобще не ме интересува дали е от Колониите или не.

— Ще се вдигне много шум, когато тръгнеш след нея. Ако баща ѝ не е благородник... Просто не се прави така. Спомни си за отговорностите си.

— И ако е така, ти ще ме осъдиш? — попита заинтересован Брадфорд.

— Аз не. Ще те подкрепя. Все пак тя ми спаси живота.

Брадфорд повдигна едната си вежда и приятеля му побърза да отговори на немия му въпрос.

— Тя се появи някъде зад разбойниците и с един изстрел изби пистолета от ръката на главатаря. Само секунда, преди онзи да ме застреля.

— Не се и съмнявам, че е способна да направи точно това — изкоментира Брадфорд.

— После рани в рамото друг от мъжете.

— Забеляза ли как отбягваше да отговаря на въпросите ми?

Приятелят му се подсмихна.

— Мислех си, че е невъзможно да те видя да се усмихваш, Брадфорд, а днес не правиш нищо друго. Из обществото ще плъзнат хиляди клюки. Няма да ти е много лесно с това момиче. Направо ти завиждам за предизвикателството, пред което се изправяш.

Брадфорд не му отговори, а се обърна и отново се загледа в далечината, към завоя, зад който бяха изчезнали двете момичета и мъжа.

— Ще се вдигне доста шум, когато изисканите дами я видят. Забеляза ли цвета на очите ѝ? Ще трябва да се бориш за вниманието ѝ, Брадфорд. Мили Боже, човече, виж ми ботушите!

Херцогът на Брадфорд игнорира въпроса му, но след миг започна да се смее.

— Е, Брюмел, ще посмееш ли да ѝ обърнеш гръб?

[1] Reliance (англ.) — доверие — Б.пр. ↑

ГЛАВА ВТОРА

Наетата карета потегли спокойно отново към Лондон. Бенджамин, който подозираше, че кочияша не е особено отговорен към задълженията си, се качи на капрата на каретата, за да може да контролира действията на мъжа.

Карълайн и Чарити седнаха една срещу друга и след като Чарити се наприказва, потънаха в блажена тишина.

Обикновено Чарити не бе толкова нервна. Карълайн разбираше, че развълнуваното бърборене помага на братовчедка ѝ да намали напрежението и да се успокои. И докато Карълайн таеше всичко в себе си, Чарити изказваше на глас всяка своя мисъл. Това не беше нещо необичайно, защото братовчедка ѝ обичаше да споделя всичко с всеки. Майка ѝ винаги казваше, че Чарити може да разпространи една новина много по-бързо дори и от Бостънски вестник.

Карълайн бе пълната ѝ противоположност и всички я смятаха за тихата, срамежлива братовчедка от толкова дълго време, че просто не смяташе за нужно да ги опровергава. За разлика от братовчедка си, сама си носеше бремето.

— Ще ми се да имахме план, който да задействаме веднага, след като вече сме в Англия — започна да бърбори Чарити. Беше стиснала ръцете си една в друга, непоправимо мачкайки розовите си ръкавици. — Разчитам на теб да ми кажеш какво да правя отсега нататък.

— Чарити, обсъждали сме това хиляди пъти. Знам, че не е характерно за теб, но просто спри да се притесняваш. Иначе ще побелееш и ще се сбръчкаш много преди да ти дойде времето — гласът на Карълайн бе нежен, но твърд. — Знаеш, че ще ти помогна. Но в замяна искам да ми обещаеш, че ще бъдеш предпазлива.

— Да. Предпазливост! Това е ключа. Ако само имах поне една малка част от увереността ти, Лейни — каза тя използвайки умалителното ѝ име от детството. — Винаги си толкова спокойна и уравновесена — Чарити отново въздъхна, този път по-продължително,

което накара братовчедка ѝ да се усмихне. Чарити бе готова да се разплаче. — Но какво ще стане, ако разберем, че вече е женен.

Карълайн реши, че е по-добре да не отговаря. Нямахше да може да потисне гнева и разочарованието в гласа си, а това със сигурност щеше да накара Чарити отново да избухне в сълзи. След едно толкова дълго пътуване, Карълайн не бе сигурна, че ще може да преживее още една сцена.

Мъже! Всички те бяха негодници, разбира се, с изключение на скъпите ѝ братовчеди. Защо сладката, любяща Чарити бе отдала сърцето си на англичанин, Карълайн дори не можеше да си представи. Имаше толкова много ухажори, които се домогваха до вниманието ѝ в Бостън, но не, братовчедка ѝ трябваше да избере този, който живееше на другия край на света. Англичанинът Пол Блечли, беше на посещение в Бостън, когато двамата неочаквано се срещнаха, и Чарити настояваше, че е открила любовта. Единствената част от тази безсмислица, в която Карълайн вярваше, беше фактът, че братовчедка ѝ е паднала. Чарити не бе носила очилата си, и буквално беше налетяла върху Пол Блечли, завивайки зад ъгъла на улица „Кестен“ на главния площад на града.

Връзката им бе траяла само шест седмици и бе доста бурна. Чарити беше споделила с Карълайн, че е влюбена в Блечли и че той изпитва същото към нея. Беше повярвала, че англичанинът е честен в намеренията си, дори и след внезапното му изчезване.

Чарити бе невероятно наивна. Но Карълайн не можеше да бъде заблудена толкова лесно. Нито тя, нито някой от семейството беше срещал този мъж. Винаги, когато го канеха на вечеря, Пол Блечли си намираше извинение да откаже поканата в последната минута.

Подозренията ѝ, че англичанина само си играе с чувствата на братовчедка ѝ, се засилиха, след като започна дискретно да разпитва за него из града. Чарити смяташе, че Блечли е в Бостън на гости на роднини, но никой, когото разпита не можа да ѝ каже, че го познава.

Изчезването на Блечли съвпадаше и с нощта, в която беше станала ужасна експлозия на Бостънското пристанище. Три английски кораба и два американски съда бяха напълно унищожени. Докато Карълайн не изкажеше на глас съмненията си и не получише доказателства, тя щеше да е убедена, че Пол Блечли някак си е замесен в измяна.

Семейството беше облекчено, когато Блечли изчезна. Всички предположиха, че е трябвало да се върне в Англия и Чарити скоро ще преодолее своето увлечение. Но те сгрешиха в предположенията си. Чарити бе безутешна, когато най-накрая прие, че Блечли я е изоставил. И неведнъж се закле, че ще открие какво се е случило и защо, докато накрая Карълайн не ѝ повярва.

— Срамувам се от себе си — каза Чарити, прекъсвайки мислите на Карълайн. — Ти дори не обели и думичка за твоите притеснения, докато аз те засипвах с моите.

— Нямам никакви притеснения — протестира Карълайн.

Чарити поклати недоверчиво глава.

— Не си виждала баща си от четиринадесет години и искаш да ми кажеш, че въобще не се притесняваш? Не се опитвай да ме залъгваш, Карълайн. Със сигурност си разстроена! Баща ти преобърна живота ти с главата надолу, а ти се държиш така, сякаш няма значение.

— Чарити, няма какво да направя по този въпрос — отвърна тя и си позволи да покаже колко е разстроена.

— Още от малка се криеш зад маска. Знам, че трябва да си разстроена! Та дори аз бях ядосана на баща ти. Ти си част от моето семейство, а не от това на мъж, когото дори не помниш.

Карълайн кимна, спомняйки си горчивата сцена, която бяха заварили в дома си в Бостън една сутрин, след като с братовчедка ѝ се бяха върнали от сутрешната си езда. Останалите от семейството ги чакаха с мрачни лица.

Леля ѝ плачеше и се кълнеше, че Карълайн ѝ е толкова дъщеря, колкото и Чарити. Все пак тя я бе отгледала, откакто бе на четири години, нали? И откакто се помнеше, Карълайн я наричаше „мамо“. Чичо ѝ бе по-дисциплиниран и по-решителен, когато ѝ съобщи факта, че трябва да се върне в Англия.

— Мислиш ли, че той наистина ще тръгне да те търси, както заплашва в писмото си? — попита братовчедка ѝ.

— Да — отговори Карълайн с въздишка. — Извиненията ни свършиха — добави тя. — Баща ми сигурно си мисли, че съм невероятно крехка. Знаеш, че всеки път щом пратеше писмо със заповедта да се върна, майка ти му отвърщаше, че съм болна от нещо. Почти съм сигурна, че единствената болест, която не е използвала е чума, и то само защото не се е сетила за нея.

— Но преди години, той не те е искал и за това те е оставил при нас.

— Още от самото начало се знаеше, че ще е временно — отвърна Карълайн. — Не мога да разбера какво се е случило, но след като майка ми умря, баща ми изглежда не можеше да се грижи за мен и той...

— Той е граф — прекъсна я Чарити. — Можел е да наеме някой, който да се грижи за теб. И защо ще иска да се върнеш сега, след толкова дълго време? Няма никакъв смисъл.

— Съвсем скоро ще научим истината — каза Карълайн.

— Карълайн, помниш ли нещо от времето, когато си била при него? Най-ранните ми спомени са, когато бях на шест и паднах от тавана на плевнята на Броустър.

— Не, всичките ми спомени са свързани с Бостън — отговори Карълайн. Усети как стомахът ѝ се преобръща и си пожела да променят темата на разговора.

— Добре, не мога да разбера, защо не мразиш този мъж? Не ме гледай така. Знам, че е грешно да мразиш някого, но баща ти очевидно не те е искал и сега, след четиринадесет години, си е променил мнението. Въобще не се съобразява с чувствата ти.

— Трябва да вярвам, че баща ми е направил това, което е смятал, че е най-добре за мен — отвърна Карълайн.

— Саймън беше толкова ядосан, че заминаваше — каза Чарити, имайки предвид най-големия си брат.

— Само трябва да си спомня колко много дължа на родителите и братята ти и ядът ми минава — каза Карълайн. Думите ѝ звучаха като клетва. — Гневът и омразата са разрушителни емоции и нито една от тях не може да промени случилото се.

Чарити се намръщи и поклати глава.

— Не разбирам тихото ти примирение. Винаги имаш план. Кажи ми какво смяташ да правиш. Та ти никога не се примиряваш с нищо. Ти си галопиращ кон... не квачка.

— Квачка? — Карълайн се засмя над описанието, което бе избрала да използва братовчедка ѝ.

— Знаеш какво имам предвид. Никога не стоиш на едно място, винаги вървиш напред.

— Ами, реших, че ще прекарам една година с баща си. Дълга му го. И ще се опитам да го харесам. А после, естествено, ще се върна в Бостън.

— Ами ако баща ти не ти позволи? — Чарити отново започна да machка ръкавиците си и Карълайн побърза да я успокои.

— Трябва да вярвам, че ако наистина съм нещастна при него, той ще ме пусне да се върна в Бостън. Не се мръщи, Чарити. Това е единствената ми надежда. Моля те, не се опитвай да попариш вярата ми.

— Не мога да го превъзмогна. Небеса, та той може да те омъжи, преди дори да се настаниш.

— Това ще е твърде жестоко и вярвам, че не би сторил подобно нещо.

— Само почакай. Видях начина, по който те гледаше мистър Брадфорд. Сигурна съм, че той ще те преследва. Да, сигурна съм — побърза да потвърди, когато Карълайн отвори уста да възрази. — Когато се влюбиш, някой силен мъж, като мистър Брадфорд, ще спечели сърцето ти и намеренията ти ще се променят. Тогава ти самата няма да искаш да бъдеш толкова независима. Разбира се, няма да е много удобно да се влюбиш в англичанин, след като възнамеряваш да се върнеш в Бостън.

Карълайн отказа да отговори на абсурдните подмятания на братовчедка си. Тя нямаше намерение да се влюбва в когото и да било. Липсата на сън я изморяваше и смешните изказвания на братовчедка ѝ я докарваха до лудост.

Пътуването от Бостън до пристанището в Лондон, продължи сякаш цяла вечност. Карълайн бързо бе свикнала с люлеенето на кораба и бе придобила „морски крак“, както се бе изразил капитана, но Чарити и Бенджамин нямаха такъв късмет. Карълайн бе прекарала голяма част от времето в грижи за разстроени стомаси и успокояване на избухливи характери. Беше се оказало наистина трудна за осъществяване задача.

Прекараха изминалата нощ на борда на кораба и на сутринта изпратиха вест на графа на Бракстън, че са пристигнали. Пратеникът се бе върнал с вестта, че графът е заминал за провинциалното си имение, което се намираще на три-четири часа езда от Лондон. Карълайн имаше намерение да отседнат в градската му къща и да

изпрати вест на баща си, че са пристигнали, но Чарити, която по природа бе нетърпелива, настоя да наемат карета и да отидат до имението.

— Най-после пристигнахме — проплака Чарити, когато стигнаха до градската къща. Гласът ѝ бе възбуден и не изглеждаше ни най-малко изморена. Това раздразни Карълайн почти толкова, колкото и нервното бърборене на братовчедка ѝ.

Чарити се наведе през прозорчето на каретата, за да разгледа къщата и Карълайн трябваше да я дръпне за ръката, за да могат да отворят вратичката.

— Знаех си, че къщата ще е красива — вълнуваше се братовчедка ѝ. — Все пак, баща ти е граф. О, Карълайн, много ли си нервна?

— Разбира се, че не. Баща ми не е тук — отговори тя, докато изучаваше модерната барокова градска къща пред себе си. Трябваше да признае, че изглежда невероятно впечатляваща. Имаше няколко дълги, правоъгълни прозорци, които гледаха към предната част и всеки беше боядисан в цвят слонова кост, красиво контрастирайки с червените тухли. Завеси, в същия цвят, украсяваха страните на всеки един прозорец и придаваха на къщата горд и царствен вид.

Входната врата се извисяваше над три стъпала срещу пътеката и също бе боядисана в слонова кост. На вратата бе закрепено черно чукче, със златни орнаменти и когато посегна към него, тя се отвори.

Мъжът, който според Карълайн бе икономът, изглеждаше също толкова впечатляващо, колкото и къщата, която охраняваше. Бе облечен целият в черно и нямаше дори едно малко бяло шалче, което да смекчи ефекта от изцяло лишено му от емоции лице. Той стоеше срещу нея с каменно изражение, докато Карълайн му обясняваше, че е дъщерята на граф Бракстън. Тогава изражението му се смени и той погледна нагоре към нея и ѝ се усмихна. Беше само сантиметър по-висок от нисичката Чарити и макар Карълайн да помисли, че това е само полуусмивка, реши, че е искрен.

Той покани и тримата да влязат, представи се като Дейтън и важно им обясни, че е камериерът на графа. Каза им, че току-що е пристигнал, по негова поръка, за да надзирава слугите, докато подготвят къщата за завръщането му. Графът щял да пристигне до

вечерта. Карълайн осъзна, че щяха да се разминат, ако бяха продължили към провинциалното му имение.

В къщата кипеше трескава дейност. Карълайн усети това от начина, по който слугите забързано преминаваха от една стая в друга с парцали и кофи с вода в ръка.

Тя скоро оцени способностите на Дейтън. Мъжът се оказа невероятно ефективен и изпрати две прислужници да ѝ помогнат с разопаковането, което им отне по-малко от минута. Къщата беше доста голяма, на втория етаж имаше пет спални, и им дадоха двете най-хубави от тях.

След като разгледа стаите на втория етаж, Карълайн се качи на третия, заедно с Бенджамин, за да се убеди, че и неговата стая е задоволителна. После слезе отново долу, за да помогне на Чарити да открият второто стъкло на очилата ѝ.

Карълайн остави братовчедка си сама да разопакова ценностите си. Чувстваше с неспокойна и разсеяна и знаеше каква точно е причината. Баща ѝ щеше да пристигне, преди да се стъмни и тя се притесняваше, как ще реагира щом я види. Чудеше се, когато застанеше лице в лице с него, дали щеше да бъде толкова нежен, колкото и в писмата си? Ще му хареса ли или ще е разочарован от външността ѝ? Ще му се понрави ли? И най-вече, ще го хареса ли тя?

Спря пред вратата на внушителната библиотека срещу стълбището и надникна вътре. Макар и излъскана до блясък, не бе стая, която може да те предразположи. Дали и баща ѝ бе толкова студен, колкото библиотеката му?

Карълайн се почувства още по-притеснена за характера му, докато обикаляше стаите на първия етаж. Всичко бе толкова подредено! Подредено и ужасяващо студено! Салонът, отляво на входната врата, бе наистина елегантен. Интериорът бе издържан изцяло в златисто и слонова кост, с леки нюанси на бледо жълто и изглеждаше прелестно, но все пак и малко неприветливо. Тя опита да си представи как с братовчедите ѝ се чувстват като у дома си тук и не успя. Скъпата мека мебел, не изглеждаше в състояние да издържи грамадните мъже, облечени в работни дрехи, които винаги забравяха да изчистят мръсотията от ботушите си, преди да влязат в къщата. Не, Саймън, Джъстин, Люк и Джордж, щяха да се почувстват също толкова неудобно тук, колкото и тя.

Отдясно на входната врата имаше огромна трапезария, където креслата грабваха погледа, а кристалните чаши със златни орнаменти, наредени в бюфета до стената, привличаха вниманието. Тук също не беше уютно и стаята излъчваше само богатство и лукс.

Карълайн тръгна по един дълъг коридор и намери друга библиотека, която се намираше точно зад приемната. Беше истински облекчена, щом отвори вратата и видя безпорядъка в стаята. Това очевидно бе стаята, в която баща ѝ обичаше да работи. Тя се поколеба на вратата, притеснена, че ще влезе в светилището му, но все пак пристъпи вътре. Вниманието ѝ бе привлечено от красивото бюро, двата износени стола и отрупаните с книги лавици на двете стени. На третата стена имаше прозорци, с изглед към градината и след като Карълайн се наслади на гледката се обърна към стената, на която бе вратата. Изненадата от видяното направо я парализира. Цялата стена, от горе до долу бе покрита с нейни рисунки! Започваха от различни видове животни, които бе виждала като много малка, до вече по-добре нарисувани къщи и дървета. В центъра на всичките тях имаше една рисунка, която много добре помнеше, как бе нарисувала. Тя се разсмя, когато я погледна по-отблизо и поклати глава. Рисунката бе първият ѝ опит да направи фамилен портрет. Всички бяха тук, родителите ѝ от Бостън, Чарити, братовчедите ѝ, дори баща ѝ, въпреки че той бе изобразен малко по-встрани от цялата група.

Начинът, по който ги бе нарисувала бе доста забавен. Бе използвала огромни кръгове, за да изобрази телата им и се бе фокусирала върху зъбите. Малки лица, всички усмихнати, с гигантски изпъкнали зъби! Трябва да е била около шест годишна тогава, когато е нарисувала семейството си и помнеше, че беше доста горда от това.

Фактът, че баща ѝ бе запазил всичките ѝ рисунки, беше удивителен и стопли сърцето ѝ. Сигурно майката на Чарити му ги бе изпращала, без да ѝ каже.

Карълайн приседна на ъгъла на бюрото и дълго време изучава подредбата на рисунките. Тя забеляза, че ранните ѝ рисунки включваха и баща ѝ, но с израстването ѝ и усъвършенстването на стила и способностите ѝ, той вече не присъстваше на никоя от тях. Това беше неговия начин да сподели детството ѝ. И тази мисъл я поразя.

Карълайн, която беше много лоялна, се почувства обърквана. Наличието на рисунките показваше, че той се е интересувал от нея.

Тогава защо я бе изпратил в Колониите? Със сигурност трябва да е осъзнал, че след толкова много време, тя ще започне да нарича леля си и чичо си, „мамо“ и „татко“. Бе само на четири години, когато стана тяхното „бебче“. Беше напълно естествено братята на Чарити да станат и нейни братя. Със сигурност е знаел, че старите ѝ спомени ще избледнеят в новата обстановка и с новото семейство.

Вината завладя чувствата ѝ. Той се бе жертвал заради нея. Майка ѝ ѝ го бе казвала безброй пъти! Обясняваше ѝ, че графът е искал дъщеря му да израсне в стабилна среда и че ще се чувства по-уверена и обичана в семейството на по-малкия му брат.

Защо не бе помислил, че може би неговата любов щеше да ѝ бъде достатъчна?

Господи, като негова дъщеря тя никога не му бе дала нищо. Спомни си как се съпротивляваше, когато я караха да отдели няколко минути, за да му напише поне една мила дума! Била е толкова егоистична и както доказваха по-новите ѝ рисунки, нелоялна! Тя се криеше и планираше да остане в Бостън, да нарича друг мъж „татко“, и най-лошото, да забрави, че трябва да обича истинския си баща.

Искаше ѝ се да не бе виждала рисунките. Очите ѝ се напълниха със сълзи и тя побърза да излезе от стаята. Пожела си сега да е отново в Бостън и се засрами от желанието си. То я накара да се почувства виновна и безполезна. Направи я страхливка. Дали щеше да може да даде на баща си поне малка част от любовта и уважението, които с радост отдаваше на бостънското си семейство?

Карълайн се качи в стаята си и легна на пухеното легло, решена да сложи емоциите си в ред. Разумната част от мозъка ѝ настояваше, че е била бебе, когато са я изтръгнали от обичайната ѝ среда и са я дали на друго семейство. Затова не беше чудно, че им бе отдала любовта и уважението си. Въпреки това болката в сърцето ѝ не си отиваше. Колко по-лесно щеше да ѝ бъде да се справи с един студен, нелюбящ граф! Беше играла ролята на трагична героиня през целия път от Бостън до Лондон и сега трябваше да си признае, че все пак това е било само роля. Роднинските връзки бяха доста сложни.

Как трябваше да действа? Не можа да открие отговора на този въпрос и най-после се предаде пред изтощението и потъна в дълбок сън, без сънища.

Карълайн спа до другата сутрин, с изключение на едно прекъсване.

Някъде по средата на нощта, се събуди от звука на отварящата се врата. Мигновено се разсъни, но се престори, че продължава да спи, докато под спуснатите си клепачи наблюдаваше как възрастния мъж се поколеба на вратата, преди да влезе и бавно да пристъпи към леглото ѝ. Тя затвори очи, но не и преди да види сълзите, стичащи се по лицето му. Той изглеждаше като малко по-възрастна версия на брат си и тя знаеше, че мъжът, стоящ до леглото е баща ѝ.

Карълайн почувства как мъжа повдига юргана и завива раменете ѝ и сърцето ѝ се сви от нежността, която почувства. Усети как ръцете му потреперват, макар и леко, и чу нежният му любящ глас да ѝ прошепва:

— Добре дошла у дома, дъще.

Той се наведе и целуна челото ѝ, леко докосване, което разтуптя сърцето ѝ. После се изправи и бавно излезе от стаята. След него остана ароматът на тютюн и подправки и очите на Карълайн се отвориха широко. Спомни си този мирис, разпозна го. Опитва се да свърже някаква картина или чувство с него, но също като светулките, които се опитваше да хване като дете, и спомена изчезна твърде бързо. Сякаш спомените бяха почти на повърхността, но тя все пак не можеше да ги достигне.

Засега уханието беше достатъчно. Скоро с него щяха да се появят задоволството и любовта и като лека утринна мъгла, тази мисъл я успокои и ѝ донесе мир.

Тя изчака, докато баща ѝ постави ръка на дръжката, и точно преди да я дръпне, за да я затвори след себе си, не успя да сдържи думите си и каза:

— Лека нощ, татко.

Почувства се така, сякаш преоткриваше ритуал, който не е осъществявала с години и въпреки че не си спомняше нищо, инстинктивно знаеше, че има още нещо, което трябва да каже. Тя се съпротивляваше да обвие чувствата си с думи, дори когато се чу да казва:

— Обичам те, татко.

Ритуалът бе завършен. Карълайн затвори очи и пусна спомените, също както бе пуснала светулките, на свобода.

Все пак се бе прибрала у дома.

ГЛАВА ТРЕТА

Херцогът на Брадфорд не можеше да избие красивата синеока жена от ума си. Невинността ѝ го изкушаваше, усмивката ѝ го заслепяваше, но най-вече, невероятното ѝ остроумие го очароваше. Херцогът беше известен с цинизма си и жените не успяваха лесно да привлекат вниманието му. Но всеки път щом се сетеше как нагло го бе предизвиквала, докато заплашваше да застреля коня му, той осъзнаваше, че е заплепен. Дамата притежаваше смелост и Брадфорд ѝ се възхищаваше за това.

До края на деня на инцидента, той бе настанил Брюмел удобно в покоите му и го бе оставил в ръцете на раболепните му слуги. След това бе отишъл в собствения си лондонски дом и се бе заел със задачата да разбере произхода на Карълайн. Единствената следа, която го насочваше към самоличността ѝ бе, че се е върнала в Лондон, за да посети баща си. От начина, по който говореше за събитията във Висшето общество, той предполагаше, че баща ѝ наистина е благородник. Вероятно дори имаше титла. Малката ѝ братовчедка бе споменала, че ще се върнат в градската къща в Лондон, за да дочакат завръщането на бащата на Карълайн. Брадфорд стигна до заключението, че той притежава имение в провинцията и ще остане там до започването на сезона.

Беше уверен, че ще получи отговорите на въпросите си още преди да падне нощта. В края на четвъртия ден, вече не бе толкова сигурен. Не бе попаднал и на най-малката следа, която да сочи към самоличността ѝ и недоволството му нарасна до безкрайност.

Настроението му ставаше все по-мрачно и от усмивката, която изумените слуги бяха видели на лицето му първия ден, когато се прибра у дома, не бе останал и помен. Скоро по коридорите шепнешком се говореше, че сигурно им се е привиждало, че се усмихва. Господарят им отново беше в обичайното си настроение — груб и резервиран. Готвачката беше казала на всички, които бяха готови да я изслушат, че се радва за него, но тя не харесваше нищо и никой, докато

камериерът на Брадфорд, Хендерсън, бе разбрал, че нещо много важно се е случило на господаря му и изглеждаше истински загрижен.

Хендерсън бе невероятно щастлив и облекчен, когато най-добрият приятел на херцога, Уилям Франклин Съмърс, граф на Милфордхърст, пристигна на неочаквана визита. Той бе повече от доволен да преведе графа по извитите стълби до библиотеката. Може би, размишляваше камериерът, докато вървеше зад него, графът ще успее да върне доброто настроение на господаря му.

Бе служил на бащата на Брадфорд цели десет години и когато се бе случило нещастieto, в което господарят и първородния му син загинаха, той обеща своята лоялност и внимание на новия херцог на Брадфорд. Само Хендерсън и най-добрият му приятел, Милфорд помнеха какъв бе херцогът, преди титлата и отговорностите, произтичащи от нея, да се стоварят на младите му рамене.

Поглеждайки към Милфорд, Хендерсън си спомни, че двамата приятели доста си приличаха. Брадфорд бе същия негодник, като тъмнокосият си приятел, и също толкова голям женкар, що се отнасяше до дамите от обществото. И въпреки че вече пет години служеше на новия си господар, Хендерсън все още се надяваше, че някой ден херцогът отново ще стане безгрижен и весел, както преди години. Прекалено много неща се бяха случили. Твърде много предателства.

— Хендерсън, да не би Брад да те притеснява? Следваш ме през цялото време — попита графа с обичайната си мързелива усмивка на изпечен мошеник.

— Нещо се е случило и негова светлост е доста нещастен — отговори той. — Аз, разбира се, не съм посветен в мислите на господаря си, но вярвам, че и вие ще забележите малката промяна в настроението му.

Хендерсън не направи друг коментар, но и това, което каза бе достатъчно да накара Милфорд да се намръщи подозрително.

В мига, в който видя приятеля си, той реши, че Хендерсън наистина добре познава характера на господаря си.

Малка промяна, щеше да е последното определение, което би използвал, за да опише състоянието на приятеля си. Херцогът изглеждаше като току-що завърнал се от дълго пътуване с карета, само че явно вместо да се вози удобно вътре го бяха влачили завързан отзад.

Брадфорд се бе прегърбил зад масивното си бюро и намръщен, пишеше името си на един от няколкото пощенски плика, разхвърляни по бюрото.

На махагоновата повърхност цареше пълна бъркотия, но така бе и с Брадфорд, реши Милфорд. Приятелят му отчаяно се нуждаеше от бърснене и ново шалче.

— Милфорд, ще приключа след минута — каза му Брадфорд. — Сипи си питие.

Приятелят му отказа питието и се настани в удобния стол срещу бюрото.

— Брад, да не би да пишеш на всички в Англия? — попита той, като нагло подпря ботушите си върху бюрото.

— По дяволите, почти на всички — изруга той, без да го погледне.

— Изглеждаш така, сякаш не си спал с дни — изкоментира Милфорд. Все още се усмихваше, но по погледа му личеше, че е разтревожен. Брадфорд въобще не изглеждаше добре и колкото повече го гледаше, толкова повече започваше да се тревожи.

— Не съм спал — най-после отговори херцогът. Пусна писалката и се облегна на меката облегалка на стола си. Ботушите му се присъединиха към тези на приятеля му и той въздъхна продължително.

И тогава, без колебание му разказа за срещата си с жена на име Карълайн, като пропусна частта с Брюмел, защото и той бе обещал да не споменава за унизителното преживяване на приятеля си с разбойниците. Откри, че набляга на подробностите и му отне много време да опише по подходящ начин точния цвят на очите ѝ, но в крайна сметка побърза да завърши, с това, че всичките му опити да я открие са стигнали до задънена улица.

— Търсиш на най-неподходящите места — уведоми го Милфорд, след като спря да се смее на думите, с които Брадфорд описваше случилото се. — Тя наистина ли смята, че Колониите са по-цивилизовано място от нашия Лондон?

Херцогът игнорира въпроса и се съсредоточи върху по-важните думи на приятеля си.

— Какво имаше предвид, като каза, че съм търсил на грешните места? Тя се е върнала при баща си. Само тази следа имам — каза той грубо.

— По-голямата част от обществото все още не е дошла в Лондон за предстоящия сезон — търпеливо отбеляза Милфорд. — И по тази проста причина, все още не си чул нито една клюка. Стегни се човече, тя ще бъде на бала на Ашфорд. Можеш да разчиташ на това. Всички ходят на него.

— Сезонът не ме интересува — Брандфорд повтори тихо думите на Карълайн, когато спомена защо е притеснена от светските събития и поклати глава. — Това бяха точните й думи.

— Доста странно — Милфорд направи опит да не се разсмее. От много дълго време не бе виждал приятеля си толкова съкрушен и се чувстваше облекчен, че състоянието му не се дължи на нещо сериозно. Също така му се прииска да го подразни по същия начин, както правеше преди, когато двамата заедно кръстосваха Лондон.

— Не е чак толкова странно — възрази Брандфорд и сви рамене. — И аз не посещавам много от светските събития.

— Не ме разбра. Имах предвид, че се държиш доста странно — изсмя се Милфорд. — Не мисля, че някога съм те виждал в подобно състояние. Смятам да се насладя на това положение. А като капак на всичко, причината за това е дама, която идва от Колониите — Милфорд щеше да продължи с подигравките, но смеха надделя и колкото повече приятеля му се мръщеше неодобрително, толкова по-смешно му ставаше.

— Наистина се наслаждаваш на всичко това, нали? — озъби се Брандфорд, когато Милфорд утихна достатъчно, че да може да го чуе.

— Това е факт — веднага призна той. — Мога да си спомня много добре клетвата, която даде преди няколко години — продължи. — Нещо в духа на това, че всички жени имат само едно предназначение и ако отдадеш сърцето си на една от тях ще бъде най-глупавото нещо, което би направил.

— Кой е казал, че ще давам нещо? — вместо отговор попита Брандфорд. — Просто съм заинтригуван, това е — настоя с тих глас. — Не ме дразни, Милфорд, защото само ти ще изгубиш от това.

— Успокой се — каза Милфорд. — Искам да ти помогна — той се насили да изглежда сериозен и каза: — Трябва да провериш при известните модистки. Щом е от Колониите, гардероба й е остарял. Роднините й няма да си позволят да ги засрамва със старомодните си дрехи и ще я накарат да отиде и да подмени гардероба си.

— Логиката ти ме изумява — отвърна Брадфорд. Проблясък на надежда се появи в очите му и той наистина се усмихна. — Защо не се сетих за това?

— Защото нямаш три сестри като мен.

— Забравих за сестрите ти — отвърна му той. — Никога не ги виждам наоколо.

— Крийт се от теб — закиска се Милфорд. — Плашиш ги до смърт — повдигна рамене и добави: — Но кълна ти се, модата е това, за което жените, включително и сестрите ми, говорят постоянно — гласът му стана сериозен, когато попита: — Това само увлечение ли е, или нещо повече? През последните пет години посещаваше само леките жени в града. Досега никога не си се възползвал от нежните млади дами, Брад. Това е доста драматична промяна в предпочитанията ти.

Брадфорд не отговори веднага. Нямаше непоколебим отговор, можеше само да чувства.

— Вярвам, че това е само временно увлечение — най-после каза той. — И колкото по-скоро я видя отново, толкова по-сигурен съм, че ще мога да я избия от ума си — довърши свивайки рамене.

Милфорд кимна. Дори за минута не му повярва. Но Брадфорд бе толкова сериозен, че приятеля му не посмя да му противоречи и го остави да пише писмата си. Походката му бе весела, докато крачеше надолу по стълбите и тъй като бе в много по-добро настроение, тупна Хендерсън по рамото в знак на привързаност и излезе.

Графът на Милфордхърст изведнъж бе доста заинтересован да се запознае с чаровницата от Колониите, уникалната жена, която бе сторила това, което никоя друга преди нея не бе успяла за последните пет години. И, въпреки че дори не подозираше, дамата наречена Карълайн, бе върнала херцога на Брадфорд отново към живота.

Милфорд вече я харесваше.

Настъпи сутринта и с изгрева се появиха нови мисли и нови планове. Карълайн Ричмънд винаги ставаше рано, без значение по кое време си бе легнала предишната нощ, и приветстваше слънцето с широка усмивка.

Облече набързо семпла теменужена дневна рокля и завърза буйната си коса на тила с бяла дантелена панделка.

Чарити все още спеше, а Бенджамин, съдейки по шума идващ от горния етаж, тъкмо ставаше. Карълайн слезе долу с намерението да изчака баща си в стаята за закуска. Но го намери вече седнал начело на дългата маса. Той държеше чаша чай в едната си ръка и вестник в другата.

Не я видя, че стои пред вратата и тя не направи нищо, за да привлече вниманието му. Вместо това отдели време да го разгледа, доколкото бе възможно зад вестника.

Лицето му бе червендалесто и пълно, но имаше същите високи скули като нея. Беше по-възрастна и по-закръглена версия на мъжа, който я бе отгледал. Да, наистина доста приличаше на по-младия си брат Хенри и изведнъж тя осъзна, че трябва да се смята за късметлийка. Защото в представите си вече имаше двама бащи. Смяташе, че няма да е нелоялна към чичо си Хенри, който я бе отгледал и когото тя обичаше, ако сподели любовта си и с мъжа, който ѝ бе дал живот. Истинският ѝ баща. Защото това бе той, призна отново и неин дълг бе да го обича.

Графът най-после усети, че някой го наблюдава и вдигна поглед. Тъкмо възнамеряваше да отпие от чашата си, но замръзна по средата на движението. В лешниковите му очи си пролича, че е изненадан. Те бяха толкова искрени, че Карълайн се усмихна, надявайки се, че в нейните собствени очи се чете само любов, а не несигурност.

— Добро утро, татко. Добре ли спа?

Гласът ѝ потрепна. Чувстваше се невероятно нервна сега, когато се бе изправила лице в лице с баща си.

Той постави чашата, която издрънча силно на масата. Чаят се разля навсякъде, но той изглежда не забеляза нито шума, нито бъркотията. Направи опит да се изправи, но размисли и отново седна. Очите му се напълниха със сълзи и той ги изтри с края на бялата си ленена салфетка.

Беше също толкова нервен и несигурен като нея. Щом го осъзна, Карълайн се почувства малко по-добре. Баща ѝ изглеждаше леко замаян и тя реши, че той просто не знае как трябва да се държи с нея. Видя, че вестника, който държеше падна на пода и реши, че неин дълг е да го вдигне.

Все още усмихвайки се, въпреки че държанието му започваше да я притеснява, тя влезе в стаята. И не спря да върви, докато не стигна до него и бързо, преди да е размислила, се наведе и го целуна по зачервената буза.

Докосването ѝ го измъкна от трансa, в който бе изпаднал, и изведнъж емоциите му се отприщиха. Той избута стола, на който стоеше, и щом се изправи, хвана Карълайн за раменете и я придърпа в прегръдката си.

— Не си разочарован, нали? — прошепна Карълайн с лице, опряно на гърдите му. — Изглеждам ли така, както си си представял?

— Никога не бих се разочаровал. Как въобще ти хрумна това? Просто за момент бях поразен — обясни той, като я прегърна по-силно. — Ти си копие на милата си майка, Господ да я поживи. Не мога да бъда по-горд.

— Наистина ли приличам на нея, татко? — попита Карълайн, когато я пусна от обятията си.

— Наистина. Нека отново те погледна — нежно промърмори той. Тя отстъпи назад и бавно се завъртя. — Истинска красавица си — похвали я баща ѝ. — Седни — нареди той и се намръщи. — Не трябва да се натоварваш или ще се разболееш. Не бива да те преуморявам.

По-скоро чувството за вина, отколкото заповедта му я накараха да седне на стола.

— Татко, има нещо, което трябва да ти кажа. Трудно е да се каже, но трябва да бъдем честни един с друг. Реших, че това е единствения начин, след като видях рисунките, които съм правила като малка, затова... — раменете ѝ се прегърбиха под изучаващият му поглед и вместо да продължи, тя въздъхна.

— Да не се опитваш да ми кажеш, че си здрава като кон? — попита баща ѝ и примигна няколко пъти.

Карълайн повдигна рязко глава, като знаеше, че изглежда доста изненадана.

— Да — призна тя. — Нито един ден през живота си не съм била болна. Толкова съжалявам, татко.

Баща ѝ нежно се разсмя.

— Съжаляваш, че не си боледувала или че ти и леля ти Мери се опитахте да ме изиграете?

— Толкова се срамувам — беше напълно честна, но това не я накара да се почувства по-добре. — Просто бях толкова...

— Доволна? — попита баща ѝ и кимна, след което дръпна стола си и отново седна.

— Да, доволна. От толкова дълго време живея с брат ти и семейството му. Трябва да ти кажа, че мислех за леля Мери като за моя майка и я наричах „мама“. Братовчедите ми станаха мои братя, а с Чарити винаги сме били като сестри. Но въпреки това, никога не те забравих, татко — побърза да каже тя. — С времето не можех да си спомня как изглеждаш, но винаги съм знаела, че ти си моят баща. Просто не бях сигурна, че някога ще поискаш да се върна. Мислех, че си доволен от това споразумение.

— Карълайн, разбирам те — каза баща ѝ. Постави ръката си върху нейната и продължи: — Чаках много дълго, преди да поискам да се върнеш. За това си има причини. Но не искам да говоря за тях точно сега. Ти си вече у дома и само това има значение.

— Мислиш ли, че ще можем да се разбираме добре?

Въпросът на Карълайн искрено учуди баща ѝ.

— Наистина вярвам, че ще се разбираме — каза той. — Трябва да ми разкажеш всичко за брат ми и семейството му. Разбрах, че и Чарити е тук. Кажи ми, все още ли е като пухкава топка, както Мери ме караше да повярвам в писмата си? — гласът му беше изпълнен с нежност и Карълайн му се усмихна. Това и подходящото описание на братовчедка ѝ.

— Ако намекваш дали все още е закръглена, отговорът ми е не. Вече внимава с какво се храни — добави с усмивка. — Сега е много нежна и привлекателна. Предполагам, че ще предизвика истински смут, татко, защото е русокоса и дребна, а ни казаха, че точно такива момичета са добре приети в обществото.

— Страхувам се, че не съм в крак с последната мода и очаквания — призна баща ѝ. Усмивката му се стопи, заменена от безпокойство. — Дъще, ти каза, че трябва да сме откровени един с друг. Съгласен съм и за това трябва да ти споделя, че и аз си измислях разни истории в писмата, които ти пишех.

Очите на Карълайн станаха огромни от изненада.

— Така ли?

— Да, но сега ще ти кажа истината. Не съм ходил на нито един бал, след като замина с брат ми и семейството му към Бостън. Страхувам се, че живях почти като отшелник.

— Наистина ли? — когато баща ѝ кимна, Карълайн каза: — Но татко, в писмата си ми описваше всичко, което се е случвало и всичките клюки! Как си могъл да бъдеш толкова добре осведомен, щом не си ги посещавал.

— От моя приятел Лудмън — призна баща ѝ с виновна усмивка. — Той не пропуска нито едно събитие и ми разказва абсолютно всичко. Така че аз можех да го описвам на теб.

— Но защо? — попита Карълайн, след като изслуша обяснението му. — Не обичаш ли да посещаваш светските събития?

— Причините са много, но няма да те отегчавам с тях — каза баща ѝ. — С брата на майка ти, маркиза на Еймсмънд, не си говорим повече от четиринадесет години. И тъй като той посещава много от баловете, аз не ходя на тях. Това е най-простото обяснение и смятам, че засега е достатъчно.

Карълайн обаче бе прекалено любопитна, за да остави темата.

— Четиринадесет години? Точно преди толкова години си ме изпратил далеч.

— Именно — отвърна баща ѝ и кимна. — Маркизът беше бесен от заминаването ти и публично заяви, че няма да ми проговори и една дума, преди да се върнеш в Англия — баща ѝ се покашля и продължи: — Той не разбра мотивите ми да те изпратя далеч, а аз реших да не му ги обяснявам.

— Разбирам — каза Карълайн. Тя естествено не разбираше и колкото повече мислеше за това, което баща ѝ казваше, толкова по-объркана ставаше.

— Татко, още един последен въпрос и ще се върнем към други теми за разговор, моля те.

— Да?

Баща ѝ се усмихна отново и за нея бе още по-трудно да зададе въпроса си.

— Защо ме отпрати? Мама, имах предвид леля Мери, ми обясни, че си скърбил много след смъртта на майка ми и не си могъл да се грижиш за мен. Тя казваше, че единствената ти грижа е била моето добруване и си решил, че ще съм по-щастлива при тях. Това ли е

истината? И ако е така — продължи Карълайн, преди баща ѝ да успее да отговори — защо ме остави далеч толкова дълго време? — не това бе въпроса, който пареше устните ѝ. Всички факти сочеха, че баща ѝ не я е искал. Такава ли бе истината? Дали не е била само пионка във враждата между семействата? Или бе изпратена далеч, само за да бъде наказан маркизът? Ами ако баща ѝ не я обичаше... достатъчно?

Карълайн се намръщи, докато обмисляше вероятните отговори. Простото обяснение на леля ѝ беше точно такова. Просто. Но Карълайн вече бе достатъчно голяма и не се задоволяваше с полуистини както преди. И все пак картината противоречеше на всички прости обяснения. Защо той ѝ ги спестяваше?

— Трябва да си търпелива с мен, Карълайн — каза баща ѝ. Гласът му бе оживен, докато приключваше темата. — Направих това, което мислех за най-подходящо по това време и ти обещавам, че ще ти обясня един ден всичко, така че да задоволя любопитството ти — той прочисти гърлото си и смени темата. — Сигурно си достатъчно гладна, за да погълнеш цяла мечка! Мари — извика той през рамо и опита да попие разлетия чай със салфетката си, — донесете храна и още чай.

— Наистина не съм гладна — каза Карълайн, — от вълнение изгубих апетит — призна тя.

— Няма нищо — отвърна баща ѝ. — Мари е новата ми готвачка, но има какво да се желае за вкуса на храната. Тя е третата, която сменям тази година. Болният ми стомах винаги ми създава проблеми.

Карълайн се усмихна и се замисли за безкрайния списък от въпроси, които искаше да му зададе. Въпреки това не си позволи нищо повече от кимване, докато баща ѝ определяше посоката на разговора им по време на закуската.

Когато привършиха, тя едва бе докоснала храната си. Бе доста лоша, дори и за нейните стандарти. Ролцата бяха толкова твърди, че в тях можеше да си счупи някой зъб, а рибата бе недопечена. Конфитюрът, който явно бе доста стар, съдейки по праха върху буркана, бе рядък и кисел. Докато следваше баща си към библиотеката, си помисли, че би могла да попита Бенджамин дали не би искал да се заеме с кухнята.

Той обожаваше да готви и редовно помагаше за приготвянето на храната, докато живееше в Бостън.

Вниманието ѝ се насочи отново към баща ѝ. Той стоеше пред рисунките ѝ, изпълнен с гордост и ѝ показваше как е написал дата на гърба на всяка една от тях. Това беше неговият начин да ѝ покаже, че е следил развитието ѝ.

— Отказах се да рисувам — през смях му каза Карълайн. — Както сам виждаш, татко, липсва ми талант.

— Това е без значение. Хенри ми писа, че много бързо усвояваш езици.

— Това е вярно — призна Карълайн — Но произношението ми е плачевно — усмихна се и добави: — макар да са ми казвали, че пеенето ми не обижда никой и съм добра на спинет^[1]. Разбира се, похвалите са отправени само от семейството, а те са пристрастни.

Баща ѝ се разсмя.

— Дори не съм си и помислял, че имаш склонност към самоизтъкване, Карълайн, но не трябва и да се подценяваш — добави той. После се настани на единия от столовете и подкани Карълайн да седне на втория. — Кажи ми защо Хенри е позволил на Чарити да дойде с теб? Наистина се радвам, че е тук, но освен това съм изненадан.

Карълайн веднага сподели на баща си за увлечението на Чарити по Пол Блечли и внезапното му изчезване. След като завърши разказа си попита:

— Чувал ли си за този мъж, татко?

— Не, не съм — отвърна той. — Но в това няма нищо чудно, като се има предвид, че бях откъснат от обществото толкова дълго време.

— Татко, камериерът ти, Дейтън, каза, че се връщаш за сезона. Смяташе ли да започнеш да посещаваш събитията на висшето общество тази година?

— Не — отговори баща ѝ. — Винаги се връщам в Лондон по това време на годината. В провинциалното ми имение е доста студено през зимата, за да остана там. И Дейтън, упорит както винаги, настоя да пристигне преди мен, за да подготви къщата. Според мен му доставя удоволствие — добави той. — Но сега, съм щастлив, че го направи. Щом прелестната ми дъщеря е до мен, отново ще заема мястото си в обществото. Дори съм нетърпелив — баща ѝ се засмя радостно. — Ще се вдигне много шум около теб, Карълайн.

— Заради маркиза ли? — попита Карълайн.

— Не. Защото си неотразима — отвърна баща ѝ. — Маркизът, разбира се, ще бъде много доволен, че племенницата му отново е в Лондон, но по-скоро си мисля за младите ергени и как ще реагират щом те видят. Това е нещо, което си струва да се види. Майка ти щеше да бъде толкова горда с теб.

— Как я срещна, татко? Въобще не я помня и много съжалявам за това. Леля Мери ми каза, че е била много нежна жена.

Графът на Бракстън изглежда се отнесе много далеч, а на устните му разцъфна нежна усмивка.

— Да, тя бе нежна и любяща, Карълайн — след което взе ръката ѝ и ѝ разказа как са се запознали и как се е влюбил в тъмнокосото момиче.

— Беше толкова щастлива, когато се появи на бял свят, Карълайн. Аз исках момче и дори не давах да се помисли за женско име. Когато се роди, майка ти се смя, докато по лицето ѝ не потекоха сълзи. Да, тя беше наистина щастлива.

— А ти беше ли разочарован? — попита Карълайн с усмивка. От начина, по който разказваше историята бе сигурна, че не е бил, но все пак искаше да го чуе как си признава. Почувства се като малко момиченце, което слуша приказка за лека нощ и усети, че е нетърпелива да научи всичко за живота си, преди да замине за Бостън.

— И аз бях щастлив, също като майка ти — призна баща ѝ. Той стисна ръката ѝ и бръкна в джоба си, за да извади кърпичката си. После попи влагата от очите си и прочисти гърлото си. И с глас, който звучеше леко сърдито, каза: — Стига толкова. Трябва да се погрижим ти и Чарити да подновите гардероба си възможно най-скоро. Балът на херцог Ашфорд е само след две седмици и тогава ще направим представянето ти в обществото. Старият мошеник ми изпраща покана всяка година. Ще бъде направо шокиран, когато се появя — баща ѝ започна да се хили като си представи шокираното лице на Ашфорд, щом влезеше в залата с прекрасната си дъщеря под ръка.

Карълайн наблюдаваше как вълнението на баща ѝ нараства, докато обмисляше какъв смут ще създаде и нямаше да се учуди, ако всеки момент потрие доволно ръце. Очите му блестяха пакостливо и в този миг ѝ заприлича невероятно много на братовчед ѝ Люк. Изглеждаше като нетърпеливо дете, което се е отправило към ново

приключение. Искаше ѝ се да му каже да няма големи очаквания, но реши да не го обезсърчава. Закле се, докато го слушаше какво ѝ говори, че ще направи всичко възможно да не го разочарова. С Божията воля, може би щеше да се справи. Вероятно след две седмици, вече щеше да се е научила да се държи подобаващо. Със сигурност за нея това щеше да бъде предизвикателство, но Карълайн реши, че ще даде най-доброто от себе си.

Тя не се отдели от баща си през цялата сутрин, слушайки го как говори за изминалите години. Забеляза, че той говори повече за проблемите и притесненията на Англия, отколкото за себе си. Осъзна колко невероятно самотен е бил и сърцето ѝ се сви. Сам бе пожелал това, напомни си тя. Можеше да я има до себе си през тези изгубени четиринадесет години, но въпреки това не го винеше.

Зад решението му да я изпрати далеч имаше други мотиви, бе сигурна в това. След време, когато получи пълното му одобрение, щеше да научи истината.

Тогава Карълайн осъзна, че обещанието, което глупаво бе дала на семейството си в Бостън щеше да бъде нарушено. То бе обещание дадено от дете, което е било ядосано и объркано. Сега тя прие истината. Мястото ѝ бе до баща ѝ. Никога нямаше да може да се върне в Бостън. Бъдещето ѝ бе тук.

[1] Спинет — музикален инструмент — Б.пр. ↑

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Чувството за хумор на Карълайн я спаси от истинско разочарование. Това и постоянното вълнение на Чарити за предстоящите събития. Братовчедка ѝ обичаше вниманието и веднага се сприятели с мадам Нюкот, модистка с добър усет за платовете и формите на тялото. Чарити с радост приемаше всяка минута от това, което Карълайн наум наричаше мъчение.

Графът на Бракстън не се ограничи само с по една рокля, а настоя и двете му повереници да получат чисто нов гардероб.

Мадам Нюкот предложи розово и бледо жълто за Чарити и добави тук-там няколко дантели, за да наблегне на дребния ѝ ръст. Тя не позволи роклята да има гънки, защото според нея те щяха да отвличат вниманието от красивата ѝ фигура.

Карълайн бе облечена в рокля, ушита в синьо, светло лилаво и слонова кост, с прекалено изрязано деколте и твърде пристегнатата за нейния вкус, но пък цветовете напълно подчертаваха косата ѝ. Почувства се малко странно и го каза на Чарити.

— Мама би нагласила шал върху гърдите ти — започна Чарити, като ѝ се ухили. — Татко няма да те пусне да излезеш от къщата в този вид. А чичо ще трябва да използва камшика си, за да държи настрана ухажорите, които ще те нападнат, ако се появиш така на публично място.

— Ще се закълна, че са ме били и вързали, за да ме облекат така — каза Карълайн.

Мадам Нюкот напълно пренебрегна коментара ѝ, коленичила пред нея, докато поставяше финалните щрихи на това, което наричаше „превъзходно творение“.

— Кога се връща баща ти? — попита Чарити, сменяйки темата.

— Утре — отговори Карълайн. — Маркизът живее доста далеч от Лондон, затова татко ще прекара нощта там и ще се върне на другия ден.

— Маркизът по-голям брат на майка ти ли е или по-малък? — попита Чарити.

— По-голям е. Имам още един вуйчо. Франклин щеше да е две години по-млад от майка, ако още беше жива. Разбра ли нещо?

— Малко — каза Чарити с усмивка. — Защо баща ти просто не изпрати писмо на маркиза, за да го уведоми, че си се върнала в Англия? И тогава той ще дойде в Лондон. Струва ми се, че баща ти си създава доста грижи.

— Татко иска да му го съобщи лично. Каза ми, че иска да му обясни — отговори намръщено Карълайн. — Знаеш ли, дори не осъзнавах, че имам двама вуйчовци, преди татко да ми каже. Странно, че проявява такова уважение точно сега, нали?

Чарити помисли за миг над това и после вдигна рамене, сменяйки темата.

— Ако дори малко тялото ми приличаше на твоето — въздъхна тя със съжаление и се измъкна от розовата рокля, като внимаваше да не повреди прихванатият с карфици плат.

— По-хубаво е да имаш малко, отколкото много — коментира Карълайн. — Ти притежаваш перфектни форми.

— Мадам Нюкот? — извика Чарити. — Карълайн смята, че е прекалено висока и с твърде големи гърди, за да бъде харесана.

— Никога не съм казала това — оплака се Карълайн. — Но съм практична. Дългите крака ми служат добре при езда, но не откривам друга причина за използването на... — тя не довърши изречението, а вместо това сложи ръка на бюста си.

Чарити избухна в смях.

— Саймън ще си запуши ушите, ако ни чуе как говорим.

— Така си е — отвърна Карълайн. Тя погледна към огледалото и каза: — Косата ми е толкова буйна. Мислиш ли, че трябва да я отрежа?

— Не!

— Добре де — успокои я Карълайн. — Ще се разхождам наоколо като дивачка.

— Мога да ти я скъся малко, ще е отново дълга, като се върнем в Бостън.

Карълайн знаеше, че трябва да каже на Чарити за решението си и усмивката ѝ помръкна, когато поклати глава.

— Няма да се върна в Бостън, Чарити.

Тя отвори уста да протестира, но Карълайн бързо поклати глава, за да я спре. Не биваше да говорят пред мадам Нюкот и за щастие Чарити я разбра.

Но веднага щом модистката си тръгна, Чарити започна да оспорва решението ѝ.

— Надявам се, че не си взела това решение прибързано, Карълайн. Тук сме само от две седмици. Дай си повече време, преди да решиш. Небеса, братята ни ще побеснеят, ако не се прибереш.

— Обещавам да не прибързвам — отвърна Карълайн. — Не мога да изоставя баща си, Чарити. Просто не мога — тя поклати глава със съжаление и примирение и прошепна: — Сега съм си у дома. Това е мястото, на което принадлежа. Или поне ще бъде така, докато баща ми е жив.

— Казваш, че не можеш да изоставиш баща си, но той направи точно това с теб — започна да спори Чарити. Лицето ѝ бе зачервено и Карълайн знаеше, че е доста ядосана. — Четиринадесет години той те пренебрегваше! Как можа да го забравиш?

— Не съм забравила — отвърна ѝ Карълайн. — Но той е имал причини за това — каза ѝ. — Причини, които са много по-сериозни, отколкото смятаме и един ден ще ми ги каже.

— Няма да споря с теб, сестричке — каза Чарити. — Само след няколко дни ще отидем заедно на първия си бал. Баща ти разчита на нас и аз няма да го разочаровам. Само искам да ми обещаеш, че хубаво ще си помислиш, преди да вземеш решение. Повече няма да повдигам този въпрос за... две седмици. До тогава ще имаш време да прецениш всички възможности. Защото ти дори не харесваш англичаните!

— Не съм срещала много — отвърна ѝ Карълайн.

Спорът им ѝ припомни ранения джентълмен, на който помогна и техния разговор. Тогава си спомни и за мъжа на име Брадфорд, който я бе впечатлил толкова много. Откри, че мисли за него много по-често, отколкото би искала да признае дори пред себе си, но не можеше да го изхвърли от мислите си. По някакъв начин я бе изплашил, но сега, след като бе размислила добре по този въпрос, реши, че се е държала доста драматично. Все пак, той бе само един мъж.

Нощта на първия им бал най-после настъпи. „Ударът на Ашфорд“, както го наричаше баща ѝ, оповестяваше началото на сезона и всеки значим благородник щеше да присъства.

Карълайн отдели доста време да се приготви за събитието. Прислужниците опитаха какво ли не, от шноли до панделки, за да обуздаят косата ѝ, но без особен успех, затова накрая Карълайн я среса хубаво с четката си за коса и я остави да се стели спокойно по раменете ѝ.

Роклята ѝ бе с цвят на виолетов лед, а извивката на деколтето ѝ бе толкова голяма, че не просто загатваше, а откриваше повече, отколкото бе необходимо. Обувки в подходящ тон и блестящо бели ръкавици допълваха тоалета ѝ, и когато Карълайн застана пред позлатеното огледало в спалнята, тя реши, че изглежда доста приемливо.

Мери Маргарет, камериерката, която Дейтън нае, за да ѝ помага, не спираше да повтаря, колко прелестно изглежда новата ѝ господарка.

— Очите ви са променили цвета си и сега са същите като роклята ви — прошепна тя захласнато. — Истинска магия. Ох, само да можех да се превърна в мишле и да дойда на бала заедно с вас. Ще направите истински фурор.

Карълайн се засмя.

— Ако се превърнеш в мишле, ти ще си тази, която ще направи фурор — каза тя. — Но ако ме изчакаш да се върна, ще ти разкажа всичко, което се е случило.

Лицето на прислужницата засия и Карълайн си помисли, че няма да се учуди, ако момичето падне на колене, за да ѝ благодари. От това обожание се почувства неловко.

— Толкова съм нервна, Мери Маргарет. Тази вечер е първият ми бал.

— Но вие сте лейди Карълайн — започна да протестира камериерката ѝ. — Мястото ви в обществото ви принадлежи по рождение. Освен това сте толкова красива — добави тя с въздишка.

— Аз съм обикновено селско момиче — каза Карълайн.

Прислужницата изглеждаше готова да спори, затова тя бързо ѝ благодари за помощта и отиде да потърси баща си и Чарити.

Двамата я чакаха в подножието на стълбището. Чарити изглеждаше пленителна. Косата ѝ бе подредена в спретнати къдрици,

през които бяха преплетени розови панделки. Роклята ѝ бе в същия цвят като панделките, със заоблено деколте, което нежно обгръщаше раменете ѝ. Лек розов руж обагряше страните ѝ. Карълайн не се съмняваше, че братовчедка ѝ щеше да се превърне в сензацията на сезона.

Графът на Бракстън гледаше как дъщеря му слиза по стълбите. Усмивката му бе горда, а очите пълни със сълзи, което бе знак, че му харесва как изглежда. Тя изчака баща ѝ да извади кърпичка от джоба на жилетката си и да попие сълзите в очите си, преди да го попита дали я е чакал дълго.

— Четиринадесет години — отговори той, преди да успее да се спре. Карълайн се усмихна с истинска обич заради честността му. — Изглеждаш толкова красива тази вечер — каза той. — Ще ми се наложи да те защитавам от всичките джентълмени.

Когато се качиха в каретата и тръгнаха към бала, Чарити попита чичо си:

— Има ли някой, с който се виждаш през повечето време?

— Извинявай, не разбрах? — попита недоумяващо бащата на Карълайн.

— Чарити иска да знае, дали някоя определена дама е привлякла вниманието ти — преведе Карълайн. Не беше казала на Чарити, че през последните години баща ѝ е живял като отшелник.

— О, това ли! Не, не, няма никоя — отвърна той. — Преди години придружих на бала лейди Тилмън.

— Може би и тя ще присъства тази вечер — отбеляза Карълайн.

— Съпругът ѝ почина, точно след като се омъжих за майка ти, Карълайн — каза графа. — Тя имаше момиченце. Чудя се как ли са сега?

— Но, чичо, сигурно е било много самотно да живееш така. Дори не мога да си го представя — отбеляза Чарити и се намръщи.

— Така е, защото винаги си била обградена от братята си — каза ѝ той.

— И Карълайн — допълни Чарити. — Тя ми е сестра откакто се помня.

Тримата подскочиха и каретата спря пред внушителна каменна къща. Карълайн си помисли, че прилича на палат и почувства как стомаха ѝ се свива на топка. Беше невероятно нервна.

— Доста е топло като за есен — отбеляза баща ѝ, докато им помагаше да слязат от каретата. После застана между тях, хващайки с лявата си ръка лакътя на Карълайн, а с дясната тази на Чарити.

Чарити се спъна на едно от стъпалата и Карълайн трябваше да ѝ напомни да си сложи очилата.

— Само докато влезем — настоя Чарити. — Знам, че съм прекалено суетна, но изглеждам ужасно, когато ги нося.

— Глупости — възрази чичо ѝ. — Изглеждаш прекрасно. Придават ти достолепен вид.

Чарити не му повярва. Веднага щом влязоха във фойето, осветено от хиляди свещи, тя свали очилата си и ги пхна в джоба на чичо си.

— Не съм ти казала, колко красив изглеждаш, чичо — каза тя.

Бащата на Карълайн ѝ отвърна с друг комплимент, но Карълайн не им обърна внимание. Стараеше се да не се препъне някъде, докато разглеждаше заобикалящия я блясък.

Графът на Бракстън веднага представи дъщеря си и племенницата си на домакина, който стоеше в началото на дългия коридор. Херцогът на Ашфорд бе възрастен мъж, с бяла, прошарена с руси кичури, коса. Той говореше с висок, дрезгав глас, който звучеше така, сякаш някой му бе запушил носа. Карълайн си помисли, че е прекалено надут, но все пак го хареса, защото той сърдечно прегърна баща ѝ.

Херцогът не можеше да откъсне очи от нея и дори използва монокъла си, за да я огледа по-добре. Тя се зачуди, докато се опитваше да пренебрегне по-скоро грубия му поглед, дали не са ѝ пораснали допълнителни ръце и крака, отбелязвайки, че той не се взира в Чарити по същия начин, както в нея. Беше повече от благодарна, когато баща ѝ я хвана за ръката и я придружи до стълбите, които водеха до балната зала.

Чарити виждаше всичко размазано. Въпреки това, вълнението я завладя. Възнамеряваше да се смеси с висшето общество. Със сигурност тук щеше да има някой, който да познава Пол Блечли. Тази вечер щеше да направи първата стъпка, за да открие всичко за изгубения си любим.

Графът на Бракстън, с дъщеря си от едната страна и племенницата си от другата, застана на прага на балната зала. Имаше

четири стъпала, водещи до дансинга и тримата бяха изложени на погледите на тълпата.

Бащата и дъщерята не се докосваха, докато Чарити стискаше силно ръката на чичо си, за да има опора, ако се спъне, докато слиза по стълбите. Очите ѝ искряха, а лицето ѝ сияеше от очакване.

От друга страна Карълайн изглеждаше напълно сдържана. Тя стоеше изправена и горда и подходеше идеално на баща си по ръст и достойнство. Със спокойно изражение на лицето, тя погледна надолу към хората, втречени в нея.

Графът остана на място си, докато се убеди, че всички са видели красивите му дъщеря и племенница. Това, реши той, бе най-великият момент в живота му! Над тълпата в залата настъпи тишина и макар че Чарити бе малко нервна от продължителното очакване, чичо ѝ беше невероятно горд.

Оркестърът засвири отново и няколко по-смели мъже тръгнаха към групичката.

— Ето ги, пристигат — прошепна графът с приглушен смях.

Значи това е приключението, помисли си Карълайн, докато нови познанства я заливаха отвсякъде. Колкото повече млади господа пристъпваха към нея, толкова повече отстъпваше назад. Тя се притисна до рамото на баща си, като опита да изглежда спокойна и весела, но вътрешно стомахът ѝ се преобръщаше от притеснение. Не можеше да не се възхити на Чарити, която майсторски балансираше и успяваше да размени по някоя дума с всеки от ухажорите, които я обграждаха. Тя сякаш бе в естествената си среда и цъфтеше с пълния си блясък, карайки Карълайн да се чуди какво се е случило със собствената ѝ увереност. Почувства се срамежлива и объркана, напълно извън средата си.

Картичката за танци на Чарити бе пълна и тя се присъедини към танцуващите двойки, докато графът на Бракстън отклоняваше опитите на ухажорите на дъщеря си под претекст, че иска да я запознае с приятелите си.

Погледът на баща ѝ се насочи директно към другия край на залата и Карълайн също се обърна в тази посока, за да види какво гледа.

Възрастен мъж се отдели от група хора и бавно си проправи път към тях покрай танцуващите двойки. Той беше с приведени рамене,

леко плешив и с бастун, с който си помагаше при ходенето.

— Кой е той, татко? — попита Карълайн.

— Маркизът на Еймсмънд — отговори баща ѝ. — По-възрастният брат на майка ти.

— Мъжът, който отиде да посетиш? — попита тя.

— Да, Карълайн. Трябваше да му обясня — каза графът. Той се усмихна, погали ръката ѝ и добави. — Той няма да се отрече от теб. Погрижил съм се.

Забележката му я обърка. Какво е трябвало да му обясни? И защо вуйчо ѝ е мислил да се отрече от нея? Знаеше, че не може да поиска обяснение от баща си точно сега, но бе решена да разбере какво е имал предвид, когато се приберат довечера в къщи.

Тя се обърна, за да погледне отново към маркиза и си помисли, че изглежда много крехък.

— Предполагам, че трябва да го пресрещна — каза Карълайн на баща си.

Тя не изчака отговора му, а изправи рамене и тръгна към човека, който бе отказал да разговаря с баща ѝ в продължение на четиринадесет години. Маркизът ѝ се усмихваше и тя разбра, че враждата между семействата е приключила. Посещението на баща ѝ преди седмица, явно е имало успех.

Тя стигна до него в центъра на балната зала. Без дори секунда колебание, тя го дари с най-блестящата си усмивка и го целуна по бузата.

Вуйчо ѝ реагира със сърдечна усмивка. Той хвана и двете ѝ ръце, но му се наложи да пусне едната, за да възстанови равновесието си с помощта на бастуна.

Двамата продължаваха да се взират един в друг, без да изрекат и дума. Карълайн нямаше представа как да започне разговора.

Маркизът най-после наруши мълчанието.

— Ще бъда поласкан, ако ме наричаш вуйчо — каза той. Гласът му бе дрезгав, почти груб и изпълнен с емоции. — Имам само помалкият си брат Франклин и жена му Лорета. Откакто майка ти умря, те са единственото ми семейство.

— Не — отвърна Карълайн с нежен глас. — Също така имаш мен и баща ми.

Думите ѝ го ошастливиха. Зад гърба си, тя чу баща ѝ да си прочиства гърлото.

Маркизът погледна към графа на Бракстън и му се намръщи.

— Не ми каза, че е пълно копие на майка си. Едва не се споминах щом я видях.

— Казах ти — отвърна графа. — Просто си прекалено възрастен, за да го запомниш.

— Ха! Умът ми е остър като чисто нов бръснач, Бракс!

Баща ѝ се усмихна.

— Франклин и Лорета тук ли са? Не съм ги виждал, а искам Карълайн да се запознае и с другия си вуйчо.

Маркизът се намръщи.

— Тук някъде са — каза той и сви рамене. Сетне отново се обърна към племенницата си: — Тя има моите очи, Бракс! Да, сър, тя е наследила очите си от моето семейство.

Карълайн трябваше да признае, че очите ѝ наистина приличаха на неговите и се зачуди защо вуйчо ѝ дразни баща ѝ. Очите му блестяха пакостливо.

— Но има моята коса и това е факт, който не можеш да отречеш Еймсмънд!

Карълайн започна да се смее. Не можеше да повярва, че двамата наистина спорят за това.

— Тогава всички ще разберат, че съм свързана и с двама ви — каза тя. После с едната си ръка хвана ръката на вуйчо си, а с другата — тази на баща си, знаейки, че така ще ги омилостиви поне за миг. — Бихте ли искали да си намерим някое удобно местенце, където да поговорим? Въпреки, че се видяхте само преди няколко дни, сигурна съм, че имате много да си говорите.

Тримата се насочиха към една ниша наблизо. Чарити се присъедини към тях и разговора бързо се прехвърли към бала и младите господа, които се опитваха да привлечат вниманието им.

— Мога ли ѝ аз да ви казвам вуйчо? — Чарити попита маркиза. — Много бих се радвала, ако се съгласите. По някакъв начин, макар и далечни, ние сме роднини, нали така?

Маркизът бе щастлив от явната привързаност на Чарити и кимна доволно.

— Свързани сме с брака на чичо ти и сестра ми. Ще бъда поласкан да ме наричаш вуйчо. Когато Карълайн бе много мъничка ме наричаше вуйчо Майло.

— Чудя се, Еймсмънд какво е цялото това вълнение — неочаквано попита Бракстън. Той стоеше на възглавничка пред прозореца до маркиза. Карълайн бе от другата стана на вуйчо си. Маркизът държеше ръката ѝ, сякаш само така можеше да е сигурен, че няма да изчезне, помисли си тя.

Баща ѝ гледаше към входа на балната зала и Карълайн се обърна. Очите ѝ ужасено се разшириха, когато забеляза кой стои там, и причинява такова вълнение измежду гостите. Беше мъжът, когото бе спасила в деня, в който се натъкна на разбойниците. Мистър Смит! Разбира се, той не се казваше мистър Смит, защото това име бе дала на мъжа, за да го предпази от срама.

Тя стоеше и го наблюдаваше, а палава усмивка изви тъгълчетата на устата ѝ, защото той стоеше и се перчеше пред всички, приличайки на паун! От начина, по който тълпата го оглеждаше дискретно, тя реши, че сигурно е доста влиятелен джентълмен. Черният костюм, с който бе облечен бе идентичен с дрехите на повечето господа в залата, но за разлика от тях, той носеше бяло копринено шалче, което бе повдигнато чак до ушите му. Тя се зачуди дали не му е трудно да обръща глава, без да разваля гънките му.

— Значи Брюмел най-после пристигна — отбеляза с удоволствие вуйчо ѝ. — Сега бала на херцога получи най-висшето одобрение.

— Брюмел? — тръпка разтърси крайниците на Карълайн. — Да не би да каза Брюмел? — попита отново, знаейки много добре, че бе изрекъл именно това. Каква каша, помисли си тя, спомняйки си как бе говорела за Брюмел на мъжа, когото бе нарекла мистър Смит! Трескаво се опита да си припомни подробностите от разговора, като се надяваше, че не е казала нещо обидно. Небеса, май го бе нарекла Плумер?

Брюмел стоеше и се оглеждаше. Изражението му бе отегчено, дори докато минаваше през залата и кимаше на познатите си. Успя да си проправи път надолу по стъпалата и невредим закрачи през тълпата. Той вървеше така, сякаш бе най-важният на бала и щом тълпата се раздели, за да му направи път, Карълайн осъзна, че наистина е важна

личност. Освен това вървеше, без да куца. Раната му трябва да е зараснала както трябва, със задоволство си помисли Карълайн.

Тя се взираше право в гърба на Брюмел, любопитна да види, към кого се е насочил.

И тогава го видя. Брадфорд! Беше се облегнал небрежно на стената, обграден от трима мъже. Чарити беше застанала така, че закриваше гледката и Карълайн трябваше да наведе глава на една страна, за да го види по-добре. Мъжът, който говореше на Брадфорд, изглежда бе решен да получи цялото му внимание, но той го игнорираше. И гледаше към нея!

Баща ѝ ѝ казваше нещо, а Чарити се опитваше да привлече вниманието ѝ. Вуйчо Майло подръпваше ръката ѝ, но Карълайн не им обърна внимание. Не можеше да откъсне погледа си от мъжа, който я наблюдаваше толкова съсредоточено.

Той бе много по-красив, отколкото си го спомняше и с цяла глава по-висок от групичката мъже около него. Сресаната му коса бе леко разбъркана и му придаваше не толкова недостъпен вид. Почти го караше да изглежда уязвим. Но устата му въобще не изглеждаше уязвима, помисли си тя, бе твърда. Зачуди се дали се усмихва често.

Защо не помнеше колко е огромен и колко са широки раменете му? Неочаквано в съзнанието си го видя като Спартански воин, цар Леонидас може би и си помисли, че на друго място, в друго време, Брадфорд би могъл да бъде могъщ воин.

Херцогът на Брадфорд бе наблюдавал Карълайн Ричмънд през цялата вечер. От мига, в който се появи, толкова царствена и сдържана до графа на Бракстън, той бе омагьосан. Тя бе наистина зашеметяваща и присъствието ѝ имаше светкавично въздействие. Знаеше, че не е единствения, който ѝ се възхищава и почувства силно раздразнение от този факт. Защо всеки мъж в залата не я изпускаше от поглед!

По дяволите! Трябваше веднага да предяви претенциите си над нея. Тя щеше да принадлежи единствено на него. Брадфорд осъзна, че поклаща глава от свирепото си желание да я има, да властва над нея. Отегчението му от висшето общество и цялата му глупост изчезнаха в момента, в който тя влезе през вратата. Усети внезапно желание за живот, което беше сигурен, че е умряло с баща му и брат му. Брадфорд прие поканата за бала тази вечер, с надеждата, че и тя ще присъства. Всички от обществото идваха на годишния бал, организиран от херцог

Ашфорд и той се надяваше, че бащата на Карълайн няма да е изключение.

Мрачният му поглед я стопли по начин, който тя не можа да разбере. Усети как бузите ѝ се зачервяват и осъзна, че е засрамена. Бранфорд я караше да се чувства ужасно некомфортно и изключително нервно. Но нямаше да успее. Смустващият ефект, който той искаше да постигне, нямаше да се получи, защото имаше реална опасност, тя да избухне в истеричен смях. И тогава какво щеше да обясни на хората около себе си, помисли си тя.

Мислите се надпреварваха в съзнанието ѝ, като вятър, втурнал се през полята. А тя не можеше да улови и задържи дори една-единствена от тях.

Карълайн продължаваше да го гледа, докато прехвърляше през ума си различни планове, как да намали пагубния ефект, който този мъж упражняваше над нея.

Дали имаше някаква представа как ѝ въздейства? Горещо се надяваше, че не! Ръцете ѝ трепереха, сетивата ѝ бяха притъпени, а мислите в главата ѝ — неясни и ирационални.

Започна да става все по-нервна. И, което бе още по-лошо, започна да се притеснява, че може да направи нещо ужасно неправилно. Ако това станеше, реши тя, вината щеше да е изцяло на Бранфорд. Но после осъзна, че това бе малко успокоение, защото той със сигурност щеше да бъде много доволен, че ѝ е причинил неудобство. И ако тя се покажеше като пълна глупачка, той щеше да е доволен да разбере, че неговото присъствие е причината за това.

Карълайн се концентрира и опита да изобрази на лицето си иронично и отегчено изражение. Но щом веднъж нещо я развълнуваше, просто нямаше как да се сдържи. Тя се усмихна широко и прие факта, че няма да може никога да изглежда напълно отегчена и че не може да се преструва, че не ѝ е забавно. Просто не знаеше как.

Бранфорд видя усмивката ѝ и се усмихна в отговор, като изненада дори себе си с това, че публично показва емоциите си. Той рядко позволяваше на каквото ѝ да е чувство, да се прочете върху лицето му, а сега се държеше като младо конте, при първото си излизане в града.

Карълайн се опита да запази достойнство и благосклонно прие усмивката му. Когато най-после осъзна, че не може да продължава да

се взира в него още дълго, тя понечи да се обърне към групичката до себе си. Закачливият поглед в очите на Брадфорд я спря и тя продължи да го наблюдава хипнотизирана, как бавно повдигна едната си вежда и провокативно ѝ намигна.

Карълайн поклати глава пред флиртуващия му жест и се опита да изглежда раздразнена, въпреки че съсипа въздействието като се разсмя. Тя призна поражението си и бързо му обърна гръб, макар да знаеше, че е видял реакцията ѝ. Изведнъж се почувства като глупаво дете, нуждаещо се от наглеждане, пое си дълбоко въздух и опита да се съсредоточи в разговора.

Маркизът и графът бяха заети със спора на кого трябва да бъдат представени Карълайн и Чарити и по-важното, кой от двамата да го направи. Карълайн дръпна братовчедка си настрани и прошепна в ухото ѝ.

— Те са тук, Чарити. Там, до стената. Не, не гледай — заповяда тя.

— Кой е тук? — попита Чарити, като се наведе и опита да погледне зад рамото ѝ.

— Не гледай! Така или иначе не можеш да ги видиш. Прекалено са далеч.

— Лейни, стегни се. Кой е тук? — поиска обяснение Чарити, като сложи едната си ръка на кръста.

— Мъжът, на когото помогнахме през първия ден от пристигането ни — обясни Карълайн, осъзнавайки, че братовчедка ѝ е права. Наистина трябваше да се стегне. Какво ѝ ставаше? Чувстваше се капризна, като една от кобилите си и нямаше никаква представа защо. — И Брадфорд, също — продължи Карълайн. — И двамата са тук.

— О, но това е прекрасно! — усмихна се със задоволство Чарити. — Трябва да ги поздравим.

— Не, не е прекрасно — сръза я братовчедка ѝ. — Въобще не смятам, че е прекрасно.

Чарити се намръщи.

— Карълайн, чуваш ли се какво говориш. Какво става с теб? Изглеждаш почти изплашена — Чарити беше ужасена. През всичките тези години, откакто живееха заедно с Карълайн, братовчедка ѝ никога не се бе страхувала.

Изведнъж Чарити се почувства по-умна от уравновесената си, хладнокръвна братовчедка. Карълайн явно бе объркана и братовчедка ѝ едва се сдържа да не ахне от изумление.

Нямаше време за повече разговори, тъй като Чарити бе отведена от партньора си за следващия танц. В същото време виконт Клеймър се поклони на Карълайн, като показа колко е поласкан от нейната компания, изисквайки пълното ѝ внимание.

Карълайн отиде с него до средата на залата, като опита да не забелязва колко потна е ръката му, с която я държеше за лакътя. Тя реши, че виконтът е нервен и се опита да му помогне да се успокои. Усмихна му се и в същия миг ѝ се прииска да не бе прибързвала толкова много. Горкият мъж се препъна в собствените си крака, и Карълайн се видя принудена да го хване за лакътя, за да го задържи изправен.

Тя беше много внимателна от този момент нататък, като се опитваше да запази изражението си сдържано и да не го гледа директно, защото когато се обръщаше, навеждаше и поглеждаше към него, той се спъваше отново. Музиката започна и Карълайн се съсредоточи върху сложните стъпки, благодарна, че Саймън беше отделил време да ѝ покаже как се танцува. Тя знаеше, че Брадфорд я наблюдава, но се зарече да не поглежда към него. Реша, че когато я изведат на дансинга, напълно ще го игнорира. Той беше, напомни си тя за стотен път, твърде арогантен. Отново си помисли, че изглежда като „спартанец“, дисциплиниран и изсечен като скала. И все пак тя реши, че не се интересува чак толкова от Спартанската цивилизация.

Брадфорд изчака танцът да свърши и тогава направи своя ход. Той кимна към Карълайн, когато Брюмел го попита, защо е толкова съсредоточен. Брюмел се обърна и с неразгадаемо изражение също погледна към Карълайн.

Танцът най-после свърши и тя имаше чувството, че ще се свлече на колене от облекчение. Виконтът бе стъпвал по пръстите ѝ повече от веднъж и сега те я боляха в знак на протест.

Бащата на Карълайн се намеси преди виконта да нанесе повече щети и непохватния млад мъж отново се поклони дълбоко, преди да си тръгне. Неочаквано той промени решението си, обърна се и хвана ръката ѝ. Преди тя да успее да я издърпа той се наведе напред и целуна, доста шумно, opakото на ръката ѝ.

Карълайн си напомни да не се усмихва и виконта, след като обеща да се върне, най-после се оттегли.

— Не го приемай като обида, татко, но англичаните имат склонността доста да се изнервят — каза Карълайн, докато наблюдаваше как виконта се отдалечава.

— След като и ти си англичанка, не го приемам за обида — ухили се баща ѝ.

И в следващия миг, той стоеше до нея, придружен от Брюмел. Карълайн не би могла да ги пренебрегне, тъй като те стояха на пътя ѝ и препречваха гледката ѝ. Тя се взираше в гърдите на Брандфорд и най-накрая бе принудена да погледне лицето му.

— Тук сме, за да ви се представим — каза Брандфорд с дълбок глас. Думите бяха насочени към баща ѝ, но очите му останаха приковани в нея. Карълайн забеляза, че се е втренчил в устните ѝ и нервно ги навлажни с върха на езика си.

Графът на Бракстън бе очарован.

— Разбира се. Позволете ми да ви представя дъщеря си, Карълайн Мари. Карълайн, скъпа моя, за мен е удоволствие да те представя на херцог Брандфорд и на мистър Джордж Брюмел.

Брандфорд се обърна към Брюмел и се усмихна:

— Този път след теб, предполагам?

— Естествено — отвърна Брюмел. Той се обърна към Карълайн и се усмихна.

Шумът бе намалял и тя бе сигурна, че всички в залата се опитват да чуят за какво си говорят. Почувства се като главната атракция на селски панаир.

— Наистина е голямо удоволствие да се запозная с вас — официално каза Брюмел. Той се поклонил толкова ниско, че почти докосна пода с края на пръстите си, а после елегантно се изправи. — От Колониите ли сте? — попита я, докато поемаше ръката ѝ и бавно я повдигаше към устните си.

Жестът му бе последван от шумни въздишки и в очите на Карълайн заблестяха дяволити пламъчета. На лицето си можеше да почувства топлината, която се излъчваше от задоволството на баща ѝ. Със сигурност, това бе причината за изчервяването ѝ!

— Колко проникателно от ваша страна, да познаете, че съм от Колониите, мистър Брюмел — отвърна Карълайн.

— Моля ви, наричайте ме Бо. Тъй като имах нещастieto да бъда кръстен Джордж, предпочитам прякора си.

— Името ви наистина ли е Джордж? — попита Карълайн, като се стараеше да не се разсмее. Защото точно това име му бе предложила, когато разбра, че би желал да запази самоличността си в тайна. И след като това беше и името на английския крал, тя си бе помислила, че е логично съвпадение.

— Да, и съвсем наскоро една красива млада дама ми предложи да го използвам отново. Но аз разбира се, отказах — добави с въздишка.

Той си играеше с нея. Дразнеше я. Предизвикваше я да не отвръща на закачките му и Карълайн изпита остро нетърпение да му го върне.

— Мисля, че имаме общ познат, Бо.

Брюмел изглеждаше леко смутен и Карълайн се усмихна.

— Да, мистър Харолд Смит често говореше за вас. Вие може би не си го спомняте добре, но както и да е, скъпият човечец продаде всичко, което притежаваше и замина за Колониите. Той каза, че Лондон е прекалено... варварски. Мисля, че това бяха точните му думи.

Брюмел и Бадфорд се спогледаха, и след това се обърнаха към нея. И двамата започнаха да се смеят и преди да спрат, Брюмел избърса ъгълчетата на очите си с копринена кърпичка.

— И как се справя мистър Смит? — попита Бадфорд, когато възвърна контрола си.

Карълайн му се усмихна и отново се обърна към Брюмел.

— Изглеждаше ми в цветущо здраве последният път, когато го видях. Имаше малък проблем с крака, но след като видях как безпроблемно се разхожда, сигурно вече е добре.

— От какво е бил болен горкият човек? — попита загрижено графът.

— Подагра — отвърна моментално Карълайн.

Брюмел се задави и започна да кашля, затова Бадфорд трябваше да го потупа по гърба.

— Не съм се смял така от години — призна Бо. — Мадам за мен бе истинско удоволствие и се надявам отново да ви срещна — гласът на Брюмел се повиши, докато завършваше разговора и Карълайн

осъзна, че го прави умишлено, за тези, които се опитва да чуят за какво говорят. — Преди вечерта да завърши, моля да ми позволите да се видя с братовчедка ви — Карълайн кимна и се загледа след Брюмел, който се отдалечаваше. Най-после се обърна към Бранфорд и ѝ се прииска да беше достатъчно хладнокръвна, за да го попита няма ли да си тръгва и той.

Музиката започна точно, когато баща ѝ обяви, че ще отиде да донесе малко шампанско за маркиза. Херцогът поиска официално разрешение от баща ѝ да танцуват. Започваше валс и докато графа даваше позволенията си, Карълайн поклащаше отрицателно глава.

Бранфорд пренебрегна отказа ѝ и я хвана здраво за ръката. Той я задържа след себе си, докато не стигнаха почти до вратите, водещи навън и я взе в обятията си.

Карълайн задържа погледа си върху черния му жакет.

— Не знам как да валсувам — прошепна тя.

Бранфорд отмести ръката си от талията ѝ, за да повдигне лицето ѝ към своето.

— Копчетата на жакета ми няма да ти отговорят — каза той с глас, изпълнен с хумор.

— Казах, че не знам как да танцувам валс — повтори Карълайн. Пръстите му се отъркаха в нежната област под брадичката ѝ и тя изведнъж почувства, че едва се държи на краката си.

— Сложи ръка на рамото ми — прошепна с копринено мек глас Бранфорд. Той се наведе така, че лицата им почти се докосваха.

Карълайн поклати глава. Той отново не ѝ обърна внимание и постави ръката ѝ на рамото си. Ако беше висока още няколко сантиметра, щеше да може да зарови пръсти в косата му. И тогава започнаха да танцуват. Бранфорд я въртеше отново и отново, и единственото нещо, върху което тя можеше да се концентрира бе чувството да бъде в ръцете му.

Докато танцуваха не пророниха нито дума и Карълайн бе благодарна за това. Тя се чувстваше странно и бе несигурна в себе си. Сякаш ръката му прогаряше роклята и оставяше отпечатъка си върху тялото ѝ.

Карълайн повдигна лявата си ръка, за да извлече възможно най-голяма полза от позата им, пръстите ѝ бавно се плъзнаха по кожата му и докоснаха копринените кестеняви коси в основата на врата му. Беше

изненадана от мекотата им. Пръстите ѝ се отдръпнаха, преди Б्राдфорд да осъзнае, че се е подала на глупавото си желание.

Но той забеляза. Ефирното докосване до чувствителната кожа на врата му почти го побърка. Испита неистова нужда да я повдигне и целува, докато я подлуди от желание, и да я накара да се чувства така, както и той в момента.

Карълайн се огледа и забеляза, че на останалите дами, които танцуваха около тях, ръцете не са поставени толкова високо върху раменете на партньорите им. Тя веднага премести своята надолу, като зае правилната позиция и го стрелна с гневен поглед.

— Танцуваме прекалено близо един до друг — скара се тя. — Не искам да засрамвам баща си.

Брадфорд с нежелание се отдръпна леко и ѝ позволи да се отмести малко по-назад. Той я погледна и попита:

— Това ли е единствената причина, поради която не желаете да си близо до мен?

— Разбира се — отговори Карълайн. Краката ѝ бяха омекнали и едва я държаха, а сърцето ѝ препускаше с лудешки ритъм, но нямаше намерение да му го признае. Тя отказваше да погледне нагоре към него и само заради това забеляза, че много от жените в публиката, които ги наблюдаваха, се мръщеа с очевидно неодобрение.

— Брадфорд? Защо тези жени ни се мръщят? — попита тя, осмелявайки се да хвърли един бърз поглед нагоре.

Той огледа залата и отново погледна към Карълайн.

— Да не би да вършиш нещо неправилно? — попита тя подозрително срещу рамото му.

Брадфорд се засмя.

— За нещастие, вършим всичко по правилата — информира я той. — Някои от по-възрастните дами не харесват този танц. Валсът все още не е получил одобрението на по-консервативните дами.

Карълайн кимна.

— Разбирам — отново погледна нагоре към него, срещна погледа му и се усмихна. — Ти радикал ли си или си консерватор?

— Ти как мислиш? — попита я той.

— О, мисля, че си радикал — веднага отвърна Карълайн. — Обзалагам се, че причиняваш само неприятности в Камарата на лордовете. Права ли съм?

Брадфорд сви рамене.

— Известен съм с това, че понякога съм доста упорит, но само по въпроси, които наистина имат значение за мен.

— Но въпреки това те уважават — отбеляза Карълайн. — Заради титлата, която притежаваш ли е, или защото сам си си създал име?

Той се разсмя.

— Питаш ме, дали съм постигнал нещо важно? — спря за миг и попита: — И как разбра, че съм уважаван?

— Заради начина, по който хората гледат на теб — отговори Карълайн. — Баща ми е традиционалист. Ако все още се занимаваше с политика, щяхте да сте врагове. Брадфорд, може ли да спрем да се въртим? Чувствам се замаяна.

Той веднага спря да танцува, хвана я за лакътя и я поведе през тълпата към вратите, водещи към балкона.

— Баща ти беше много по-голям радикал, отколкото аз някога бих могъл да бъда — отбеляза Брадфорд.

Карълайн беше много учудена.

— Вярно е — продължи херцогът. — Той е известен като защитник на Ирландската кауза.

— Каква Ирландска кауза? — попита Карълайн.

— Самоуправление — обясни Брадфорд. — Баща ти не вярваше, че ирландците са готови да се управляват сами, но въпреки това се бори, за да получат глас в управлението и за подобряване условията за живот.

Карълайн бе изумена от току-що чутото. Тя опита да си представи баща си, като млад мъж, борец се за това, в което вярва.

— Сега той е толкова нежен и любезен човек — каза Карълайн. — Трудно ми е да повярвам, в това, което ми казваш. Но все пак ти вярвам — побърза да каже, като се надяваше да не го е обидила, показвайки, че се съмнява в думите му.

Брадфорд не се сдържа и се ухили. Забеляза как тя побърза да опровергае забележката си, че не му вярва. Дали винаги се притесняваше толкова за чувствата на хората?

Карълайн не забеляза, че я наблюдава. Мислеше за баща си и се чудеше каква ли е причината да се откаже от каузата си. Защо се бе изолирал от всички... от живота?

Брадфорд забеляза как няколко потенциални кандидати са застанали на пътя им и доста решително се приближават към ъгъла, в който бяха застанали. Музиката започна и той отново я дръпна в прегръдката си. Все още не бе готов да я пусне. Спомни си, че бе казал на Милфорд, че иска да я види само още веднъж, за да си я избие от главата и сега осъзна, колко глупаво звучат думите му.

Карълайн не започна да спори, щом Брадфорд я взе отново в ръцете си. Не се интересуваше и от неодобрителните погледи. Чувстваше се пленница в ръцете му и потръпна, щом пръстите му докоснаха гърба ѝ. Никога не бе изпитвала към някой мъж това, което изпитваше към него. Беше объркана от това силно физическо привличане. Въпреки че според нея бе напълно правилно да остане в ръцете му цялата вечер, осъзнаваше, че няма да бъде редно. Когато започна да се чуди, какво ли ще е да бъде целуната от него, знаеше, че е време да се отдалечи от изкушението.

— Не ми харесва...

Не ѝ позволи да довърши изречението си. Имаше намерението да му каже, че не ѝ допада много валса, но той я прекъсна с арогантната си забележка.

— Не ти харесва какво се случва с теб?

Очите ѝ се разшириха и тя едва не кимна. Но се спря навреме и се намръщи.

— Какво имаш предвид?

— Не го отричай, Карълайн. И с мен се случва същото.

— Нищо не се случва — заядливо отвърна тя. — Освен това, че отново започва да ми прилошава, заради начина, по който ме въртите. А и тук е доста топло. Не мислите ли, че танцувахме достатъчно? — попита с надежда в гласа.

— Да, наистина стана топло — отвърна Брадфорд.

Те тъкмо завършиха поредната обиколка на залата и отново бяха пред вратите. Карълайн се усмихна, защото реши, че е на път да се измъкне от него, но когато спряха да танцуват, той не я пусна. Вместо това, взе ръката ѝ и я поведе навън. И преди да успее да възрази, той я изведе през отворената врата в нощта.

ГЛАВА ПЕТА

— Пусни ми ръката. Не можем да излизаме тук сами — Карълайн се противеше, шепнейки гневно.

Раздразнението ѝ не можа да пробие желязната решителност на Брадфорд. Упоритият мъж продължаваше да върви напред, влачейки я след себе си, и няколко двойки, излезли да поемат глътка нощен въздух, се загледаха любопитно след тях.

Веднага щом Карълайн осъзна, че другите ги гледат, престана да се мръщи и опита да изглежда спокойна. Беше трудно обаче. Точно тогава ѝ се прииска да може да повали херцога на Брадфорд на земята и хубавичко да го срита. Макар тези мисли да не бяха подходящи за една дама, ѝ доставиха голямо удоволствие. Не се съмняваше, че може да успее в начинанието или поне да поокълца малко от егоцентричната му природа, защото братовчедите ѝ я бяха научили на всички начини, по които да причини болка на един мъж.

Малкият прилив на увереност се изпари в момента, в който осъзна, че дори не може да измъкне ръката си от неговата. Докато го следваше покорно, тя се зачуди, дали не бе оставила цялата си самоувереност в Бостън? Балконът заобикаляше къщата от три страни и Брадфорд продължи да върви, докато не останаха наистина сами, в най-изолираният край на терасата.

Имаше няколко свещи по парапета, поставени под високи стъклени похлупаци, за да не ги загаси вятъра, които романтично проблясваха в благоуханната нощ.

Брадфорд спря, когато стигна до края на балкона и се обърна към Карълайн. Свещта, поставена наблизо, хвърляше топло сияние и смекчаваше твърдите черти на лицето му.

— Сега смятам, че получих пълното ти внимание — без встъпление започна той. — Не съм в настроение да те споделям с половината Лондон.

— Е, след като вече имаш вниманието ми, какво ще правиш с мен?

Брадфорд се усмихна от явното предизвикателство в гласа ѝ. В очите ѝ прочете страх и объркване, но мекият ѝ глас опроверга това. Привидната ѝ смелост го очарова. Тя не беше от типа жени, които припадат от страх. Реши, че е достоен противник.

Без малко да ѝ отговори, че я иска, за толкова дълго, колкото сам пожелае да я задържи, без значение какви препятствия поставя на пътя му. Карълайн явно бе прочела намеренията в погледа му и заотстъпва бавно назад.

Брадфорд бързо прекрати отстъплението ѝ. Хвана я здраво за раменете, чувствайки копринено нежната ѝ кожа под пръстите си, и почти забрави какво смяташе да прави, когато тя се опита да се отскубне.

— О, не, никъде няма да ходиш — прошепна той.

Дръпна я към себе си и я завъртя като кукла в ръцете на кукловод, притискайки я между стената и парапета. Беше в капан и Брадфорд се усмихна доволно.

— Моля те, ще ме пуснеш ли да мина? — попита Карълайн.

— Не и преди да си поговорим — гласеше отговорът му.

Той се държеше така, сякаш имаше цялото време на света. Карълайн не сдържа гнева си.

— Толкова си упорит! Пренебрегваш напълно факта, че не желая да говоря с теб.

— О, напротив, искаш — информира я Брадфорд. — Между нас се случва нещо. Чувствам го и знам, че и ти го чувстваш. Трябва да си го признаем и колкото по-скоро, толкова по-добре. Нямам време за игри и ухажвания, Карълайн. Когато пожелае нещо, го вземам.

Не го бе излъгала. Наистина не желаше да остава насаме с него. Брадфорд я изнервяше и тя не можеше да се контролира, когато бе около него. Само преди миг бе твърде рязка, но се изненада, когато и той ѝ отвърна по същия начин.

— И сега си решил, че ме желаеш? — гласът ѝ изневери и Брадфорд трябваше да се наведе към нея, за да чуе въпроса. Той не ѝ отговори, но втренчения му поглед ѝ каза всичко, което искаше да знае.

Тя реши, че ще му отвърне дръзко и ще го постави на място му, но изведнъж осъзна, че бе останала без думи.

— Да не би прямотата ми да те плаши?

Брадфорд най-после отговори.

— Притеснява ме — каза с иронична усмивка. — И не ми е никак лесно да го призная.

Изгарящият му поглед бе достатъчен да превърне водата в пара. Стана ѝ горещо и тя осъзна, че не знае как да реагира.

— Изнервяш ме, когато ме гледаш така — призна Карълайн, въздъхна и поклати глава. — Трябва да те предупредя. Когато съм много изнервена, започвам да се смея и може да се засегнеш.

— Карълайн — прекъсна я Брадфорд, — просто признай, че между нас има нещо.

— Ние не се познаваме — заяви Карълайн.

— Познавам те много по-добре, отколкото подозираш — отвърна той. Очите ѝ се разшириха и той потвърди думите си с кимване. — Ти си лоялна, може да ти се вярва и си преизпълнена с любов към хората, за които те е грижа — от начина, по който се изчерви той знаеше, че я е засрамил, но не го бе грижа. Искаше да я накара да признае чувствата си. Нищо друго нямаше значение.

— От къде би могъл да знаеш всичко това? — попита Карълайн.

— Денят, в който за пръв път се срещнахме, беше изплашена, но се изправи пред мен. Единствената ти грижа бе да предпазиш един непознат от по-големи наранявания. Невероятно смело, признавам ти го — добави той. Вече не се усмихваше, а продължи с по-сериозен тон. — Когато разговаряхме, ти сподели притесненията си, че можеш да изложиш роднините си, като направиш нещо нередно. Също така спомена и за семейството ти в Колониите и лоялността ти към тях бе очевидна. На последно място — завърши Брадфорд, — нарече леля си „мама“, а очите ти изразиха цялата любов и привързаност, които изпитваш към нея.

— И едно куче може да бъде лоялно, предано и привързано.

Шегата ѝ извика неохотна усмивка на лицето на мъжа, надвесил се над нея.

— Тази вечер трепереше в ръцете ми, докато танцувахме. Или ще кажеш, че е било от студ? — подразни я, а тя му отвърна с усмивка. — Можеш ли да бъдеш честна с мен?

— Честността е черта, която много уважавам у другите — отвърна Карълайн, — защото напълно липсва в моя характер — каза и с раздражение продължи: — Аз си играя с думите и обещанията, не мога да се сдържа. За жалост — добави тя, — ако се съглася, че между

нас наистина има нещо по-специално, няма да знаеш дали казвам истината или не, нали?

Брадфорд се ухили и поклати глава.

— Тогава ще ни трябва някакво доказателство — каза той. В очите му се спотайваха весели искри и Карълайн знаеше, че не е повярвал на нито една нейна дума. Тя лъжеше и той го знаеше.

— Как точно бих могла да докажа, че не изпитвам нищо към теб? — попита. Тя се намръщи замислено, но изведнъж очите ѝ проблеснаха и Брадфорд разбра, че е намислила нещо. Бе видял абсолютно същия поглед миг, преди да вкара Брюмел в капана си. Очакваше с нетърпение следващият ѝ ход. — Може би все пак има начин! Защо не скочиш от балкона? Ако не изкрещя, за да те спра, тогава ще разбереш, че не ме е грижа за теб.

— А ако ме предупредиш? — подсмихна се Брадфорд.

— Е тогава ще знаеш, че наистина чувствам нещо към теб. Разбира се, всяка кост по тялото ти ще е строшена, но ще имаме отговор, нали?

Тя му се усмихна сладко и той си помисли, че може би ѝ допада ситуацията, която бе описала преди малко.

— Има и алтернатива — предложи Брадфорд. — Такава, която няма да унищожи тялото ми, ако наистина това те притеснява.

— Въобще не съм загрижена за тялото ти — сръза го Карълайн. — А този разговор започва да става доста неуместен. Ами ако някой ни чуе?

— Винаги ли си толкова загрижена за това, което другите могат да си помислят?

— Преди да дойда в Англия, никога не съм се замисляла за това — призна Карълайн. — А и е доста напругащо. Да бъдеш безупречен е уморително.

Брадфорд се усмихна на честността ѝ.

— Карълайн, искам да те целуна и да приключим с всичко това.

Тя не помръдна. Почувства се хипнотизирана, като дребно животинче, което всеки момент щеше да бъде хванато в голяма мрежа. Брадфорд постави двете си длани на стената зад нея и бавно се наведе напред.

— Толкова си романтичен — прошепна тя. — Да приключим с всичко това? Нима ти е толкова досадно?

Защо продължаваше да го предизвиква, запита се тя отчаяно. Само щеше да влоши още повече нещата.

— Ти настояваш, че между нас двамата няма нищо, избягваш да срещнеш погледа ми и все още трепериш в ръцете ми. Тялото ти опровергава думите ти.

Карълайн го изненада като кимна.

— Знам това — прошепна тя.

Признанието ѝ му достави удоволствие, почти толкова силно, колкото и подканящите ѝ розови устни. Той не можеше да чака повече, но се закле, че ще действа бавно. Устните му нежно докоснаха нейните. Карълайн опита да извърне лицето си, но Брадфорд хвана долната ѝ устна със зъбите си и не ѝ позволи да го направи. Целуна я отново, още по-напористо, и въпреки че планираше да ѝ даде само една целомъдрена целувка, осъзна, че желае много повече. Устата му се сля с нейната и когато тя стисна зъби, за да предотврати навлизането на езика му в сладката топлота на устата ѝ, той използва ръката си, за да притисне надолу брадичката ѝ. Езикът му взе това, за което тялото му копнееше и бавно се плъзна вътре, изучавайки я и прониквайки в сладостта, която му предлагаше.

Карълайн бе шокирана от първото докосване на езика му. Не беше и подозирала, че мъжът може да целува жената по такъв начин! Опита се да се отдръпне засрамена, но чу само въздишката си, изпълнена с удоволствие. Не можеше да спре нито целувката, нито езика си, който докосна неговия, в началото предпазливо, а по-късно с нарастваща страст. Тя го чу да изръмжава, насърчавайки я, и обви ръце около врата му, придърпвайки го по-близко до себе си.

Не мислеше, че е възможно, но целувката се задълбочи, стана много по-гореща. Тя прегърна масивните му рамене и се отдаде изцяло, давайки и получавайки удоволствие, което се лееше като сладко вино между тях.

Колкото по-дълго се целуваха, толкова повече изискваше Брадфорд. Беше груб в страстта си и държеше лицето ѝ, за да не се отдръпне от него. Никога преди една целувка не му бе въздействала толкова силно, толкова възбуждащо.

Желаеше я с такава жажда, каквато никоя друга жена преди нея не бе разпалвала в тялото му. Колкото повече отпиваше от нея, толкова повече я желаеше.

Езикът му проникваше, проучваше, а после се отдръпваше отново и отново. Карълайн, изгубена в океан от чувства, започна да трепери и почувства изгаряща топлина да обхваща цялото ѝ тяло. Силата на това, което се случваше между тях, я изплаши. Тя най-после успя да се откъсне от него и се подпря на стената зад себе си. Дъхът ѝ бе накъсан също като мислите ѝ.

На Брадфорд му отне цяла минута да възвърне контрола си.

Карълайн бе свела поглед, за да не му позволи да разчете срама в очите ѝ. Беше се държала твърде фривно и той със сигурност я е помислил за пропаднала жена без капка морал в себе си.

— Сега ми кажи, че между нас няма нищо — прикани я Брадфорд. Гласът му бе груб, и както забеляза с раздразнение, невероятно самоуверен.

— Няма да отрека, че целувката ти беше приятна — каза му. Тя погледна нагоре към него и той отново се озова омагьосан от очите ѝ.

— Искам те, Карълайн — приключих с медените думи, помисли си Брадфорд и вътрешно направи гримаса. Тъкмо започна да се проклена за прибързаността си, когато забеляза промяната в изражението ѝ.

Настана тишина, докато тя обмисляше как да отговори. Беше ядосана, но можеше да вини единствено себе си. Бе отговорила на целувката му, като някоя безпътна жена от улицата, нали?

— Искаш ме? — рязко попита тя. — Как смееш да ми казваш подобно нещо. Защото отвърнах на целувката ти ли? — сълзи изпълниха очите ѝ, но тя бе прекалено разстроена, за да ги контролира. — Не ме интересува, че ме желаеш — не му даде време да ѝ отговори. — Мислиш си, че след като си титулуван и имаш висока позиция в обществото можеш да вземеш всичко, което пожелаеш? Е, грешиш, ако мислиш, че можеш да ме имаш, милорд. Аз не съм член на висшето общество и не се впечатлявам от материални предложения.

— Всяка жена се впечатлява от материалните предложения — измърмори Брадфорд, използвайки собственото ѝ определение за богатство и власт.

— Да не би да намекваш, че ако цената е достатъчно висока, можеш да имаш всяка жена, която пожелаеш? — Карълайн се изправи в целия си ръст, но вместо да отговори, Брадфорд сви рамене. Тя го стрелна с блеснали очи. — Ти ме обиждаш.

— Защото ти казвам истината ли?

— Не! Защото наистина вярваш в това, което казваш — отвърна Карълайн. — Бих ти се отдала толкова, колкото и на твоя крал Джордж — добави тя.

— Защото казах, че те искам, ти веднага реши, че имам предвид като моя любовница. Обиждаш се, вместо, според мен, да бъдеш поласкана — добави той. Беше бесен и й даде да почувства пълната сила на гнева си. — Но ако те ухажвам и поискам ръката ти, тогава какво? — ръцете му бяха от двете страни на главата ѝ, а лицето му бе само на милиметри от нейното. О, той знаеше какво цели тя, и колкото и да му бе неприятно да го признае, я желаше достатъчно, за да ѝ го даде. — Тогава ще промениш тона си, нали?

Карълайн помисли над забележката му. Бе изумена от неговата безочливост.

— Да не би да искаш да те похваля? Ха! Ти ми каза, че има нещо между нас — отвърна му тя. — Но това е само физическо привличане, нищо повече. Наистина ли смяташ, че бих ти се отдала, заради такава дребна причина? Не искам да се омъжвам за теб — обяви категорично Карълайн. — Каза, че искаш лоялна, предана и любяща жена — озъби се тя, — но ти не притежаваш нито едно от тези качества.

— И от къде знаеш това? — поиска да узнае Брадфорд.

Бе твърде разстроена, за да се притесни от втрещения му поглед.

— Първо, предложи да ти стана любовница. И то само, защото сме привлечени един от друг.

— Защо иначе бих те искал за моя любовница? — попита я, опитвайки да намери смисъл в логиката ѝ. — А и не съм го поискал — сега вече крещеше и не го бе грижа, кой може да го чуе.

— О, но щеше да го направиш. Второ, прекалено голям егоист си, за да ми харесаш. Интересуват ме много повече неща, освен богатството, милорд. Ще се омъжа за някой, който е внимателен. И който няма да е англичанин.

— По дяволите, какво лошо има в това да си англичанин? — изрева Брадфорд. Но гнева му изведнъж магически изчезна и той се разсмя. За Бога, та тя съвсем бе объркала понятията. По принцип англичаните мразеха хората от Колониите, не обратното. — Да не би да си забравила, че и ти си англичанка?

Карълайн предпочете да игнорира въпроса му.

— Повечето англичани са нелоялни — отговори тя.

Опитваше се да го разгневи, защото се чувстваше нещастна. Смехът му я разтревожи и ѝ бе трудно да се съсредоточи. Гневът, който демонстрира преди малко, бе много по-приемлив и внезапната промяна бе странна. Карълайн отново почувства, че е изгубила баланса.

— Повечето се обръщат срещу краля си, ако това може да послужи за целите им. Собственият му син се опита да го предаде и без съмнение ще повтори опита си. Защо се смееш? Не разбираш ли, когато те обиждат? — Карълайн свърши речта си и клюмна като току-що откъснато цвете, което са оставили на слънце прекалено дълго време.

— Сега, смятам, че е мой ред да говоря — започна твърдо Брадфорд. — Първо, ще ти кажа, защо те искам.

— Не ме интересува защо ме искаш — обади се Карълайн. Тя погледна над рамото му, за да види дали някой не подслушва разговора им, после се обърна отново към него. — Но предполагам — прошепна тя, — от начина, по който ме целуна, че твоята похот... че искаш тялото ми — тя се изчерви, просто нямаше как да го предотврати.

— Да, признавам, че те искам в леглото си. Ти си много красива жена.

— Това е без значение — извика Карълайн.

Брадфорд осъзна, от начина, по който го гледаше, че тя няма ни най-малка представа, колко е прекрасна. Беше ободряващо откритие. Повечето жени използваха външният си вид като оръжие, за да получат това, което желаеха.

— Знаеш ли, че ме караш да се смея? — попита я.

Карълайн го изчака да продължи, но когато не го направи, тя въздъхна раздражено.

— Разбира се, че знам, че те разсмивам — каза раздражено. — Току-що спря да ми се смееш. Не съм глуха. И съм сигурна, че повечето хора вътре, също са те чули как се смееш — добави намръщена.

— Не се смеех на теб — възрази Брадфорд. Опитва се да изглежда сериозен, но се провали. — Смея се с теб.

— Тогава, защо аз не се смея? — извика Карълайн. — Не ми се прави на тактичен. Хабиш си усилията. Щом настояваш за честност,

ще ти дам пълна доза от нея. Не искам да ме привличаш. Аз съм човек, който обича да контролира, и няма да позволя да бъда подчинявана или сплашвана от когото и да е било. Освен това, след като ти си надменен и доста арогантен, заплашителен и непреодолим, значи не си подходяме. Страхувам се, че ще трябва да потърсиш друга. Някоя покровка, предполагам, която няма да има нищо против да я командват през цялото време. Искаш ли да ти помогна да намериш такава? Вече ми предостави някои от изискванията си — очите ѝ отново блеснаха в странния си блясък и Брадфорд осъзна, че няма търпение да чуе следващата ѝ забележка. — Да видим, искаш някоя лоялна, предана, любяща, и... о, да! За малко да забравя. Някоя, на която да се присмиваш.

— Забрави честността — подметна ухилен Брадфорд. Вътрешно също се усмихваше, защото Карълайн, съзнателно или не, му бе дала надежда. Беше признала, че се страхува от него. Обясняваше си го с това, че тя се страхува от чувствата, които той поражда в нея. Почувства се доста по-уверен от тази информация.

— Разбира се, трябва да е честна — съгласи се Карълайн с кимване. — Сега, за твоята перфектна жена, каква дама предпочиташ? С руса или с кестенява коса? Сини очи или кафяви? Нисичка или висока? Само ми кажи и ще отида вътре да огледам.

— Черна коса и виолетови, сърдити очи — започна Брадфорд. — А височината ѝ трябва да бъде някъде между ниска и висока.

— Току-що описа мен — отвърна тя. — Аз не съм перфектна, милорд. Имам доста недостатъци.

— Вече научих някои от тях — каза ѝ Брадфорд. Той не можеше да ѝ устои нито минута повече, затова се наведе и я целуна.

Не ѝ даде време да се съпротивлява, защото целувката свърши, преди да успее да мигне. Тя го избута назад.

— Наясно си с недостатъците ми? — попита, преструвайки се, че не я бе целунал.

— Не харесваш ирландци и англичани; смееш се, когато не е уместно; имаш доста чепат характер и си правиш прибързани заключения, които невинаги са правилни — отговори Брадфорд. — Да продължавам ли?

— Не, недей — отвърна Карълайн. — Но има грешки в списъка ти. Не е вярно, че не харесвам всички ирландци и англичани, а само

грубите им представители. Да, имам чепат характер и се смее, когато не е уместно, но се старая да поправа и двете. Много рядко си правя прибързани заключения, които не са верни. А ти си прекалено арогантен, за да признаеш някоя своя грешка, и се предполага, че положението при теб е много по-окаяно.

— Честността ти ме съкрушава — отвърна подигравателно Брадфорд. — А смириенето ти направо ме поставя на колене — смехът му бе богат и напълно неоценен от противничката му. Той осъзна, че ако продължи да се заяжда с нея, със сигурност късмета ще му изневери, но въпреки това, не можеше да се сдържи. Не се бе забавлявал така от години.

— Не мога да повярвам, че някой може да те накара да паднеш на колене — отбеляза Карълайн. Усмивката ѝ го накара да поклати глава.

— Представяш си гледката и ѝ се наслаждаваш, нали? — попита я.

— О, да — отговори Карълайн. — Трябва да се върнем вътре, преди да разберат, че ни няма.

Брадфорд я остави да вярва, че има някаква възможност да не са ги забелязали, че излизат заедно. Но той знаеше истината, че всички вътре вече шушукаха и разпространяваха клюки. Нищо важно не можеше да се изплъзне от погледа на дамите. От предишния си опит, херцогът на Брадфорд знаеше, че всичко, което прави, предизвиква клюки.

Репутацията на Карълайн нямаше да пострада, само защото именно той ѝ бе обърнал внимание. Освен това, ако я бе посветил в тези подробности, тя щеше да настоява, да се върне при баща си. А той искаше да прекара само още една минута с нея, само още една минута насаме.

— Не трябваше да се целуваме и не трябваше да си говорим толкова интимно. Не се познаваме достатъчно добре, за да обсъждаме подобни неща — започна Карълайн. Имаше намерение да му каже, че се надява, той да забрави целият им разговор, но следващата му забележка отново я вбеси.

— Знам всичко за теб — заяви той. — Живяла си с чичо си и леля си, във ферма в покрайнините на Бостън, през последните четиринадесет години. Чичо ти е направил Бостън свой дом и е

обърнал гръб на Англия. Чарити ти е по-скоро сестра, отколкото братовчедка. Въпреки че е по-възрастна от теб с шест месеца, те следва неотлъчно. Баща ти, граф Бракстън, досега е бил считан за ексцентрик и е живял като отшелник през последните години. Много добре си служиш с пистолет, макар всеки път щом се докоснеш до такъв, се чувстваш физически изтощена. Знаеш какви са недостатъците ти и работиш върху тях, за да ги премахнеш. Това стига ли ти? Убеди ли се, че знам всичко за теб, или трябва да продължа?

Карълайн бе изумена от коментара му.

— Как научи всичко това?

— Не е от значение — отвърна Брадфорд.

— Но защо би...

— Интересувам се от теб — прекъсна я той. Този път гласът му прозвуча тихо. Изражението му стана сериозно, и тя почувства, че отново става нервна. — Карълайн, винаги получавам това, което желая. Когато ме опознаеш по-добре, ще го приемеш.

— Не искам да слушам това! — запротестира тихо тя. — Звучиш като разглезено дете, което е свикнало да получава абсолютно всичко.

Брадфорд не се обиди от определението. Само повдигна масивните си рамене и отвърна:

— Предполагам, че ще ти се наложи да свикнеш. След време ще го приемеш. Няма да се предам, Карълайн, просто ще проявя малко търпение.

— Чувала съм, че много от омъжените дами в Англия имат извънбрачни авантюри — каза тя. — Затова ли предложи да стана твоя любовница?

— Никога не съм ти предлагал да ми ставаш любовница — каза Брадфорд. — Правиш си прибързани заключения, Карълайн. Но да, има много дами, които приемат чужди мъже в леглото си, дори след като се омъжат.

— Значи са достойни за съжаление — отбеляза тя гневно. — Те не само предават съпрузите си, но и се подиграват с обета, който са дали.

Разгорещеното ѝ изказване му достави истинско удоволствие, но Брадфорд не ѝ позволи да го разбере. Искаше да я чуе какво още има да каже по този въпрос.

— Каза, че ме познаваш добре, но ме обиди, вярвайки, че съм като останалите английски дами. Ти си този, който прави грешни заключения.

На Брадфорд му бе трудно да следи аргументите й. Объркването му си пролича и Карълайн каза с раздразнение:

— Чакам извинение.

Преди да й отговори, той се наведе надолу и целуна върха на главата й.

— Предупреждавам те, Карълайн. Няма да се разколебая. Ти ще бъдеш моя.

Понечи да оспори думите му, но осъзна, колко безполезно е това. Вече бе взел решение и тя знаеше, че няма да може да го разубеди.

— Прозвуча като предизвикателство.

— Така е — отговори той, а гласът му не оставяше и съмнение, че го мисли.

— И щом е предизвикателство — каза Карълайн с нежен шепот, — тогава значи, че си ми противник. И искам да те предупредя, милорд, не играя игри, които няма да спечеля.

— Мисля си, Карълайн — отговори Брадфорд с шепот, който докосна сърцето й, — че и двамата ще излезем победители от тази игра — и запечатата обещанието си с дълга, страстна целувка.

— Лейни, какво правиш! — гласът на Чарити проникна през омаята на целувката им. — О, това сте вие, милорд! Знаех си, че ще ухажвате братовчедка ми, но наистина не бива да стоите тук навън сам-сами. Не мисля, че е много редно.

Тя се усмихна на Брадфорд, когато той се отдръпна от Карълайн.

— Не ти ли казах, Карълайн, че той е увлечен по теб?

Брадфорд се ухили и Карълайн изпъшка. Току-що бе хваната в доста неудобна ситуация с мъж и нямаше как да обясни на Чарити, че не е била доброволен участник в това. Небеса, ръцете й бяха плътно прилепнали към раменете на херцога.

— Престани да се хилиш и обясни всичко на братовчедка ми — нареди му тя и го сръга в ръката.

— Разбира се — отвърна той. — Но първо, позволи ми да се представя — изрече сериозно.

Като видя веселите искри в очите му, Карълайн реши, че е намислил нещо и се намеси:

— Чарити, това е Брадфорд. Той е херцог — добави, сякаш току-що се бе сетила за това. — А това беше целувка за „сбогом“, нали така, милорд?

— Да, за сбогом, до утре — отвърна Брадфорд. Той игнорира факта, че Карълайн скришом го сръчка още по-силно и хвана ръката на братовчедка ѝ. — За мен е удоволствие да се запознаем, Чарити.

Двамата си размениха обичайните любезности и тогава тя го попита:

— Дали по някаква случайност не познавате мъж на име Пол Блечли? — тя погледна към Карълайн за одобрение и братовчедка ѝ кимна с нежна усмивка. Знаеше, колко е важно това за нея и се почувства виновна, че не е помогнала повече.

— Да, познавам го.

Тихият отговор на Брадфорд предизвика истинско вълнение. Карълайн хвана ръката му и пробва да го завърти с лице към себе си, но сякаш се опитваше да завърти огромен бряст, вкоренен в земята.

Чарити също се опита да привлече вниманието му, като задърпа настоятелно другата му ръка.

— Виждал ли сте го наскоро? — попита задъхано тя.

Брадфорд хвана ръката на Карълайн и я издърпа до себе си, като посвети цялото си внимание на Чарити. С палеца си потъркваше дланта на Карълайн, докато слушаше обяснението на братовчедка ѝ, как се е запознала с Пол Блечли.

— Можете ли да ми кажете дали е женен? — попита Карълайн. — Той напусна Бостън толкова внезапно, без дори да каже и дума.

— Не — отговори Брадфорд. — Не е женен. Върна се от Колониите преди няколко месеца и сега живее в дома си в покрайнините на Лондон.

Имаше още много за казване, но той предпочиташе да не продължава. От начина, по който младата жена бе реагирала на новината, че Блечли се е върнал в Англия, той предположи, че нещо се е случило между двамата, докато Пол е бил в Бостън. Очите ѝ се напълниха със сълзи и Карълайн опита да се откъсне от прегръдката му, за да утеша братовчедка си. Но Брадфорд не ѝ позволи. Той извади ленена кърпичка от джоба си и я подаде на Чарити, като ѝ предложи да се върне при чичо си, а те щяха да я последват след миг.

Карълайн се усмихна, когато видя кърпичката му. На нея нямаше нито една дантела. Въобще не бе като натруфената кърпичка на Брюмел.

— Влюбена ли е в Пол?

Въпросът му изискваше незабавен отговор. Карълайн кимна.

— Дал ѝ е обещание, което не спази — каза тя. — Разби ѝ сърцето.

— Пол също е съкрушен — каза Брадфорд. — Предполагам, че я е обичал, иначе нямаше да ѝ даде обещание. Той е честен мъж.

— Грещиш — възрази тя. — Чарити ми каза, че я е помолил да се омъжи за него и че тя е приела. Тогава той изчезна.

Брадфорд продължи да държи ръката ѝ, докато вървяха към вратата.

— Ще ти кажа какво знам, но ти трябва добре да помислиш над всичко, преди да споделиш каквото и да е било с нея. Това, което ще ти споделя ще причини на братовчедка ти само болка, и мисля, че може би трябва да ѝ спестим истината.

Карълайн се обърна с лице към Брадфорд и му попречи да продължи.

— Тогава ми кажи и ме остави да реша сама — настоя тя.

— Пол бе ранен по време на престоя си в Бостън. Имало е експлозия и корабът му е бил унищожен. За малко не загинал и ще носи белезите до края на живота си. Живее като отшелник в малка къщичка на час езда от тук и не позволява дори на роднините му да го видят.

— Ти успя ли да се срещнеш с него? — попита Карълайн. Беше потресена от историята и притеснена за братовчедка ѝ и Пол Блечли.

— Да, за малко щом се върна в Лондон. Не може да движи едната си ръка, а лицето му е обезобразено.

Карълайн затвори очи и поклати глава.

— Мислех най-лошото за него, когато изчезна, без да каже и дума, но Чарити вярваше, че не би я изоставил — тя си пое дълбоко дъх и каза: — Опиши ми как изглежда лицето му. Не мисли, че съм жестока, Брадфорд. Трябва да зная, ако реша да кажа на Чарити.

Той поклати глава.

— Не ме слушаш. Пол не позволява дори на мен да го посещавам. А аз го познавам откакто бяхме деца. Едната страна на

лицето му е обгоряла, а лявото му око е изскочило от орбитата си. Вече не е красив.

— Тя не се е влюбила в него, защото е бил красив — възрази уверено Карълайн. — Ние, Ричмънд, не сме повърхностни, Брадфорд. Това се опитах да ти кажа и по-рано. Да желаеш някого, защото той или тя те привлича физически, не означава нищо. Чарити притежава много повече качества, отколкото подозираш.

Тя хвана ръката му, без да осъзнава нежния жест, който отправя и ответната реакция. Той знаеше, че тя не осъзнава какво прави, бе просто загрижена от току-що чутото, но въпреки това почувства, че е спечелил малка битка, щом го бе докоснала. Почувства, че е положил началото.

Вярно бе, че не може да я принуди да изпитва нещо към него. Вярно бе, и че бе отговорила на целувката му, но въпреки това, той бе този, който я започна. Докосването бе твърде символично за него. Брадфорд се усмихна вътрешно.

— В семейството ни, Чарити си има прякор. Наричаме я Пеперудата — каза Карълайн. — Освен че е красива като пеперуда, тя сякаш пърха наоколо като такава. Но също така е и силна. Обича Пол Блечли и не вярвам, че раните му ще променят чувствата в сърцето ѝ.

— Това означава ли, че смяташ да ѝ кажеш? — Брадфорд звучеше притеснен. — Пол е мой приятел и не желая да го наранявам. Преживял е достатъчно.

Карълайн кимна. Разбираше притеснението му и призна, че ако бе на негово място, сигурно също щеше да е толкова защитнически настроена.

— Ще трябва да ми се довериш — каза му тя.

Щеше да му е по-лесно, ако бе поискала богатството му или дясната му ръка. Доверие! Не беше възможно. Лицето му стана твърдо, а изражението цинично. Карълайн забеляза промяната в него и твърдата линия на челюстта и устата му. Но тя бе целувана от тази уста, беше усетила това, което се криеше под грубото му лице и знаеше колко нежен може да бъде, когато не потиска чувствата си.

От начина, по който ме гледаш, предполагам, че молбата ми не ти е допаднала — започна Карълайн. — Не искаш да ми се довериш, нали?

Той не ѝ отговори и тя се намръщи озадачена. Реши да смени темата и пусна ръката му.

— Благодаря ти, че ми каза за Блечли — преди да успее да я спре, тя се втурна към отворената врата. Спря се на прага и се обърна към него: — Благодаря ти, че се извини. Знам, че ти беше трудно.

Първоначално Брадфорд се почувства раздразнен, че бе отпратен по такъв начин, но после видя смешното на ситуацията. Той бе херцогът на Брадфорд и осъзна, че Карълайн Ричмънд въобще не бе впечатлена от това. Бързо я настигна и я хвана за лакътя.

— Не съм се извинявал.

Карълайн погледна нагоре към него и му се усмихна.

— Но щеше да го направиш, ако ти бях дала повече време — тогава тя се обърна към тълпата, отпращайки го още веднъж.

Брадфорд започна да се смее. Не се бе усмихвал или смял от толкова дълго време и знаеше, че е права. Ако имаше достатъчно време, вероятно щеше да ѝ се извини. Бе права за това, а също и за намеренията му. Ако тя бе готова, щеше да я направи своя любовница, без да се интересува от последствията. Беше прибързал, предполагайки, че е като повечето жени, които познаваше, но сега разбра, че ще му се наложи да преосмисли позицията и начина си на действие.

Карълайн Ричмънд го объркваше и на него въобще не му се искаше да го признае. Тя отхвърляше титлата и парите му и той почти ѝ повярва. Нима нямаше представа какво може да ѝ предложи? Не можеше да приеме, че материалните блага не я интересуват. Все пак бе жена. Но бе много по-умна от останалите. И много по-упорита. Е, той нямаше да се разубеди лесно. Без значение колкото трудности и предизвикателства щяха да се появят на пътя му, щеше да я завоюва. Зачуди се, дали тя осъзнава пред какво се изправя? Очевидно не, реши той. Усети, че се усмихва и бързо промени изражението си, за да не си проличат чувствата му.

Карълайн бе казала, че иска някой внимателен мъж! През всичките тези години, Брадфорд не се сещаше да е бил някога такъв. Бе чувал шепнешком да го определят като жесток и безскрупулен. Но внимателен? Дори не знаеше какво точно значи това. Но, разбира се, щеше да разбере. Щом тя искаше някой внимателен, точно това за Бога, щеше и да получи.

— Ето къде си била, дъще — гласа на баща ѝ прекъсна мислите му. Тъкмо бе влязла в балната зала, когато графа я пресрещна. — Наистина не е много мило да ни напускаш така.

— Съжалявам, татко — отговори Карълайн, напълно разкаяна. Целуна го бързо по бузата. — Отнесох се — добави тя, поглеждайки назад към Брадфорд.

— Да, разбира се — съгласи се баща ѝ. — Предполага се, това е първият ти бал, все пак. Добре ли си прекарваш? — попита я с усмивка.

Карълайн знаеше, какво се очаква от нея и отговори незабавно.

— Наистина си прекарвам чудесно, а и срещнах толкова интересни хора.

Нежният поглед и усмивката, която бе отправила към баща си, бяха доказателство за привързаността ѝ към него и Брадфорд изпита завист към специалната връзка, която съществуваше между двамата. Намираще я за забележителна, имайки предвид факта, че Бракстън бе изпратил дъщеря си в Колониите, без да я вижда цели четиринадесет години. Постъпката му явно не бе засегнала любовта ѝ към него, и той реши, че това е доста необичайно.

— Бях сигурен, че ще си прекараш добре. А ти, Брадфорд? — обърна се баща ѝ към него: — Наслаждаваш ли се на вечерта?

Преди Брадфорд да отговори, Бракстън продължи:

— Причини доста вълнения тази вечер. Обикновено не посещавах балове, нали?

— Бях занемарил задълженията си — отвърна той. — Но планирам да променя това положение. Вечерта наистина бе стимулираща — продължи, поглеждайки към Карълайн. — Наслаждавам се безкрайно.

— А, ето ги маркиза и Чарити — графа изчака племенницата и шурейт му да се присъединят към групичката им, преди да каже на Брадфорд: — Помните ли маркизът на Еймсмънд? — Карълайн забеляза, че гласът на баща ѝ сега звучеше много по тържествено. По тона му реши, че Брадфорд вероятно е мъжът с най-висока титла на бала тази вечер. Намери го за много забавно, тъй като той бе значително по-млад от баща ѝ и вуйчо ѝ.

Брадфорд кимна, защото наистина помнеше маркиза. Беше кратко кимване на херцог, поздравяващ мъж с близка до своята титла.

Той със сигурност знаеше как да бъде коректен! Карълайн се усмихна и не можеше да обясни защо го направи. Именно неговата коректност ѝ достави удоволствие и значително подобри мнението ѝ за характера му.

— Радвам се да те видя отново, Еймсмънд.

— Аз също Бранфорд — отвърна маркиза с усмивка, след което се обърна към бащата на Карълайн и каза: — Домакинят ни иска да размени няколко думи с нас.

— Разбира се — отговори графът. — Веднага се връщам, Карълайн.

— С ваше позволение — намеси се Бранфорд, — бих желал да представя Карълайн на графа на Милфордхърст и веднага ще я доведа при вас — баща ѝ се усмихна и кимна одобрително.

Той хвана ръката на Чарити и последва маркиза.

Бранфорд поведе Карълайн в обратна посока, към най-отдалечения ъгъл на балната зала.

Милфорд видя Бранфорд да наближава под ръка с красива жена и веднага се извини на групата хора, с които разговаряше. Той тръгна напред и пресрещна двойката по средата на пътя.

— Карълайн, бих искал да ти представя Уилям Съмърс, граф на Милфордхърст — каза Бранфорд. — Милфорд, това е лейди Карълайн Мари Ричмънд, дъщеря на граф Бракстън.

— За мен е удоволствие да се запозная с вас — каза Карълайн.

Тя направи лек реверанс, докато гледаше красивия мъж, хванал ръката ѝ. Имаше вид на истински мошеник с широката си усмивка и блестящите си зелени очи.

— Удоволствието е изцяло мое — отвърна той и се поклони. — Значи това е дамата от Колониите — погледна към Бранфорд, след което се обърна към Карълайн: — Нова рокля ли носите?

Въпросът му я изненада, но все пак кимна:

— Да, по модел на мадам Нюкот — добави тя.

Милфорд хвърли още един хитър поглед към приятеля си и се подсмихна.

Карълайн не знаеше какво точно става между тези двамата, но и нямаше време да разбере. Чарити се присъедини към тях, а роклята ѝ се разлюля, щом спря внезапно до тях. Тя се усмихна на Бранфорд и погледна към приятеля му.

Херцогът веднага я представи на Милфорд. Докато Чарити разказваше за впечатленията си от вечерта, към тях се присъедини Бракстън и Брадфорд, игнорирайки широката усмивка на приятеля си, веднага поиска от бащата на Карълайн да поговорят насаме.

Щом Брадфорд и графа се отдалечиха, Милфорд заведе Карълайн и Чарити при масата с храна.

Чарити продължаваше да поддържа разговора и Карълайн се усмихна, докато слушаше възбудените коментари на братовчедка си. От начина, по който Милфорд отделяше внимание на Чарити, реши, че е мил мъж и е лесно човек да го хареса. Изглежда бе благ по природа.

— Откога познавате Брадфорд? — попита Карълайн, когато Чарити спря да говори.

— Откакто бяхме малки момчета — отвърна Милфорд. — Почти като братя сме.

— И ние сме като сестри — прекъсна го Чарити. — О, домакинът май ми маха? Бях му обещала следващият танц. Доста е пъргав за мъж в толкова напреднала възраст. Моля да ме извините — каза тя, повдигна леко полата си и преди да тръгне прошепна на Карълайн: — Моли се краката ми да издържат — и бързо изчезна във вихрушка от розова коприна.

— Длъжник съм ви — каза Милфорд, когато с Карълайн останаха насаме.

Тя го погледна объркано и го подкани да продължи.

— Брад беше забравил как да се усмихва. Вие му помогнахте да си спомни.

Карълайн се усмихна.

— Не е лесно да бъде предразположен, нали?

Милфорд се изкиска, кимайки с глава.

— Проницателна сте — каза той. — Бях сигурен, че ще ви харесам.

Очите ѝ се разшириха. Тази вечер бе пълна с изненади. Първо Брадфорд изрецитира всичко за нея, а сега се оказва, че и приятелят му знае. Дали имаше някой, който да не я познава?

— Относно предишният ви коментар, който се отнася за Брадфорд — каза Карълайн. — Защо, това че се усмихва, е толкова голямо събитие?

Милфорд се намръщи.

— Напоследък не е имал причини да го прави — отговорът му бе прекалено обобщаващ, за да задоволи любопитството ѝ.

— Смятам, че сте добър човек — започна тя.

— Той е добър, но аз не съм, така ли? — гласът на Брадфорд прозвуча зад Карълайн и тя се обърна, едновременно разтревожена и зарадвана.

— Именно — отговори тя. — Можеш да вземеш няколко урока от приятеля си.

Брадфорд се намръщи. Докато ги гледаше, Милфорд осъзна, че Карълайн не бе останала с лоши впечатления от приятеля му.

Тя си спомни, как каза на херцога, че иска да се омъжи за някой, който е грижовен, и че той не е такъв. Осъзна, че се е подразнил и се усмихна доволно.

Вечерята бе обявена и Карълайн съжали, защото ѝ се искаше да продължи да се заяжда с намръщения си противник. Двата джентълмени ѝ предложиха ръка, за да я отведат до масата, но тя отказа поканата им, с оправданието, че има намерението да се присъедини към баща си и чичо си на тяхната маса. Огледа се наоколо и забеляза баща си, обграден от голям брой млади мъже. Брадфорд проследи погледа ѝ и се намръщи още повече.

— Смятат да привлекат вниманието ти, чрез баща ти — изкоментира той. Звучеше възмутен и Карълайн му обърна гръб.

— Планираш да стоиш до нея до края на вечерта ли? — ухилен попита Милфорд.

— Не — отговори Брадфорд. Знаеше, че приятелят му се шегува, но въпреки това се раздразни от коментара му. — Въпреки това, ще ми се наложи да проведе дискусия с няколко млади джентълмена преди края на вечерта.

Милфорд се изкиска, поклони се на Карълайн и се отдалечи. Брадфорд хвана ръката ѝ с жест, който можеше да бъде разбран единствено като собственически, и бавно я поведе към трапезарията.

— Този, който говори с Чарити, да не би да е графът на Стентън? — попита Карълайн. Спомни си, че младият мъж ѝ бе представен в началото на вечерта.

— Не — отговори Брадфорд. — Той е граф Стентън.

Карълайн погледна нагоре към него, за да види, дали не се шегува с нея, но изражението му беше сериозно и не можеше да

прочете нищо по лицето му.

— Не казах ли току-що същото? — попита тя.

Брадфорд осъзна, че Карълайн не е разбрала коментара му и се усмихна. Усмивката му бе нежна и едва не я разтопи.

— Има разлика, когато използваш „на“ и когато не го използваш — обясни той. — Например, ако ти кажа, че това е графът на Стентън, ти ще разбереш, че той е мъжът с най-висока титла в семейството си. Обаче, ако ти кажа, че той е граф Стентън, ще знаеш, че има някой друг в семейството му, който притежава по-висока титла от неговата.

— Благодаря ти, че ми обясни — каза тя. Гласът ѝ преливаше от признателност. — Теб те наричат херцогът на Брадфорд, затова да разбирам ли, че ти притежаваш най-високата титла в семейството си?

— Да — призна той. — Но също така съм и граф Уелбърн, графът на Кантон, маркиз Съмъртохъм и виконт Бентън.

Брадфорд се усмихна виждайки удивлението ѝ, след като ѝ изреди титлите си.

— Да не би случайно да си и рицар? — попита го, поклащайки глава.

— Все още не — отвърна той. — Честта да те провъзгласят за рицар се дава от краля, не се наследява.

— Разбирам — каза Карълайн. — Осъзнавам, че сигурно ти изглеждам като пълна невежа, на която трябва да разясняваш порядките в обществото. Но съм израснала в Бостън, където титлите нямат никаква тежест. Освен това, чичо Хенри смяташе, че никога няма да се завърна в Англия. Затова не отдели време да ми разяснява всички въпроси, свързани с титлите. Той вярва, че за един мъж може да се съди по делата, които е извършил, а не по това, какво са направили предците му. И поради тази причина предполагам, че не съм била обучена както трябва — каза с въздишка. — Ние с чичо, просто не сме го сметнали за необходимо, или важно.

Графът на Бракстън се присъедини към тях и Брадфорд беше принуден да си тръгне.

— Ще продължим с дискусията си утре, когато дойда да ви посетя — каза той, преди да се сбогува. Пусна ръката ѝ и почувства, че вече му липсва. — Баща ви ми даде позволенията си.

По време на вечерята Карълайн стоеше между баща си и вуйчо си. Когато двамата мъже започнаха да споделят спомени за майка ѝ,

жената, която и двамата са обичали, тя разбра, че между тях всичко отново е наред. Брадфорд отведе Чарити до масата им и пак изчезна. Изражението му, когато ѝ пожела лека нощ бе учтиво, като по учебник, но все пак в очите му бе видяла весели пламъчета. Зачуди се, какво ли е намерил за толкова забавно и много скоро получи отговора си.

— Толкова неудобно се почувствах! — прошепна Чарити на Карълайн, когато седна до нея. — Помислих си, че говоря с домакина ни, но той трябва да е отишъл някъде, докато разглеждах тълпата и щом се обърнах към него, той бе изчезнал, а Брадфорд вървеше до мен и съм сигурна, че си помисли, че говоря на саксията.

Карълайн за малко да се задави с шампанското си. Направи всичко по силите си да не се разсмее, защото знаеше, че ще нарани чувствата ѝ. Братовчедка ѝ изглеждаше доста покрусена.

— А той какво каза? — попита Карълайн.

— Нито дума — прошепна в отговор Чарити. — Просто ме хвана за лакътя и ме доведе при теб. Той е истински джентълмен — завърши тя с въздишка.

Карълайн кимна. После се обърна към баща си и поиска очилата на Чарити. Щом ги взе, ги подаде на братовчедка си, с поглед, който казваше, че ще е най-добре да я послуша и да ги сложи.

— Чу ли всичките коментари за твоя Брадфорд? — отново шепнешком попита Чарити. Не искаше да смущава разговора, който водеха бащата на Карълайн и вуйчо ѝ.

— Той не е моя Брадфорд — възрази Карълайн, но не се сдържа да попита: — Какви коментари?

— Той никога не посещава проявите на висшето общество. Тази вечер всички са изумени. А и освен това, изглежда, че наистина се наслаждава на вечерта. Домакинът ни е доста щастлив. Карълайн, знаеш ли, че баща ти не е излизал в обществото от години? Всички смятат, че ти си причината за двете чудеса, случили се тази вечер.

Карълайн си спомни, че Милфорд ѝ каза, че ѝ е длъжник, задето е научила приятелят му как да се усмихва.

— Той само е бил забравил как да го прави — прошепна Карълайн.

Тя вдигна поглед и видя Брадфорд да стои в центъра на групичка от невероятно красиви дами. Всички те се кискаха глуповато и я подразни факта как тези глупави жени се умилкваха около него. Не

можеше да разбере защо е толкова раздразнена и се опита да убеди самата себе си, че трябва да чувства облекчение. Какво ѝ ставаше?

Не разполагаше с повече време да разнищи чувствата си и бе благодарна за това. Прекара следващия час в запознанство с хора, представяни ѝ от баща ѝ и вуйчо ѝ. Някои притежаваха титли, а други не. Карълайн бе кратка в обръщанията си към всеки новодошъл, защото се притесняваше, че може да се обърне неправилно към някой важен член на обществото и така да покаже невежеството си.

Все повече се чувстваше като селско момиче, каквото беше, и напълно не на място, при всеки сблъсък с английското общество.

Представиха я на лейди Тилмън, стара приятелка на баща ѝ, която му била хвърлила око, както разбра от коментарите, които вуйчо ѝ отправяше тихичко.

Оказа се, че лейди Тилмън доста прилича на дамите в балната зала, само че бе тяхна по-възрастна и по-заоблена версия. Явно бе практикувала изражението си пред огледалото, реши Карълайн, заради начина, по който внимателно, невероятно бавно показваше наслада, интерес и удоволствие. Карълайн стигна до заключението, че е неестествена и бе разочарована от изкуствения ѝ чар. Разочарована, защото баща ѝ, изглеждаше наистина омаян от нея.

Карълайн реши, че лейди Тилмън е ужасно скучна. Почувства се виновна, когато си спомни колко самотен е бил баща ѝ. Само за негово добро, щеше да се опита да хареса сивокосата, тъмноока жена, но много скоро откри, че не може, особено когато тя започна фалшиво да се киска на забележки, които въобще не бяха забавни.

Дъщерята на лейди Тилмън бе по-млада версия на майка си и по външен вид, и по държание. Освен това, изглежда притежаваше и слаб характер.

Лейди Тилмън информира двете братовчедки, че Рейчъл Тилмън била сгодена. Тя изпрати графа да открие бъдещият съпруг на дъщеря си и щом баща ѝ се завърна, придружен от Найджъл Крестуол, Карълайн изпита нова емоция към Рейчъл Тилмън. Тя я съжали.

Найджъл Крестуол имаше очи на лукава лисица и гледаше похотливо. Почувства се ужасно некомфортно в присъствието му и бе страшно благодарна, когато Рейчъл го замъкна да танцуват.

Маркизът изглеждаше уморен и Карълайн предложи да се върнат в трапезарията. Щом се настаниха, виконт Клеймър се примили, доста

драматично, да се присъедини към тях и тогава Терънс Сейнт Джеймс пожела да ѝ се представи, като също се настани до нея.

Карълайн бързо се умори от начина, по който виконтът и дръзкият Сейнт Джеймс се бореха за вниманието ѝ. Случайно вдигна поглед и видя Брадфорд да стои в другия край на залата и да я наблюдава. Една жена, която тя можеше да опише само с думата зашеметяваща, беше застанала максимално близо до него и го гледаше с обожание.

Брадфорд държеше чаша вино в едната си ръка и я повдигна в знак на поздрав, или може би тост, помисли си Карълайн. Тя кимна с намерение да върне поздрава, като вдигна собствената си чаша, когато виконтът се наведе напред и блъсна кристалната чаша от ръката ѝ. Ленената покривка се напои с шампанско, но Карълайн не ѝ обърна внимание, защото се опитваше да успокои виконта. Той разигра доста голяма сцена, докато ѝ се извиняваше, и тя трябваше да го изслуша със стиснати зъби.

Когато мъжът най-после свърши, тя погледна нагоре и видя, че инцидентът е доставил много голямо удоволствие на херцога на Брадфорд. Усмивката му се простираше от едното до другото ухо.

Карълайн се усмихна в отговор, после поклати глава и продължи с разговора, който водеха. Сейнт Джеймс постоянно я хващаше за ръката, която тя от своя страна, бързаше да издърпа.

Вечерта най-после свърши. Карълайн прегърна вуйчо си и му обеща за десети път, да го посети на следващия ден, за чаша чай. Двете с Чарити се сбогуваха с домакина и изразиха удоволствието си от прекараната приятна вечер в дома на херцога на Ашфорд.

— За какво говорихте с Брадфорд? — попита Карълайн, когато баща ѝ спря да слуша описанието на Чарити за това как е прекарала вечерта.

— Искат да те посети утре — отвърна той. Звучеше доста доволен. — Казах му, че е петия, който търси позволенията ми — изкиска се графът. — И мога да те уверя, че тази новина въобще не му допадна.

— Брадфорд ухажва Карълайн — отбеляза Чарити.

— Вярвам, че голяма част от лондонското мъжко съсловие участва в надпреварата — каза графа. — Но братовчедка ти не е

единствената, която получи покани. Имам цял списък с млади господа, които искат да те посетят, Чарити.

— Наистина ли? — тя не звучеше особено доволна от думите на чичо си.

— Да, и още утре трябва да обсъдим всеки от тях. Сигурен съм, че и двете ще получите много цветя и писма, въпреки че минаха доста години, откакто съм ухажвал и предполагам, че ритуала може да се е променил. Разбирате, че ми бе малко трудно да съм в крак с всичко, което се случва, през последните години.

Изражението на Чарити ставаше все по-притеснено, докато чичо ѝ говореше за мъжете, които искаха да я посетят. Карълайн улови погледа ѝ и поклати отрицателно глава, давайки ѝ знак да не говори. Не искаше да развалят хубавото настроение на баща ѝ, а да проведе един дългът разговор с братовчедка си, когато останат насаме.

Тя разбра посланието и кимна. Карълайн се опита да се концентрира върху обясненията на баща си, но ѝ бе трудно, тъй като лицето на Брадфорд непрестанно се появяваше пред очите ѝ. Изведнъж си представи Кларънс, бостънския ѝ ухажор. В следващия момент Кларънс и Брадфорд стояха един до друг в ума ѝ и Карълайн простена. Да сравнява единия с другия, бе направо смешно. Кларънс бе все още момче, а Брадфорд мъж. Кларънс напомняше на жребчето от фермата им, несръчен и невероятно несигурен в себе си, когато бе около нея. Брадфорд от друга страна, ѝ напомняше за любимия ѝ жребец. Бе силен и жизнен! Стойката му издаваше увереност и мощ. Тя се зачуди дали и той, като жребеца ѝ, притежава невероятна издръжливост. Този въпрос я накара да се замисли за миг. Дали щеше да издържи в желанието си да я притежава? Бе странно сравнение и Карълайн, реши, че е прекаленото изтощение е виновно за нелепите ѝ мисли.

ГЛАВА ШЕСТА

Карълайн бе взела решение да обсъди Пол Блечли с Чарити на сутринта, когато братовчедка ѝ ще се е наспала добре през нощта.

Затова отиде в стаята ѝ, да ѝ пожелае лека нощ, но я завари просната върху леглото да плаче притиснала към гърдите си дебела възглавница, натъпкана с гъши пух.

— Беше права през цялото време — успя да каже между хълцанията: — Въобще не е бил почтен. Обзели са ме ужасни мисли, Карълайн. Искан ми се да го открием и да го застреляш вместо мен.

Тя се усмихна и седна до нея на леглото.

— Да, това са доста неприятни мисли — съгласи се тя. — Но аз бях тази, която грешеше за Блечли, Чарити, не ти. Отсега нататък, щом става дума за мъже, винаги ще те слушам. Инстинктите ти бяха верни.

— Да не би само да ме изпробваш? — тя изтри лицето си в калъфката на възглавницата и се поизправи малко. — Знаеш нещо, нали? Кажи ми го!

— Блечли е пострадал по време на експлозията в Бостън. Спомняш ли си онази нощ, Чарити? Когато пристанището гореше и видяхме оранжевите пламъци от прозореца на стаята ни?

— Да, разбира се, че помня. О, Господи, кажи ми какво се е случило с него — мъката ѝ накара Карълайн да побърза да разкаже цялата история.

— Какво да правя? — попита Чарити, когато чу всичко. — Брадфорд ти е казал, че той дори не желае да види приятелите си. Горкичкият ми Пол! Болката сигурно е била ужасна — тя започна отново да плаче и Карълайн се почувства напълно безпомощна.

Чарити продължи да плаче още известно време, а възглавницата ѝ подгизна от сълзи. Карълайн я слушаше, докато сърцето ѝ не можеше да поеме повече скръб. Отчаяно се опита да измисли план, отхвърляйки една абсурдна идея след друга. Само ако Чарити не бе толкова шумна, докато плачеше!

И тогава ѝ просветна. Тя се усмихна на братовчедка си и ѝ каза.

— Ако спреш да плачеш, мисля, че измислих, как да оправим всичко. Ще трябва да поискам услуга от Брадфорд, но няма как.

— Какво? — Чарити хвана ръцете ѝ и ги стисна силно.

Въпреки че бе дребна на ръст, Карълайн изпита болка.

— Идеята ми е да се срещнеш насаме с Пол и да го убедиш, че наистина го обичаш.

Чарити кимна толкова енергично, че косата ѝ се изплъзна от кока на главата ѝ.

— Брадфорд ще ни осигури достъп — обяви Карълайн и добави: — Аз ще се погрижа за това. Всичко останало ще зависи от теб, Чарити. Планът ми изисква да изиграеш доста трудна роля. Не трябва да бъдеш мила! Това ще съсипе всичко.

— Не те разбирам — призна Чарити намръщено.

— Помниш ли сутринта, в която доведох Бенджамин в къщата?

— Да. Бях толкова уплашена, когато влязох в кухнята и го видях да стои с нож в ръка.

— Но не показва, че се страхуваш. Нито братята ти. Спомни си как Саймън се представи и настоя да стисне ръката на Бенджамин.

— Да, но какво общо има това с Пол?

— Остави ме да довърша — настоя Карълайн. — Бенджамин бе толкова недоверчив към нас, но ние всички се държахме така, сякаш всичко бе напълно в реда на нещата. Мама влезе, погледна го и веднага заяви, че ще погрижи за раните му. Горкият Бен дори нямаше шанс. Тя го превърза, нахрани и настави в леглото, преди да е успял да каже и дума. Ако си спомням правилно, дори не беше пуснал ножа все още. През първия си ден у дома мисля, че дори спа с него.

Карълайн се усмихна, спомняйки си колко състрадателна бе леля ѝ и продължи.

— Така, че, ако оставиш своя Пол да разбере... искам да кажа, не бива да му показваш дори малка доза състрадание или жал — тя продължи обясненията си и когато привърши, бе напълно убедена, че ще се получи. Говориха си още цял час, преди Карълайн да обяви, че е време да лягат.

— Но още не сме обсъдили твоята вечер, Карълайн. Трябва да ти кажа за комплиментите, които чух по твой адрес! Предизвика истински фурор. Всяка дама на бала се пръскаше от завист. А всеки мъж молеше баща ти да ти бъде представен, знаеше ли това? О, има да си

разказваме толкова много. Знаеш ли, че вуйчо ти Франклин беше там, а дори не дойде да ни поздрави? Да, там беше — продължи разпалено Чарити. — Ами другият ти вуйчо, маркиза, какъв приятен възрастен човек! Та той ми посочи вуйчо ти Франклин и после помахаша, за да привлече вниманието на брат си, но Франклин просто ни обърна гръб и тръгна на някъде.

— Може би не ви е видял — предположи Карълайн.

— Е, не си носех очилата, но видях, че се намръщи. Не беше чак толкова далеч. Беше доста странно, но ти си казвала неведнъж, че англичаните са странни хора, затова ще използвам това извинение за грубото му държание.

— Наистина е странно — каза Карълайн. — Не се срещнах с него и ти мислиш...

— Казах ли ти за слуха, който чух, че Брадфорд не посещава никакви балове? Вярвам, че единствената причина да дойде тази вечер е, защото е знаел, че ти ще присъстваш. И не клати глава — смъмри я Чарити. — Казах ти, че ще те ухажва. По-рано, заяви, че ще се доверяваш на преценката ми, помниш ли? Сега ще трябва да се съгласиш и да си признаеш, че той те харесва. За Бога, Карълайн, сварих те да го целуваш на балкона. Освен това те видях как го гледаш, докато си мислиш, че никой не те наблюдава.

— Толкова ли е очевидно? — умърлушено попита Карълайн.

— Само за мен, защото те познавам много добре — отговори Чарити.

— Привлича ме — призна Карълайн. — Но също така и много ме изнервя.

Чарити се усмихна и майчински помилва ръката ѝ.

— Знаеш ли, че откакто дойдох в Англия всичките ми убеждения се обърнаха наопаки? Имам чувството, че съм провесена с главата надолу. Наистина вярвах, че ще се върна в Бостън. Помниш как се хвалех, че ще го направя, когато пожелае, а сега безропотно приемам, че ще живея тук. Когато срещнах Брадфорд, реших, че е арогантен и надменен, а сега признавам, че наистина харесвам този мъж! Какво ми става?

— Вярвам, мила сестричке, че се учиш да правиш компромиси. Това е всичко. Никога не си се примирявала с каквото и да е било. Според мен просто се превръщаш в жена.

Карълайн я изгледа раздразнена и Чарити се разсмя.

— Знам, че звуча ужасяващо мъдра, но вярвам, че се влюбваш, Лейни. Не си мисли, че е толкова страшно. Все пак не е края на света.

— Може да поспорим по този въпрос — възрази тя, като стана и се протегна — Лека нощ, Чарити.

Вече минаваше три часа сутринта, когато Карълайн най-после легна в собственото си легло. Умът ѝ бе пълен с въпроси и всички те засягаха Брадфорд. Защо беше толкова голямо чудо, че се е усмихнал? Малко след като реши да го попита, заспа с усмивка.

Карълайн се събуди с изгрева, обичайното време, по което ставаше, възмутена от себе си. Беше спала едва четири часа и сенките под очите ѝ го доказваха.

Облече бежова дневна рокля с голямо деколте. После завърза косата си и слезе долу за чаша горещ чай.

Трапезарията бе празна и нямаше никакъв признак, че там може да намери какъвто и да е чай. Карълайн тръгна по дългия коридор, докато най-накрая не откри кухнята. Една жена, за която реши, че е готвачката седеше на стол до печката.

Карълайн извести, че е влязла и огледа просторната стая. Откри, че стените и пода бяха покрити с прах и пепел и се ядоса на мръсотията, която завари.

— Името ми е Мари — каза ѝ готвачката. — Това е първата ми седмица тук. Виждам, че се мръщите на бъркотията, но нямах време да почистя — гласът ѝ звучеше войнствено.

Карълайн я погледна остро и държанието на готвачката бавно се промени.

— Също така, ще е добре веднага да разберете за проблема ми. Отново изгорих месото — този път Карълайн не усети омраза в гласа ѝ, жената просто звучеше разстроено от случилото се.

— Това място е отвратително мръсно — отвърна Карълайн.

— Хлябът не става за ядене — каза готвачката. — Ще ме уволните и тогава какво ще правя? — тя започна да плаче, попивайки очите си с края на мръсната си престилка и Карълайн не знаеше как да реагира. Жената бе доста жалка.

— Никой ли не ти обясни какво ще се изисква от теб, преди да приемеш работата? — попита Карълайн.

Въпросът ѝ разстрои още повече готвачката и тя заплака още по-силно.

— Успокой се! — гласът на Карълайн бе твърд и готвачката веднага се подчини като подсмръкна шумно няколко пъти.

— Излъгах и Тоби ми помогна да напиша препоръките си — призна тя — Знам, че беше много непочтено от моя страна, мис, но отчаяно се нуждаех от работа и това бе единствената ми възможност. Виждате ли, заплатата на Тоби не е достатъчна и трябваше да си намеря работа, за да се грижим за малкия Кърби.

— Кой са Тоби и Кърби? — попита Карълайн. Сега гласът ѝ бе по-спокоен, изпълнен със съчувствие. След като Мари си бе признала истината, Карълайн я съжали.

— Моят съпруг и момчето ми — отговори Мари. — Готвя за тях, и те казват, че им харесва, затова си помислих, че ще успея да задоволя вкуса на графа — продължи тя. — Сега той ще ме уволни и не знам какво ще правя!

Карълайн погледна изучаващо Мари. Тя изглеждаше здрава, въпреки че бе доста слаба, но сигурно бе, защото не може да яде нищо, което е сготвила.

— Ще кажете ли на баща си, мис? — попита Мари, мачкайки престилката си.

— Може би има компромисно решение — каза Карълайн. — Колко силно искаш да останеш на тази длъжност?

— Бих направила всичко, мис, всичко — каза развълнувано Мари. От нетърпеливия ѝ поглед Карълайн осъзна, че готвачката не е много по-възрастна от самата нея. Кожата ѝ бе все още гладка и стегната. Само очите ѝ изглеждаха стари, стари и уморени.

— Срещала си приятелят ми Бенджамин, нали? — попита тя. Мари кимна.

— Казаха ми, че той се грижи за вашата безопасност — отговори тя.

Явно Бенджамин или баща ѝ бяха говорили с персонала и Карълайн кимна.

— Да, така е — потвърди. — Но също така, той е доста добър готвач. Ще го помоля да приготвя ястията, а ти ще го наблюдаваш и ще

се учиш — Мари отново кимна в съгласие и обеща, че ще прави всичко, което той ѝ нареди.

Бенджамин се усмихна, когато Карълайн му разясни ситуацията и заяви, че ще се радва да помогне. Карълайн никога нямаше да му предложи да заеме този пост, ако не знаеше, какво удоволствие му доставя да приготвя специални ястия.

След като Мари и Бенджамин си разделиха кухнята, всичко си дойде на мястото. Мари изглеждаше много смирена и благодарна, а Бенджамин се държеше така, сякаш тя дори не е в помещението. Карълайн остави двамата да се оправят сами и като си взе чаша токущо приготвен чай отиде в столовата, за да изчака баща си.

Графът на Бракстън влезе в трапезарията час по-късно. Карълайн остана до него, докато се хранеше, с както той сам се изрази, „най-прекрасната закуска в живота си“. След това отидоха да разгледат купчината писма, пристигнали рано сутринта. Карълайн бе затрупана от цветя и молби за незабавна аудиенция.

— Споменах ли ти, че херцогът на Брадфорд ще те посети в два часа този следобед? — попита баща ѝ.

— Два часа! — ахна Карълайн. Тя скочи на крака и приглади несъзнателно косата си. — Та това е след по-малко от два часа! Веднага трябва да се преоблека.

Баща ѝ кимна и извика след нея.

— Тази вечер ще присъстваме на вечерята, дадена от виконт Клеймър и семейството му.

Карълайн спря на прага.

— Клеймър не е ли непохватния джентълмен, с който се запознах миналата вечер?

Когато баща ѝ кимна, Карълайн извъртя очи към тавана.

— Тогава тази вечер не бива да нося рокля с цвят на слонова кост. Той със сигурност ще излее нещо върху нея. Жалко, че черното не е на мода — извика тя през рамо.

Брадфорд закъсня с петнадесет минути. Карълайн крачеше из приемната. Чу Дейтън да казва „Ваша светлост“ и щом вратите се

отвориха, той застана срещу нея.

Изглеждаше изключително красив в дрехите си за езда. Бричовете му бяха прилепнали по стройните бедра, както предния път, когато бе обут в тях, и без да осъзнава, тя се усмихна на изваяната му фигура. Сакото му бе тъмнокафяво на цвят, подобно на гъст шоколад, и караше шалчето на врата му да изглежда още по-бяло. Хесенските му ботуши бяха излъскани до блясък и Карълайн си помисли, че ако се наведе надолу, ще може да се огледа в тях.

Очевидно се бе постарал при подбирането на дрехите си, но Карълайн призна пред себе си, че и тя бе направила същото. Роклята ѝ бе с цвят на лавандула с къси ръкави и квадратно, тъмносиньо деколте. Мери Маргарет бе навила косата ѝ и я бе прибрала на тила, като бе оставила само няколко кичурчета красиво да се вият около лицето ѝ.

Карълайн осъзна, че се е втренила в Брадфорд, както и той в нея. Тя повдигна крайчеца на роклята си, оставяйки на показ сините си кожени пантофки, и направи официален реверанс.

— Закъсняхте, милорд. Какво ви задържа?

Прямотата ѝ го накара да се усмихне.

— А вие сте подрали. Не знаете ли, че една дама трябва да остави ухажора ѝ да я чака поне двадесет минути, за да не покаже, че е била крайно нетърпелива да се срещне с него?

— Нима сте мой ухажор? — попита го като тръгна към него.

Брадфорд видя как очите ѝ блеснаха пакостливо и осъзна, че кима в съгласие.

— А вие крайно нетърпелива ли сте? — в замяна попита той.

— Но, разбира се — отговори Карълайн. — Научих, че сте доста заможен и уважаван, така че е нормално да съм нетърпелива. Не бяхте ли убеден точно в това? — тя се засмя, защото изражението му показваше, че се е почувствал доста неудобно.

— Все още не съм ви поздравил както се полага, а вие вече се опитвате да ме дразните — въздъхна тежко Брадфорд.

— Но ние току-що се поздравихме — възрази Карълайн.

Но почти загуби усмивката си и флиртаджийското си настроение, когато херцогът започна да се приближава към нея с доста забързана крачка. Карълайн отстъпи назад в опит да му избяга и щеше да успее, ако канапетото зад нея не бе блокирало пътят ѝ.

Брадфорд я хвана здраво за раменете и я дръпна плътно към себе си. Намеренията му бяха кристално ясни и Карълайн обезумяла се опита да го отблъсне далеч от себе си, докато гледаше над рамото му. Вратата зад него бе широко отворена и баща ѝ всеки момент можеше да влезе в залата. Беше сигурна, че Дейтън е отишъл да го уведоми, че гостът им е пристигнал. И със сигурност нямаше да му се понрави, ако я завареше в такава компрометираща позиция.

— Баща ми... — Карълайн не успя да довърши мисълта си.

Брадфорд превзе устните ѝ с топла, опияняваща целувка, която на секундата стопи добрите ѝ намерения. Тя му отговори незабавно, обхващайки с длани лицето му. Целувката му я накара да забрави, че допреди миг се опитваше да се отскубне от него и когато херцога се отдръпна, Карълайн усети разочарование, което явно бе изписано на лицето ѝ, тъй като той започна да се смее.

— Защо не ме целуна по същия начин, както миналата вечер? — попита Карълайн. Със закъснение осъзна, че все още докосва лицето му и побърза да се отдръпне.

— Защото целуна ли те така, както те целувах миналата вечер — каза той, имитирайки тона ѝ с нежна усмивка, — няма да имам никакво желание да спирам. Знам си границите — завърши той.

— Да не би да ми намекваш, че бих могла да те накарам да изгубиш контрол? — попита Карълайн.

Брадфорд прочете веселите искри, спотаили се във виолетовите ѝ очи, и още веднъж се убеди колко наивна бе тя. Искаше само да го подразни и нямаше ни най-малка идея, че това, което каза бе самата истина. Тя можеше да го накара да изгуби контрол.

— Тъй като не ми отговаряш, мога да заключа, че съм права! — Карълайн се засмя, сплете ръцете си и дръзко се отправи към едно от креслата с високи облегалки поставени пред камината. — Това ме прави доста могъща, не мислите ли, милорд? А съм много по-дребничка от вас.

Брадфорд се настани на другото кресло и изпъна напред дългите си, мускулести крака. Кръстоса единият ботуш върху другия, докато обмисляше какво да ѝ отговори. Загледа се в нея за цяла минута и тя реши, че изражението му е доста мрачно.

— Добре — каза Карълайн и сви рамене. — Явно не си в настроение да се шегуваш с мен, и освен това имам нещо много важно,

което искам да обсъдим, преди баща ми да дойде. Имам нужда от малка услуга, Бранфорд, и ако се съгласиш, завинаги ще ти бъда длъжница — Карълайн скръсти ръце в скута си и зачака отговора му.

— Завинаги? — попита я повдигайки едната си вежда. — Твърде дълго време, за да бъдеш нечий длъжник.

— Малко преувеличих — призна Карълайн. — Бих искала да придружиш мен и Чарити до дома на Пол Блечли и да ни помогнеш да получим разрешение да го посетим.

Бранфорд поклати глава, съжалявайки, че се налага да ѝ откаже.

— Пол никога няма да се съгласи.

— Не, не ме разбра — възрази Карълайн. Тя се изправи и започна да крачи из стаята. — Всъщност, много е важно, Пол да не узнае за пристигането ни. Разбира се, че ще откаже да го посетим! Ще е по-добре да го изненадаме — тя спря пред него, усмихна се и добави: — Наистина е много просто — когато Бранфорд ѝ се намръщи в отговор, Карълайн осъзна, че започва да се разочарова. Баща ѝ щеше да дойде всеки момент и тя искаше да изложи аргументите си преди той да се появи. Сложи ръце на бедрата му. — Мисля само за братовчедка си... и за Пол. Правя това, което е най-доброто и за двама им.

Думите ѝ го накараха да реагира. Той започна да се смее.

— И само ти знаеш какво е най-доброто за тях? — попита той, когато се овладя.

— Постоянно ми се присмиваш — измърмори тя, но в гласа ѝ се долавяше отчаяние. Чу, че баща ѝ слиза по стълбите. — Моля те, съгласи се. Трябва да ми се довериш, Бранфорд. Наистина знам какво върша. Ще действам много внимателно! — Карълайн осъзна, че звучи така, сякаш му се моли. Гърбът ѝ веднага се изправи и тя се взря в него с поглед, който се надяваше да изглежда непреклонен. — Няма да се разколебая, просто ще го отложa за малко — прошепна тя. Това бяха същите думи, които той ѝ бе казал предишната нощ, но изречени по друг повод.

Баща ѝ влезе в гостната и се усмихна. Бранфорд се смееше, а Карълайн изглеждаше доста довольна от себе си.

Следващият час прекараха в непринуден разговор. Графът нямаше никакво намерение да напуска салона преди гостът им да си

тръгне, а Карълайн не можеше да измисли причина, заради която да остане насаме с херцога.

Накрая двамата изпратиха Брадфорд до изхода.

— Ще очаквам вест от вас — намекна Карълайн. — Но не по-късно от утре сутрин — добави тя. — Защото в противен случай, ще се наложи да предприема други мерки.

— Ще ходите ли на бала на Клеймър тази вечер? — попита графът. — Очертава се да бъде доста интересна вечер. Малката Класира ще свири на спинет, а сестра ѝ ще пее.

Брадфорд не можеше да се сети за нещо по-забавно от това.

— Ще нося готварска престилка, за да не може виконта да съсипе роклята ми — намеси се Карълайн.

Баща ѝ я укори с поглед за нетактичната ѝ забележка и Карълайн сведе засрамено очи. Помисли си, че наистина трябва да се научи да си държи езика зад зъбите. Небеса, да не би да започваше да става бърбровка като Чарити, която изричаше всяка мисъл, мярнала се в главата ѝ?

Брадфорд оцени шегата ѝ.

— Двамата с Милфорд ще се погрижим това да не се случи — обеща той. Зачуди се как би могъл да отклони поканите на Клеймър, защото знаеше, че виконтът има намерение да ухажва Карълайн.

Разбира се, той нямаше да го позволи. Никой, освен Джаред Маркър Бентън нямаше да притежава Карълайн Ричмънд.

— Всички светски изяви ли започват, след като мине времето за лягане? — попита Карълайн баща си. После се прозя. Ленивото поклащане на каретата я бе унесло и сега беше доста сънena.

— Така ти се струва, защото ставаш много рано — отбеляза Чарити, а после добави: — Аз спях до обяд и се чувствам прекрасно. Карълайн, оципи си отново бузите. Изглеждаш доста бледа — вместо отговор, Карълайн се прозя още веднъж.

— Вярвам, че и двете ще се забавлявате много тази вечер — обяви графът. — Клеймър са прекрасно семейство. Споменах ли ви, че малките дъщери на виконта ще ни представят изпълнение тази вечер?

Карълайн кимна. Сетне затвори очи и до края на пътуването слуша разговора между баща си и братовчедка си. Чарити беше в

приповдигнато настроение, след като късно след обед дойде бележката на Брадфорд, която бе кратка и ясна. Той щеше да дойде в десет часа на другата сутрин, за да вземе Карълайн и Чарити и да ги отведе в дома на Блечли. Последните му думи гласяха: „Това достатъчно деликатен ли ме прави, според теб?“

Щом Карълайн получи желаният отговор, тя обясни всичко на баща си. Той ѝ разреши да отиде с уговорката да се прибере до един на обяд, за да могат да отидат в дома на вуйчо ѝ за следобедния чай.

Брадфорд все още не бе пристигнал и Карълайн бе много разочарована. Виконтът я държеше постоянно ангажирана и съвсем будна. Той я настъпи повече от веднъж, но от извиненията му изпитваше повече болка, отколкото от наранените си крака. Той просто не знаеше кога да спре, а добродушието му я влудяваше.

Брадфорд пристигна само минута, преди рецитала да започне. Карълайн седеше най-отзад между Чарити и баща си. Подреждането не бе случайно. Карълайн нарочно бе настояла да се настанят така, за да избегне възможността виконта да седне до нея.

Малката Клариса се оказа, че е около двадесет килограма повече от необходимото. Отне ѝ невероятно дълго време да се подготви, а когато започна повтори началото толкова много пъти, че Карълайн им изгуби броя. Горкото момиче даваше всичко от себе си, но резултатът не бе никак добър. Карълайн затвори очи и се опита да слуша. И тогава заспа.

Брадфорд се облегна на стената и се опита да не дава израз на мислите си. Обеща си, че ако момичето започне изпълнението само още веднъж, ще разблъска тълпата, ще грабне Карълайн и ще я понесе към най-близкият изход.

Милфорд влезе в стаята, заобиколи събралите се хора и застана до приятеля си.

— На какво се хилиш? — попита той, като снижи гласа си, за да не обезпокои отрочето на Клеймър.

— На факта, че съм тук, страдайки от тази подигравка с Моцарт, за да бъда близо до Карълайн — призна си Брадфорд.

— И къде е тя? — попита Милфорд и заглежда стаята.

Херцогът посочи към последния ред и се засмя. Няколко души го погледнаха и той им кимна в поздрав, като опита да си възвърне отегченото изражение.

— Тя се намира по средата на последния ред и спи.

— Вярно — закиска се тихо Милфорд. — Умно момиче.

Карълайн проспa целият рецитал на малката Клариса. Имаше кратка суматоха, после леко затишие, докато Клариса чакаше сестра ѝ да се подготви.

Графът на Бракстън използва възможността да смени мястото си, защото бе нетърпелив да чуе изпълнението на Катрин Клеймър. Виконтът я бе похвалил, че е много добра и е надарена с невероятно чисто сопрано. Когато Чарити го последва, Брадфорд и Милфорд заеха местата им. Брадфорд седна от дясната ѝ страна, а Милфорд от лявата.

— Дали да не я събудим? — мързеливо попита Милфорд.

— Само ако започне да хърка — отвърна му Брадфорд и добави: — Боже, прелестна е докато спи.

— Все още ли се опитваш да си я избиеш от ума? — попита приятелят му с ленив интерес.

Брадфорд не му отговори. В началото бе решил да вземе от нея това, което пожелае и после да я отстъпи на някой друг мъж. Сега този план му бе направо противен. Бе спасен от неудобството да отговори, когато Клариса започна да свири началото за сестра си. Мелодията беше почти поносима, преди Катрин да си отвори устата и да започне да пее. Звукът беше пронизителен. Въпреки това, Брадфорд бе доволен, защото ужасяващият шум стресна Карълайн и я събуди. Тя ненадейно подскочи, сграбчи бедрото му и ахна.

Тогава си спомни къде се намира и какво прави. Тя се изчерви, повече задето бе заспала, а не заради реакцията си, щом бе чула момичето да пищи като пленена птичка.

Брадфорд покри ръката ѝ със своята и чак тогава тя осъзна къде я бе положила. Тя се дръпна назад, погледна го недоволно и веднага се обърна с усмивка към Милфорд.

— Кажете ми тайната си, та да мога и аз да проспя подобно изпитание — прошепна той.

Карълайн трябваше да се наведе към него, за да го чуе какво казва, но в следващия миг бе дръпната назад от Брадфорд.

Тя отпусна ръце в скута си, загледа се право напред и се опита да не му обръща внимание. Той се протегна и преди да успее да го спре, ръката му се обви около раменете ѝ. Тя опита да се измъкне от него, но само си хабеше силите.

— Овладей се — скастри го тихо тя. — Какво ще си помислят хората?

— Пет пари не давам — отвърна Брадфорд. Пръстите му започнаха да масажират тила ѝ и се наложи тя да започне да се бори с опияняващото усещане, което предизвикваше докосването му.

— Приятелят ти няма никакви маниери — каза тя на ухиления Милфорд.

— Безброй пъти съм му го казвал — отвърна шепнешком той.

По закачливото изражение на лицето му тя разбра, че от него няма да получи никаква помощ и раздражено въздъхна. След това се опита да стане, за да се премести на друг стол. Беше готова дори да се пожертва и да застане най-отпред, където щеше да бъде измъчвана до смърт от гласа на Катрин.

Брадфорд не ѝ позволи дори да помръдне, ловко притискайки раменете ѝ.

— Наистина бих желала да ме извините — прошепна Карълайн. Тогава реши, че ако го гледа достатъчно дълго и настоятелно ще го засрами. Но планът ѝ претърпя пълен неуспех. Брадфорд само я гледаше с усмивка, която преобърна сърцето ѝ.

Когато Катрин спря да пее, се чуха учтиви аплодисменти. Няколко души, включително Брадфорд и Карълайн, станаха от местата си, но тогава Катрин запя нова песен и всички се сринаха отново на столовете си — всички, освен Карълайн, която се възползва от възможността и побърза да се махне от последния ред. Тя се усмихна, защото Брадфорд бе безсилен да я спре.

Побърза нагоре по стълбите, след като попита една прислужница къде може да се освежи. На първия етаж имаше няколко човека, но вторият бе напълно безлюден. В края на дългия коридор Карълайн намери банята. Тук имаше огромно огледало и без да бърза, тя се зае да оправи външния си вид.

Не ѝ се наложи да щипе бузите си, за да им придаде цвят, защото Брадфорд се бе погрижил за свежия ѝ вид, само с присъствието си. Той я караше да се изчервява отвътре и отвън!

Карълайн отвори вратата и се озова в коридора, който сега бе съвсем тъмен. Някой бе загасил свещите, осветяващи пътя до стълбището. Тя си помисли, че това е много странно и предпазливо започна да си проправя път през тъмнината. Тъкмо бе стигнала до

първото стъпало, когато чу странен шум зад себе си. Лявата ѝ ръка вече бе на парапета и когато понечи да се обърне, изведнъж рязко политна напред.

Нямаше време дори да извика. Полетя във въздуха и обезумяла се опита да се хване за парапета. Превъртя се в последния момент, така че лакътя ѝ пое по-голямата част от удара, преди с глух звук да тупне на задните си части. Едната ѝ пантофка се бе закачила в подгъва на роклята, но това не бе чак толкова голяма трагедия, колкото огромната цепка на деколтето ѝ. Осъзна, че сама е сторила това, когато се бе пресегнала да хване лакътя си в опит да притъпи ужасната болка от удара. Пръстите ѝ някак си се бяха оплели във връзките на корсажа ѝ.

Карълайн стоеше на средата на стълбището, с разпиляна по раменете си коса и си разтриваше лакътя, макар че цялото тяло, от главата до петите, я болеше ужасно. Краката ѝ трепереха, но тя се насили да се изправи, подпирайки се с едната си ръка на парапета, докато с другата разтриваше дупето си.

Успокояваше се единствено с това, че никой не я бе видял. Болката започна да отшумява, въпреки че се чувстваше така, сякаш току-що са спрели да я бият. И тогава гнева ѝ се отприщи. Карълайн се обърна, макар движението да ѝ причини нечовешка болка и погледна нагоре към стълбището. Бяха доста стъпала. Можеше да си счупи врата! И тогава всичко ѝ стана ясно. Някой е искал да си счупи врата.

Брадфорд бе този, който я откри. Когато Карълайн не се върна в музикалната стая, той бе започнал да се притеснява, до момента, в който Милфорд не го погледна с неодобрение.

— Какво я задържа толкова време? — измърмори Брадфорд.

После си помисли, че може да е задържана от някой нахален ухажор и това веднага го изправи на крака. Докато излизаше настъпи приятеля си, но дори не спря, за да се извини за грубостта си.

Воден от любопитство, той побърза да го последва и опита да не потрепери, когато Катрин Клеймър взе доста фалшиво една висока октава.

— Какво за Бога... — Брадфорд стоеше в подножието на стълбището, а на лицето му се четеше истинско объркване.

Тя изглеждаше така, сякаш досега бе лудувала в плевнята. Единственото, което липсваше на раздърпания ѝ вид бе сламата. Както и, цинично си помисли той, мъжа, с който бе лудувала.

Той знаеше, че си прави грешно заключение, но все пак тя стоеше пред него с почти разгопени гърди, което говореше за палави игри. Колкото повече мислеше за това, толкова по-малко смисъл намираше. И все пак...

Карълайн наблюдаваше емоциите, които се редуваха по лицето на Бадфорд. Реши, че двамата с Милфорд достатъчно дълго я бяха гледали. Изтри сълзите от ъгълчетата на очите си и забеляза как Милфорд поставя ръка на рамото на Бадфорд. Защо обаче ѝ изглеждаше така, сякаш го възпира!

— Истинският джентълмен няма да стои като истукан. Той веднага би предложил своята помощ на дама, изпаднала в беда — каза Карълайн с цялата гордост, която успя да намери в себе си.

Бадфорд пръв понечи да ѝ помогне. Той избута ръката на приятеля си встрани и започна да се изкачва по стълбите.

— Остави я първо да обясни — разпалено настоя Милфорд, докато го следваше. Забави се за миг, за да вземе една от обувките на Карълайн, която бе на пътя му.

Бадфорд се опита да смекчи изражението си, но беше невероятно ядосан и бе убеден, че няма да успее да го скрие. Знаеше само, че иска мъжа, който ѝ бе сторил това да му падне в ръцете, и то скоро! Той си свали сакото и за секунда го нагласи около раменете ѝ.

— Кой беше горе с теб? — попита я той. Гласът му бе измамно спокоен.

Карълайн погледна към Милфорд, надявайки се, че той ще успее да ѝ обясни защо приятелят му се държи толкова странно, и забеляза, че той гледа притеснено към Бадфорд.

Херцогът хвана Карълайн за раменете. Лицето му излъчваше ярост. Гласът на Катрин Клеймър проникна през вратите, с все по-набираща сила.

— По-добре да я изведем отгук, преди отрочето на Клеймър да отприщи ужаса. Вътре е пълно с отчаяни хора, които чакат само един малък шанс, за да избягат — Милфорд се опитваше да намали напрежението на приятеля си и си помисли, че е добра идея да изведе и двамата навън, преди Бадфорд да отприщи гнева си.

Карълайн се обърна към него, игнорирайки силната хватка на Бадфорд.

— Какво мисли, че се е случило?

Милфорд сви рамене, докато херцога я вдигаше на ръце.

— Кажи на Бракстън, че Карълайн си е скъсала роклята и, че съм я отвел в дома ѝ — гласът му бе рязък и не търпеше възражения.

Чак тогава погледна към нея и каза:

— Когато излезем навън, ще ми кажеш името на мъжа, който ти е сторил това и аз ще...

— Нима мислиш, че горе съм се срещала с мъж? — изведнъж започна да разбира и очите ѝ се разшириха. — И той си мисли, че горе съм се срещнала с мъж и ние сме... — Брадфорд започна да слиза надолу по стълбите и бързия му ход принуди Карълайн да се хване за раменете му. — Брадфорд — каза тя, докато се опитваше да обърне лицето му към себе си. — Паднах по стълбите — само след миг се ядоса на себе си, задето му даваше обяснение. — Разбира се, това бе след тайната ми връзка. Мъжът беше наистина невероятен... и бърз — изтърси Карълайн. Тя чу Милфорд да се смее зад нея, но не му обърна внимание, а продължи да предизвиква Брадфорд. — Също така имаше и доста интересни идеи. Той настоя да съдере подгъва на роклята ми и да нарани краката ми. Много необичаен начин за показване на привързаност, не си ли съгласен?

— Би ли говорила по-тихо? — нареди ѝ той. Гласът му бе загубил остротата си и звучеше почти нормално. — Започваш да звучиш като момичето на Клеймър — вече бяха до входната врата и Милфорд побърза да я отвори, за да излязат и после да я затвори зад трима им. Щеше да предаде на Бракстън съобщението на Брад, но не и преди да ги изпрати. Не искаше да пропусне нищо. Имаше специални чувства към тази двойка и искаше да се обеди, че са добре.

— Можеше сериозно да се нараниш — мърмореше Брадфорд, заровил лице в косата ѝ. Той потърка челюстта си във върха на главата ѝ и Милфорд се преизпълни със задоволство. Той рядко грешеше за нещо и се чудеше кога ли приятеля му ще осъзнае, какво се случва с него.

Брадфорд го чу да се киска зад него и се обърна.

— Тя можеше да се убие, човече.

— Нараних се — намеси се Карълайн, имайки нужда някой да я утеши. — Ударих си лакътя и паднах на...

— Какво стана, любов? И ти ли имаш нужда от очила, като Чарити? — попита той. Сега гласът му преливаше от нежност и

състрадание, което я утеши.

— Беше ужасно — призна тя, мислейки си, че звучи доста жалка. Очите ѝ се напълниха със сълзи, щом си спомни колко изплашена бе, но в същия миг осъзна, как ласкаво се бе обърнал към нея. — И не съм ти позволила да ме наричаш „любов“.

Каретата на Брадфорд пристигна и Милфорд побърза да отвори вратичката.

— Внимавай за главата ѝ, Брад — предупреди той, миг преди Брадфорд да я внесе в каретата. Карълайн отпусна глава на рамото му и веднага хареса аромата, който се излъчваше от мъжа. Ухае доста приятно, помисли си тя с усмивка.

Той я настави в скута си, извика на Милфорд, напомни му да обясни всичко на баща ѝ и после се облегна, притискайки я към себе си. Той вдиша аромата ѝ и въздъхна доволно.

Да я държи така му се струваше толкова правилно. Единственият проблем бе, че започваше да се чувства възбуден и неудовлетворен. Да я държи беше прекрасно, но Брадфорд искаше повече, много повече.

Каретата започна да се движи и Карълайн неохотно се поизправи. Брадфорд я наблюдаваше, но изражението му бе твърде красноречиво и тя започна отново да трепери.

— Не смятам, че е редно да ме гледаш така — прошепна Карълайн. Лицето ѝ бе само на милиметри от неговото, но тя не можеше да се насили да се отдръпне. Не искаше и да го стори, призна пред себе си, въпреки че придърпа ревера на сакото му по-близо до гърдите си.

— Винаги ми е било трудно да се държа както е редно — отговори Брадфорд с меден глас. — А това бе едно от изискванията ти към твоя ухажор, нали?

— Освен това не си мил — каза Карълайн и опита да се измъкне от магията му.

— И как стигна до това заключение? — попита я той, повдигайки арогантно едната си вежда.

— Защото си помисли, че съм извършила нещо нередно — отговори Карълайн. — Не ме гледай толкова невинно, Брадфорд! — продължи, щом той я погледна с глуповата усмивка.

— Само за момент и не съм си помислял, че ти си сторила нещо нередно — обясни той. С нежен жест пригладя косата ѝ назад през

рамото и призна: — Помислих си, че някой се е възползвал от теб.

Карълайн поклати глава.

— Винаги ли мислиш, най-лошото за хората? — попита тя, мръщейки се. — И това не е много мило.

Брадфорд я погледна присмехулно.

— Има ли въобще нещо, което харесваш в мен? — попита я и прокара бавно пръст по лицето ѝ. Кожата ѝ настръхна и тя се опита да отблъсне ръката му.

Повече от всичко на света желаше да я целуне.

— Обичам начина, по който ме целуваш — прошепна тя и после попита: — Много ли е неуместно от моя страна да ти споделя това?

Брадфорд не ѝ отговори. Вместо това, обви с длани лицето ѝ и я придърпа към себе си. Устните му докоснаха нейните нежно, като милувка с перце, която ги накара да въздъхнат от задоволство.

Карълайн разтвори устни и се притисна към него. Обожаваше да чувства твърдото му тяло до себе си и да преоткрива, колко различно е от нейното. Това бе окуражаването, от което той се нуждаеше. Едната му ръка се премести на тила ѝ, а другата се обви около кръста ѝ. Вече не бе мил, а настоятелен и взимаше всичко, което тя доброволно и наивно му предлагаше.

Сърцето ѝ затуптя лудешки и тя осъзна, че едва успява да си поеме дъх. Той буквално я изпиваше, във всеки смисъл на думата. Езикът ѝ докосваше неговият, докато пръстите ѝ изучаваха меките му коси. Почувства се завладяна от докосванията му, от миризмата му. Искаше ѝ се целувката никога да не свършва и простена в нежен протест, когато Брадфорд отдръпна устни от нейните.

Той си пое дълбоко въздух, надявайки се това да поохлади нарастващата му нужда да я притежава. Но нямаше никаква полза. Чувстваше я толкова мека, толкова прекрасна срещу себе си. Беше решил да се покаже като истински джентълмен, да я постави на отсрещната седалка и да брани невинността ѝ, както би сторил всеки благороден мъж, но тогава погледна в очите ѝ. Погледът ѝ бе нежен и сънлив, сякаш току-що се бе събудила от нощ, прекарана във физически удоволствия, каквито могат да споделят само мъж и жена.

Не можеше да устои на това и започна да я целува отново, казвайки си, че това ще бъде последното нещо, което ще споделят тази нощ, но щом езикът му докосна нейният, когато горещата вълнуваща

страст лумна между тях, той знаеше, че няма да може да спре. Пръстите му очертаха нежна дيريا надолу по стройната ѝ шия, поколебавайки се само за секунда и продължиха, докато не достигнаха меката пълнота на гърдите ѝ. Всички мисли за това, че трябва да се държи като джентълмен, изчезнаха.

Карълайн опита да се противопостави на тази нова интимност, докато се бореше с усещанията си. Устата му се премести отстрани на шията ѝ и тя усети топлият му, чувствен дъх до ухото си, докато езика му блажено я опустошаваше.

А после стигна до гърдите ѝ и Карълайн бе безсилна да го спре. В ръцете му се почувства така, сякаш точно там ѝ бе мястото, толкова закрияна и спокойна, затова позволи на преливащите емоции да приспят вниманието ѝ. Бе толкова невинна, че всяко докосване, всяка целувка откриваше нов свят за чувствата ѝ. Инстинктивно се доверяваше на Брандфорд, смятайки, че той знае, кога трябва да спре. Бе пленница на чувствения му свят и вярваше, че той знае, кога е дошло времето да се отдръпнат един от друг. Все пак, той беше този, който имаше опит с тези неща.

— Карълайн, толкова ми е хубаво да те докосвам — прошепна Брандфорд, а гласът му бе дрезгав от желание. — Толкова си нежна. Създадена си за любов — езикът му галеше зърното на едната ѝ гърда, докато ръката му милваше другото.

Тя се извъртя в ръцете му, в опит да избяга от сладкото мъчение, въпреки че се притискаше към раменете му и безмълвно молеше за още. Брандфорд я накара да притихне и накрая захапа настръхналото ѝ зърно. Когато започна да смуче връхчето и да милва с език чувствителната ѝ кожа, Карълайн си помисли, че ще полудее от удоволствие.

Само за миг Карълайн се разсея. Започна да изпитва нужда, с която не можеше да се пребори, нито можеше да разбере. Чувственото мъчение, което той ѝ причиняваше, я изплаши и тя започна истински да се бори с него.

— Брандфорд, не! Трябва да спрем и то веднага.

Той спря протеста ѝ с дълга, гореща целувка и така я извъртя срещу себе си, че да усети колко е твърд. Карълайн се притесни още повече, щом осъзна, че той няма никакво намерение да спре чувственото си нападение.

— Карълайн, желая те така, както никога не съм пожелавал друга жена.

В следващия миг повдигна полата ѝ и ръката му помилва бедрото ѝ. Карълайн се почувства така сякаш цялата бе обгърната в пламъци, толкова горещо бе докосването и намерението му. Тя се отдръпна от него. Дишането ѝ бе накъсано, както и неговото, но този път гнева замени страстта.

— Трябваше да спреш, преди да стигнем толкова далеч — прошепна тя.

На Брадфорд му отне известно време да осъзнае думите ѝ, които трудно пробиха мъглата от страст, която го обгръщаше. Докато успя да възвърне част от контрола си, Карълайн се премести на отсрещната седалка и отново нагласи сакото си върху разкъсаната рокля.

Изведнъж се почувства много засрамена. Потрепери, а възелът в стомаха ѝ се затягаше. Осъзна, че истински го желае и това я ужаси. Каза си, че се е държала като лека жена. Сега ѝ бе студено, леденият срам и унижението я пронизваха и тя започна да плаче. Господи, не бе плакала от години и за сегашното ѝ държание бе виновен само той. Той имаше опит и трябваше да знае на какво е способен!

Брадфорд видя сълзите, стичащи се по лицето ѝ, но не бе в настроение да я утешава. Чувстваше остра натрапчива болка и вината за това бе само нейна. Не осъзнаваше ли страстта, която притежаваше? Не знаеше ли, колко изкусителна е за него? За Бога, какви хора я бяха отгледали, запита се той, заслепен от гняв. Никой ли не бе намерил време да ѝ обясни, докъде може да доведе флиртуването и кога трябва да спре. Бе реагирала с истински плам, който го накара да приеме, че желае да стигне до края толкова силно, колкото и той. Искрено бе повярвал в това, помисли се той гневно и сега се надяваше тя да изпитва същата силна болка, която измъчваше и него.

Карълайн го гледаше свиреп, докато бършеше сълзите си с края на сакото му и се надяваше, че не би посмял да я критикува затова, защото щеше да ѝ даде добър повод да избухне. Тя прибра полите си и се помръдна, издавайки стон. Дупето я болеше ужасно и досега сигурно кожата ѝ бе посиняла от падането по стълбите, лакътят също я болеше, но докато Брадфорд я целуваше не бе усещала никаква болка.

Каретата мина през дупка по една от страничните улици, която водеше до дома на баща ѝ и Карълайн стисна зъби, за да не извика от

болка, когато нараненото ѝ тяло се блъсна в седалката на каретата. Помисли си, че няма да може да се изправи, дори от това да зависеше живота ѝ.

— Защо, по дяволите, се мръщиш — повиши тон Брадфорд. Той протегна краката си, дотолкова, колкото позволяваше ограниченото пространство в каретата и закачи разкъсания край на полата ѝ.

— Боли ме — озъби му се тя.

— Радвам се — отвърна ѝ Брадфорд. Гласът му бе остър като бръснач, но вече не викаше. Карълайн съжаляваше затова, защото бе настроена за кавга. — Мен също ме боли.

— И защо теб те боли? — попита Карълайн.

— Сериозно ли ме питаш? Боли ме от неудовлетвореното желание, което ме накара да изпитам. Наистина ли си толкова невинна? — с всяка следваща дума, гласът му звучеше все по-високо и той се наведе напред, подпирайки ръце на коленете си, за да се вгледа в нея.

— Бях невинна, преди да се опиташ да се възползваш от мен. Смятах, че си джентълмен и ще спреш, преди да си позволиш подобна... свобода! Джентълмен! — гласът на Карълайн бе пропит от срам. — Ти ме желаеш! Ха! И какво точно си беше наумил, Брадфорд? — сега тя бе тази, която крещеше и си помисли, че може би се държи като дете. Но това въобще не я интересуваше, защото гнева развърза възела в стомаха ѝ и накара краката ѝ да спрат да треперят.

— Придаваш си прекалено голяма важност — отвърна ѝ той. — Съмнявам се, че би могла да задържиш интереса ми за дълго време.

Думите му ужасно я нараниха, но тя по-скоро би умряла, преди да му го признае.

— И какъв по-точно е интереса ти? — попита тя. Гласът ѝ бе нисък и решителен. — Да ме притежаваш, после да ме зарежеш и да се насочиш към следващата невинна? А аз ти се доверих! Бях такава глупачка.

Брадфорд видя болката в очите ѝ и гнева му се изпари. Беше я разстроил. Беше се проявил като пълен развратник и за пръв път в живота си, изпита вина за това.

— Държах се като джентълмен, преди да ме омагьосаш, Карълайн — измърмори, надявайки се тя да осъзнае, че ѝ се извинява.

Това бе всичко, което възнамеряваше да ѝ даде. В съзнанието му бе дори повече от достатъчно.

— Да не би да казваш, че вината е моя? — звучеше скептично.

— Карълайн, спри да се държиш така, сякаш току-що съм отнел девствеността ти — сръза я Брадфорд. — Бях разгорещен от страст и не мислех много дали е редно или не.

— Значи не биваше да слушам какво ми говориш? — попита тя мръщейки се, — не е трябвало да ти се доверявам, така ли?

— Доверието няма никакво място в отношенията между мъжа и жената — отсече Брадфорд. Гласът му отново започваше да става груб.

— Не можеш да обичаш някого, без да му имаш доверие — възрази Карълайн. Гневът ѝ вече се бе стопил, но коментара му я обърка.

Тъй като не отвърна на забележката ѝ, Карълайн осъзна, че той наистина вярва в това, което бе казал. Това я натъжи.

— Не бих могла да се омъжа за мъж, който не ми вярва.

— Нима съм ти предлагал брак? — попита Брадфорд.

— Не, не си — отвърна Карълайн. — Не виждам причина това привличане между нас да продължи, защото искам това, което ти не си способен да ми дадеш — продължи тя. — И тъй като току-що се съгласихме, че не бихме могли да имаме общо бъдеще, смятам, че е най-добре да си кажем сбогом.

— Добре — каза той като я имитира. Бе осъзнал, че макар да се съгласи с думите ѝ, няма никакво намерение да ги изпълнява. Но, Боже мой, тя постоянно го объркваше. А после добави: — Щом искаш да имаш до себе си глупак.

Карълайн не му отговори. Каретата спря пред дома ѝ и тя се опита да отвори вратичката, преди Брадфорд да се раздвижи. Краката му се бяха омотали в полите ѝ и подгъва се съдра още повече.

Той излезе, а след това я вдигна на ръце. И въпреки че не му възрази, видя изписаното на лицето ѝ неудобство.

— Утре ще си схваната — отбеляза Брадфорд.

Карълайн понечи да му каже, че може би някой я бе бутнал по стълбите, но след това размисли. Започваше да вярва, че може би само си е въобразила шума, който чу зад себе си. Беше изтощена от дългия ден и нямаше желание да обсъжда с него малката вероятност, някой да се е опитал да я нарани умишлено.

Щом Брандфорд почука, Дейтън веднага отвори вратата. За мъж на неговите години, очевидно можеше да се движи доста бързо. Той се отместил от пътя им точно навреме, преди Брандфорд, с Карълайн на ръце, да се втурне вътре, сякаш тя всеки миг можеше да издъхне.

— Смятам, че възможно най-скоро трябва да повикате лекар — измърмори той, докато следваше иконома нагоре по стълбите. Все още стискаше Карълайн с такава сила, че ѝ причиняваше болка, силна колкото и тази от падането. — Трябва ти закрилник, Карълайн.

— Не викай толкова силно — ядоса се Карълайн. — И не се нуждаеш от никакъв закрилник.

— О, напротив. Трябва ти някой, който да те защитава от самата теб.

— Да не би да се кандидатираш за тази длъжност? — попита тя. Брандфорд продължаваше да се мръщи и Карълайн се ядоса още повече. — Предпочитам да бъда обградена от глутница вълци, отколкото да се оставя на твоята закрила. С вълците ще имам по-голям шанс да оцелея — добави тя с удоволствие.

— Обградена от вълци? — очите на Брандфорд се присвиха развеселено.

— Знаеш какво имам предвид — измърмори Карълайн. — Ако това, което стана тази вечер на път за дома ми, е пример за твоята закрила, то...

— Карълайн, крещиш — отбеляза Брандфорд и кимна към Дейтън.

Тя се огледа предпазливо и сниши глас:

— Чуй ме, Брандфорд, между нас всичко приключи. Бенджамин ще се погрижи за закрилата ми.

Дейтън отвори вратата на стаята ѝ и се отместил, за да им направи път. Мери Маргарет стоеше на люлеещия стол до прозореца, но щом ги чу скочи на крака и забърза към господарката си.

— Вън — думичката буквално накара прислужницата да изхвърчи от стаята. Тя дори не се възпротиви и това вбеси Карълайн.

— Не си позволявай да нареждаш на камериерката ми — извика тя, докато гледаше как Мери Маргарет затръшва вратата след себе си. — Само да го повикам и Бенджамин ще се появи, преди дори да успееш да мигнеш с циничните си очи. Той ще те разкъса на парченца, без да можеш да произнесеш и една дума.

— Добре, повикай го! — предизвика я открито той и Карълайн веднага отстъпи. Брадфорд прекоси стаята и я положи върху леглото. Опитва се да бъде нежен, но все пак тя подскочи два пъти, преди да се настани удобно. — Казах ти да го повикаш!

— Няма да го направя — каза троснато Карълайн. Тя издърпа сакото му от гърба си, без да я е грижа, че роклята разкрива много повече, отколкото се считаше за прилично. Хвърли дрехата към мъжа, извисяващ се над нея и каза: — Освободи ме от присъствието си. Надявам се, никога повече да не те видя.

Брадфорд не обърна внимание на сакото и се наведе надолу. Постави двете си ръце около нея и я хвана в капан. Когато лицето му се озова само на милиметри от нейното каза:

— Сега ще ти се наложи да ме изслушаш, малка моя съпернице. Каквото и да има между нас, не е свършило. Ще те притежавам по един или друг начин. Ако това значи да се ожения за теб, тогава добре, ще има брак. Но ще играем по моите правила, Карълайн Ричмънд, не по твоите. Разбра ли ме?

— Когато адът замръзне, милорд — заяви му тя с явно удоволствие. — Когато Колониите се присъединят към Англия, когато крал Джордж абдикира, когато злите разбойници станат джентълмени и най-вече, когато омразният херцог на Брадфорд стане внимателен. С други думи, Джаред Маркъс Бентън, никога няма да бъда твоя. Сега разбра ли ме?

Тя затвори очи и го зачака да избухне и да отприщи гнева си. Приглушените звуци я изненадаха. Тя отвори очи, само за да види, как Брадфорд едва сдържа смеха си.

— Някой наистина трябва да отдели време и да ти обясни, какво точно значи да те обидят, милорд. Може би Милфорд може да те научи. Той със сигурност е твоята противоположност — заяде се Карълайн. — Смущаващ е факта, че дори сте приятели. Ти си толкова нагъл и непреклонен мъж.

— Нагъл? Току-що наруших обета си, който бях дал преди много години, и то заради една откачена жена с виолетови очи, която ме подлудява. Само за две седмици, преобърна целият ми живот.

Карълайн се намръщи и се замисли какъв ли обет бе дал преди години. И какво общо имаше с нея? Но нямаше възможност да попита.

Ненадейно устата му се притисна към нейната в една целувка, която изискваше пълното ѝ внимание.

Тя се стараше да не си отваря устата и с всички сили се опитваше да го избута от себе си, но без особена полза.

Не бе възможно да игнорира това, което ѝ причиняваше. Беше притисната между ръцете му, а устата ѝ бе пленена от неговата. Само още една целувка, каза си миг, преди да обвие ръце около врата му, само още една целувка за сбогом. Щеше да помни ароматът му до края на дните си. Тя се отдаде на желанието, като позволи на езика му да проникне дълбоко в устата ѝ, след което тя на свой ред копира движенията му и го чу да въздиша. Отвърна му с нежна въздишка, след което той с нежелание се отдръпна от нея и се изправи.

— Това бе целувка за сбогом, Брадфорд — прошепна Карълайн.

Почувства устните си разранени и подпухнали и очите ѝ се напълниха със сълзи. Докато го наблюдаваше как се насочва към вратата си помисли, колко изтощена се чувства от всичко случило се през дългия ден. Със сигурност не плачеше, заради факта, че той си отиваше от живота ѝ.

— Да, любов моя — извика Брадфорд, обръщайки се назад. Той се наведе, вдигна сакото си и го праметна през широкото си рамо. — Сбогом — каза той и отвори вратата — До утре.

Господи, той бе наистина много упорит мъж! Не бяха ли се договорили, че няма да продължават с връзката си? Не бяха ли съгласни, че нямат бъдеще заедно? Карълайн прехвърли целият разговор през съзнанието си и много добре помнеше, че изрично му бе казала, че не може да се омъжи за мъж, на когото не вярва. Или може би бе казала, че не може да се омъжи за мъж, който не ѝ вярва? Тя се намръщи и вече не бе много сигурна какво точно е казала и какво не, ето защо бързо прехвърли вината затова върху него. Беше я ядосал толкова силно, че едва можеше да говори, камо ли да спори ефективно. Но много добре си спомняше коментара му за брака. Беше се изказал кристално ясно, че няма да се ожени за нея, нали така?

— Този мъж ме подлудява — промърмори Карълайн.

Изправи се и бързо си съблече роклята. Мери Маргарет, досетлива както винаги, бе поставила синята ѝ роба в долния край на леглото и тя побърза да я облече, чудейки се къде ли бе изчезнала малката ѝ червенокоса камериерка. Вероятно трепереше скрита в

някой ъгъл и всичко това само защото Брадфорд ѝ бе излял да излезе. Тя раздражено се намръщи и вдигна роклята, която току-що бе съблякла. Постави я на един стол, след което отиде до прозореца и погледна навън в тъмната нощ.

Остана там дълго време, опитвайки се да открие отговорите на въпросите, които я измъчваха. Защитните стени, с които се бе обградила, най-после се срутиха и тя призна пред себе си истината. Винаги бе смятала, че е честен човек и знаеше, че досега не бе напълно откровена със себе си. Правеше се на възмутена, докато вътрешно се усмихваше. Щом си призна ужасната истина, започна да се смее. Господи, истината почти я събори на колене. Беше се влюбила в някакъв арогантен англичанин!

Напълно противоположно на намеренията, с които бе пристигнала в Англия! Дори сега, докато се смееше, по лицето ѝ се търкаляха сълзи от мъка по миналото.

Брадфорд бе разбойник, женкар и напълно неподходящ за нея, призна тя. Явно наистина бе полудяла, щом позволи на физическото привличане да нарасне до нещо толкова сериозно. Мъжът бе обявил, че ще я притежава, но нито веднъж не бе споменал и дума за любов; бе заявил открито, че доверието няма никакво място в отношенията между мъжа и жената.

Досега не си бе и помисляла, че любовта може да причини толкова страдание и мъка. Ако това да обича Джаред Маркъс Бентън, щеше да я прави нещастна, обеща пред себе си, то той щеше да страда заедно с нея.

И макар да знаеше, че ще ѝ струва много усилия, не можеше да устои на предизвикателството. Защото наградата щеше да си заслужава.

Точно както той бе решил, че няма да се откаже от нея, сега и тя реши, че няма да го пусне да си отиде. Разбира се, той искаше само да я притежава, но тя имаше нещо много по-важно наум.

Горкият мъж! Почти го съжали. Почти! Но нямаше да покаже никаква милост, не и когато тя трябваше да направи важната крачка. Ако се наложеше щеше да промени всичко в него, за да го направи по-приемлив. Може би, засмя се тя и се завъртя из спалнята, с Божията воля щеше да успее.

Той бе разбойник и развратник, но тя реши, че отсега нататък щеше да е нейния разбойник и нейния развратник. Той щеше да бъде неин, и то по нейните правила, не по неговите. Да, обичаше този арогантен мъж, и ако трябваше щеше да преобърне небето и земята, за да открие начин и той да я обикне. О, колко заблуден бе той! Говореше за игри и правила! Карълайн се усмихна и отново едва не го съжали. Той бе невинният, не тя! Но просто не го бе разбрал... все още. Все пак, това въобще не бе игра.

ГЛАВА СЕДМА

Точно в десет часа на следващата сутрин, Брадфорд пристигна, за да вземе Чарити и Карълайн. През изминалата нощ не бе спал добре, в ума му кръжаха неспирни мисли за Карълайн и сега не бе в настроение. Всъщност бе доста раздразнителен. Не беше много сигурен за плана ѝ с Блечли и започваше да размисля, дали да ги заведе.

— Ще ми обясниш предварително какво смяташ да правиш — заяви той, щом седнаха един срещу друг в каретата.

Чарити, която се бе настанила до Карълайн, побърза да му отговори.

— Толкова съм нервна, Брадфорд! Но Карълайн ме накара да повторя всичко отново и отново и мисля, че съм готова. Сигурна съм, че ще мине добре.

Това не бе отговора, който очакваше да получи. Искаше да знае точния план, не притесненията на Чарити, затова дали ще мине добре. Това го накара да посвети вниманието си на Карълайн, която му се усмихна и той разбра, че е усетила раздразнението му.

Брадфорд реши, че днес тя изглежда доста привлекателно. Беше облечена в тъмносиня рокля с бял кант. Наметалото ѝ, което бе в същия цвят, красиво се диплеше около раменете ѝ. Но искрите в очите ѝ привлякоха най-силно вниманието му. Изглеждаше така сякаш бе готова да превземе света. Той повдигна подозрително едната си вежда, когато тя продължи да му се усмихва и Карълайн веднага имитира изражението му. Беше в доста палаво настроение и явно бе забравила гневните думи, които си бяха разменили предишната вечер в каретата.

Хубавото ѝ настроение го зарази и той усети, че ѝ се усмихва в отговор. Помисли си, че бе наистина странно, как успяваше да влияе толкова лесно на настроението му.

Карълайн усети как се усмихва по-широко, щом зърна промяната в изражението му. Само преди миг се мръщеше, а сега се усмихваше. Тя си помисли, че днес е много красив и въобще не изглеждаше

толкова заплашителен, както когато носеше черно вечерно облекло. Бричовите му бяха доста тесни, според нейното усещане за приличие, но пък самото му в топло кафяво, което наподобяваше цвета на козината на норка, перфектно се съчетаваше с очите му.

Когато най-после пристигнаха в извънградската къща на Блечли, Брайфорд помогна на Чарити да слезе от каретата, а ушите му звънтяха от непрестанното ѝ бърборене. После се обърна, за да помогне на Карълайн и като игнорира подадената ѝ ръка, я прихвана през кръста, бързо я целуна по челото и я пусна да стъпи на земята.

— Не може да си позволяваш повече волности — каза му тя. Гласът ѝ бе нежен, но погледа ѝ следеше братовчедка ѝ и той не успя да види изражението ѝ. Чарити вече бе застанала пред входната врата и ги чакаше.

Брайфорд принуди Карълайн да го погледне и видя, че се е намръщила. Възнамеряваше да ѝ каже, че с тази малка, целомъдрена целувка, не си бе позволил кой знае какви волности, но преди да го стори, тя проговори.

— Смятам, че ще е най-добре ти да останеш отвън, Брайфорд. В противен случай може да опиташ да се намесиш и да провалиш всичко.

— Какво... — за миг той остана безмълвен.

— Не ме гледай толкова свирепо — добави Карълайн. Гласът ѝ прозвуча раздразнено, но не можеше да го промени. Сега, когато моментът бе настъпил, бе ужасно нервна, също като Чарити. Ако нещо се объркаше, братовчедка ѝ щеше да бъде съкрушена, а Блечли вероятно щеше наистина да побеснее и всичко щеше да бъде по вина на Карълайн. Все пак планът беше неин.

— За Бога, какъв е планът ти? — попита Брайфорд. Той хвана раменете ѝ и силно я стисна.

Карълайн се отдръпна назад и каза:

— Прекалено късно е да го обсъждаме точно сега, а ти обеща да ми се довериш.

После забърза по пътеката, хвана здраво ръката на Чарити и почука на вратата. Усети присъствието на Брайфорд зад себе си и чу тихият му коментар.

— Никога не съм казвал, че ще ти се доверя.

Карълайн се усмихна и завъртя глава към него.

— Да, но ще ти се наложи — отбеляза тя.

Вратата се отвори и на прага застана жена с кисела физиономия, която носеше чисто бяла престилка, обгръщаща широката ѝ талия.

— Закъсняхте — отбеляза тя шепнешком. Гледаше към Брандфорд, напълно игнорирайки двете дами стоящи пред него. — Той е в библиотеката — добави тя. Сетне се обърна и се оттегли забързано.

Двете момичета объркано се спогледаха. Брандфорд бе принуден да избути Карълайн напред, която на свой ред издърпа Чарити след себе си.

Той затвори вратата зад тях и им посочи една врата, която се намираше от ляво на входа.

— Той е там, Чарити. Аз ще вляза с теб — гласът му бе невероятно нежен и Карълайн видя, че това почти накара братовчедка ѝ да рухне. Очите ѝ се напълниха със сълзи, а ръцете ѝ се вкопчиха в лакътя на Карълайн.

— Така няма да стане — прошепна Карълайн. — Стегни се и направи това, което обсъдихме. Имаш само един шанс, Чарити, сега или никога — с тези окуражителни думи, Карълайн отвори вратата на библиотеката, бутна братовчедка си вътре и затръшна вратата зад нея.

Брандфорд имаше намерение да последва Чарити, но Карълайн го спря. Тя се облегна на дъбовата врата и му се усмихна.

— Сега всичко зависи от нея. И престани да се мръщиш, Брандфорд. Изнервяш ме.

— Карълайн, наистина мисля, че трябва да улесня нещата между тях двамата. Пол вече не е същият.

— Налага се да ми се довериш по този въпрос — настоя Карълайн.

Брандфорд запази мълчание. Той трепна, когато чу възмутените крясъци на Блечли и раменете му се стегнаха. И тогава гласът на сладката Чарити достигна до него и напълно го зашемети. Малката братовчедка звучеше като някаква опърничава жена, която крещи на мъжа, който истински обича, или поне така смяташе Брандфорд.

Той се мръщеше все повече и отвори уста да каже нещо, но Карълайн поклати глава и му нареди да мълчи.

— Как смееш да държиш в тайна от мен факта, че си още жив — Чарити крещеше толкова силно, че Карълайн и Брандфорд я чуваха съвсем ясно. — Мислех, че си честен мъж, негодник такъв!

Брадфорд не успя да чуе отговора на Пол. Но гласът на Чарити бе толкова мощен, че се учуди как още не е изкъртила вратата от пантите ѝ.

— Няма да изляза. Не и преди да ти кажа какъв ужасен мъж си ти. Обеща ми да се ожениш за мен, мистър Блечли! Подигра се с чувствата ми. Каза ми, че ме обичаш!

— Погледни ме! — заповедта, прозвучала като ръмжение на лъв, идваше от Пол Блечли.

— Гледам те! — изкрещя в отговор Чарити. — Най-сетне, бих добавила. Минаха месеци откакто за последен път те видях и всеки мой ден бе изпълнен със сълзи и болка, Пол. Мислех, че си мъртъв. О, каква глупачка съм била. Въобще не си достоен мъж, нали?

Брадфорд чакаше отговора на Пол, но вместо гневни викове чу чупене на стъкло.

— Какво става там вътре? — попита той и опита да отмести Карълайн от вратата.

Тя опита да се бори с него, но веднага щом осъзна факта, че той е много по-силен от нея и ще я надвие, бързо смени тактиката. Обгърна с ръце раменете му и го дръпна силно към себе си. И тогава го целуна, толкова силно и страстно, както я бе учил той. Тактиката ѝ свърши работа и Брадфорд веднага се включи с желание в целувката. Последната му мисъл бе, че ще я отмести от вратата и ще извлече Чарити от библиотеката веднага, щом престане да целува жената, която всъщност смята, че с този стар изтъркан трик ще провали намеренията му.

В библиотеката Чарити продължаваше да играе ролята на скандалджийка. Тя взе още една кристална ваза и я разби близо до бюрото на Пол. А в сърцето си се ужасяваше от това, което вършеше. Всеки път, щом погледнеше към своя любим и видеше болката в очите му, искаше да се разплаче.

Наложи се Пол да приклепне, когато втората ваза мина на сантиметри от главата му. После той се изправи, стиснал ръба на бюрото и се наведе напред. Вече не криеше лицето си с ръце.

— В името на всичко свято. Не виждаш ли каква развалина съм? Сложи си очилата, Чарити и виж лицето ми.

Тя не възрази. Отвори чантичката си, която бе захвърлила при влизането си, изсипа съдържанието ѝ на масичката до нея и бързо си

сложи очилата с телени рамки. Тогава се обърна, сложи ръце на кръста си и огледа Пол отгоре до долу.

— И? — отвърна му тя.

— Да не си сляпа? — ненадейно гнева изригна от него. Беше ужасно объркан от реакцията ѝ. — Вече не съм красив, Чарити. Искаш ли да ти изредя всеки белег по тялото си?

Гласът му бе изпълнен с отчаяние, но тя отказа да го чуе.

— Ти, суетни човече! С това ли смяташ да ме измамиш? Искаш да ме убедиш, че си ме изоставил само заради няколко незначителни белега? Ха! Не съм слабоумна, Пол. Със сигурност можеш да измислиш нещо по-правдоподобно. Да не би да ти омръзнах? Друга ли си намери? Кажи ми истинската причина и може би ще ти повярвам.

— Няма друга жена — изкрещя Пол. — Виждам само с едното си око, Чарити. Погледни колко изпъкнало е другото. Кажи красиво ли ти се струва?

Чарити бе принудена да измъкне цветята от една ваза, за да може да я хвърли по него.

— Тогава носи превръзка щом те притеснява — настоя тя.

— А белезите, Чарити. Какво да направя с белезите?

— За Бога, Пол, пусни си брада. И престани да сменяш темата. В момента говорим за нарушеното ти обещание да се ожениш за мен. Не обсъждаме суетата ти.

Чарити оправи косата си, докато си поемаше дъх, а после се обърна и напъха вещите си обратно в чантичката. Направи го бавно, защото знаеше, че Пол следи всяко нейно движение.

— Имам нова прическа, а ти дори не го забеляза — отбеляза тя и дръпна връвчицата на чантичката, за да я затвори. — Очевидно можеш да мислиш единствено за себе си. Е, радвам се, че открих колко си суетен сега, преди да сме сключили брак. Ще ми се наложи да те променя, Пол. Разбираш това, нали? Или освен, че си суетен си и глупав?

— Да ме промениш?

Чарити чу шепота му и погледна към него. Видя блясък надежда в очите му и в този момент, когато погледите им се задържаха, разбра, че е спечелила.

— Но преди да си тръгна, ще ти поставя ултиматум — каза Чарити. Гласът ѝ бе весел и мил. Тя бавно сложи белите си ръкавици и

застана пред бюрото на Пол. — До две седмици ще се появиш в дома на чичо ми, за да обявиш намеренията си към мен, в противен случай, ще приема, че вече не ме обичаш.

— Никога не съм спирал да те обичам, Чарити, но...

— И аз не съм спирала да те обичам, Пол — прекъсна го тя. Изражението ѝ бе тържествуващо, когато тръгна да заобикаля бюрото, за да стигне до него. Пол се обърна към нея и тя постави нежно длани на лицето му, повдигна се на пръсти и покри с малки целувки белязаната му страна. — Моля те, не ме разбирай погрешно, Пол. Много съжалявам, че си бил ранен. Но миналото не може да бъде променено, затова трябва да гледаме напред, към бъдещето.

Тя си позволи една дълга, завладяваща целувка, с която да го плени, и чак тогава се отдръпна назад. След миг, поведението ѝ отново стана войнствено.

— Да не си посмял да бягаш отново от мен. Ще те намеря, без значение къде ще се скриеш. И ако не се появиш в най-скоро време в дома на чичо ми, сигурна съм, че този път наистина ще се вбеся. И тогава ще виниш само себе си, мистър Блечли.

С това предупреждение Чарити изправи рамене и отвори вратата. Тя мина покрай Брадфорд и Карълайн, игнорирайки тревожното изражение на братовчедка си, която се опитваше да се отскубне от прегръдката на Брадфорд и продължи напред, докато не излезе от къщата.

Карълайн бе много по-афектирана от целувката, която споделиха с Брадфорд, отколкото искаше да си признае. Тя се изчерви и побърза да настигне Чарити, като си мърмореше, че със сигурност си спомня, че е казала на Брадфорд да не си позволява повече волности с нея.

Брадфорд остана с отворена уста, заслушан в гневната ѝ тирада. Той се обърна, когато чу, че Пол е застанал зад него и бе изумен да го види, че се усмихва. Какво беше пропуснал, запита се той, докато гледаше как Пол тича по стълбите, към втория етаж.

— Къде отиваш? — попита той, ядосан, задето вече не целуваше Карълайн и задето не бе разбрал, какво се е случило между Блечли и Чарити и какво са решили да правят.

— Да си пусна брада — извика през рамо Пол и весело се засмя.

Чарити ту плачеше, ту се смееше по пътя към къщи. Карълайн държеше ръката ѝ, галеше я и я слушаше, докато братовчедка ѝ

обясняваше колко много обича Пол и колко е страдал той през последните месеци. Брадфорд продължаваше да се опитва да вземе думата, за да ги накара да му кажат какво се е случило. Най-после Карълайн се смили над него и му обясни.

— Знаех, че ако Чарити покаже дори частица съчувствие, Пол ще ѝ обърне гръб. Ти ми подсказа това, Брадфорд — отбеляза тя.

— Аз ли? — той се замисли и опита да си спомни какво точно ѝ бе казал, за да ѝ даде тази идея.

— О, да — отвърна Карълайн. — Съжалението е последното нещо, от което се нуждае Пол. Начинът, по който се е изолирал от всички е показателен — добави тя. Гласът ѝ звучеше така, сякаш поучава много наивен човек.

Тя отново се обърна към Чарити.

— Каза ли му, че ще го застреляш, ако отново опита да избяга?

— Мисля, че да — отвърна тя и кимна. — Или май му казах, че ще го съдя, за нарушено обещание. Мога да го направя, нали?

— Няма да е нужно — предвиди Карълайн. — Току-що ми каза, че те е целунал, и че ти е казал, че все още те обича. Не мисля, че ще ти се налага да го застреляш.

Брадфорд завъртя очи с истинско раздражение.

— За Бога, Чарити не може да застреля никого — изръмжа той.

— Знам, че не мога — съгласи се веднага тя. После се ухили и добави: — Но пък Карълайн може да пробие дупка в прашинка, ако си науми. И би застреляла Пол, ако я помоля.

Брадфорд изглеждаше толкова шокиран, че Чарити и Карълайн започнаха да се смеят.

— Карълайн, ще направя всичко, за което ме помолиш. Обещавам ти. Спаси живота ми с този план. Никога няма да забравя как ми помогна.

— Значи за твой късмет, плана ѝ проработи? — попита я Брадфорд, а после се обърна ухилен към Карълайн. — Сега вече разбирам сложността му. Казала ти е да крещиш на Пол, докато той не отстъпи.

Карълайн изглеждаше доста недоволна, но Чарити се разсмя.

— А ти ми каза, че нямал чувство за хумор — обърна се тя към Карълайн. — Сигурна съм, че в момента се шегува с нас.

— Между другото, Карълайн — каза Брадфорд, — Чарити обеща да не казва на баща ти за целувката ни, но аз не съм.

— Какво намекваш? — попита го тя, а очите ѝ се разшириха от тревога.

— Много скоро ще разбереш — изсмя се той. — Не ме гледай толкова разтревожено — добави без грам угризения. — Трябва само да ми се довериш.

— Вярвам ти толкова, колкото ми вярваш и ти — раздразнено отвърна Карълайн. Обърна се към Чарити и обяви: — За твоя информация, това не значи много. Брадфорд не се доверява на никоя жена.

Чарити не промълви и дума, само погледна от единия към другия и обратно, чудейки се какво става. Атмосферата неочаквано се смени, стана по-напрегната и това съвсем я обърка.

— Няма да говориш с баща ми — тона на Карълайн не търпеше възражения.

— Напротив, точно това ще направя — гласът на Брадфорд си съперничеше с нейния по непреклонност.

— Нищо няма да се получи от това — предвиди Карълайн.

— Заблуждаваш се — възрази Брадфорд — Аз ще...

— Не го казвай! — изкрещя Карълайн, сигурна, че той е на път да каже, че ще я притежава. Все пак не повтаряше ли това достатъчно често? И сега беше на път да го изтърси пред деликатната ѝ братовчедка.

— Какво да не казва? — попита Чарити.

Нито Карълайн, нито Брадфорд ѝ отговориха. И двамата се обърнаха и я погледнаха и тя се облегна назад. Зачуди се, какво толкова бе сторила?

И за пръв път в живота си, реши да си държи езикът зад зъбите и да остави въпросите за себе си.

ГЛАВА ОСМА

Следващата седмица бе изпълнена със събития, вечерите изобилстваха от балове, а дните от визити на ухажори. Карълайн посещаваше вуйчо си Майло, както бе настоял маркизът, всеки следобед, и се привърза изключително много към него. Вуйчо й Франклин, братът на маркиза, който бе по-млад от него с цели десет години, обикновено също бе там. На външен вид приличаше на брат си, но очите му не бяха толкова топли. Той бе много по-сдържан във всичко, което правеше. Карълайн усещаше, че между тях става нещо, но все още не можеше да разбере какво. Те се държаха много учтиво един към друг, но въпреки това, между тях винаги съществуваше известно разстояние.

Франклин бе красив, с тъмнокафява коса и лешникови очи, но в тях се четеше студенина, която според Карълайн бе малко странна. Съпругата му, Лорета, посещаваше маркиза твърде рядко и Франклин всеки път извиняваше отсъствието й с това, че имала прекалено много социални ангажименти. Франклин се хвалеше, че съпругата му е желан гост на всяко събитие, организирано в обществото, затова Карълайн беше започнала да се чуди, къде точно канят Лорета, тъй като до сега не я бе срещала на нито едно от местата, които бе посещавала.

Графът на Бракстън започна да придружава лейди Тилмън на някои от по-изисканите сбирки и Карълайн бе много доволна, въпреки че не бе много очарована от дамата. Беше прекрасно да вижда баща си да се наслаждава на живота. Той наистина изглеждаше щастлив и щом искаше лейди Тилмън, тя нямаше намерение да възразява.

Инцидентът в дома на Клеймър вече бе избледнял и изгубил значение. Карълайн бе благодарна, че не се задълбочи много в това, дали някой я бе блъснал или не, защото сега й се струваше така, сякаш е било само плод на въображението й. Онази вечер вероятно просто е била непохватна и преуморена.

Но въпреки че вече не се смяташе застрашена от неизвестен нападател, херцогът на Брадфорд я плашеше прекалено много. Този мъж я докарваше до границите на отчаянието.

Постоянно се чувстваше не на себе си. Брадфорд я придружаваше на всяка светска проява, която посещаваше и не се отделяше от нея дори за миг, показвайки кристално ясно на всеки мъж, който се осмелеше да я доближи, че тя принадлежи единствено на него. Карълайн нямаше нищо против да се държи с нея така сякаш я притежава, нито пък да я завлича в най-отдалечените ъгли на салоните, където я целуваше, докато не изпаднеше в несвяст от желание. Това, което я плашеше, бе нарастващата ѝ привързаност към него. Физическият ѝ отклик към него я смущаваше, а той трябваше само да я погледне, за да ѝ се подкосят коленете.

Брадфорд ѝ бе казал, че я желае, а тя му се бе подиграла. И сега, след като бе прекарала толкова много време с него, изпитваше същото. Беше нещастна всеки път, когато се разделяха и бе ядосана на себе си заради това. Какво се бе случило с контрола и независимостта ѝ?

Най-после си призна, че го обича. Той, от своя страна, никога не бе споменал и дума за това. Желанието бе само една от причините, той да ѝ липсва, когато не бяха заедно. Брадфорд наистина имаше доста недостатъци, но също така притежаваше и не малко добродетели. Бе нежен и щедър, а духом бе толкова силен, че Карълайн определяше характера му като непреклонен.

Но освен това бе и дявол! О, тя много добре знаеше какъв е и какви са „игричките“, които играеше. Всеки път щом я целунеше, можеше да прочете победата в очите му. Отпускаше се в обятията му и знаеше, че той ликува. Дали не чакаше и тя да признае, че го желае?

Дори мисълта за тази ситуация я изнервяше до крайност. Не биваше да му споделя, че го желае, преди той да ѝ признае, че я обича. И ако херцогът на Брадфорд бе настроен за игрички, то Карълайн щеше да му позволи да поиграе на някоя от нейните.

Чарити от друга страна, не можеше да бъде по-щастлива. Пол Блечли бе пристигнал навреме, за да се представи пред графа на Брактън и сега официално ухажваше Чарити. Носеше черна превръзка на окото си, която го караше да изглежда доста дързък и си бе пуснал брада.

Карълайн хареса Пол. Той беше мълчалив мъж с красива усмивка и от начина, по който гледаше Чарити, можеше да се види със сигурност, че я обича с цялото си сърце. Защо и тя не се бе влюбила в някой мил и кротък като Пол? Осъзна, че завижда на братовчедка си за връзката ѝ с този добросърдечен англичанин и си пожела и Брандфорд да я гледа по същия начин. О, Брандфорд наистина доста често спираше погледа си върху нея, но в него се четеше само физическо желание и тя не вярваше, че въобще го е грижа за нея.

Бракътън бе решил, че ще организира вечеря, на която щяха да присъстват само дванадесет човека.

В списъка бяха включени вуйчовците на Карълайн, маркизът и Франклин със съпругата му Лорета, лейди Тилмън и дъщеря ѝ Рейчъл, и въпреки протеста на Карълайн, годеника на Рейчъл, Найджъл Крестуол. Брандфорд и Милфорд също бяха между поканените, както и Пол Блечли. Вечерята щеше да се състои рано, заради маркиза, който лесно се изморяваше, а после тези, които не бяха изморени, щяха да отидат на опера.

Бенджамин беше очарован, че ще трябва да приготви ястията и бе напълнил гълъбите, обезкостил рибата, а билетата, бяха сложени на бавен огън да се приготвят още отпреди обяд. Дейтън се бе превърнал в истински диктатор и даваше разпоредби на прислугата в последния момент. Карълайн и Чарити изпълняваха това, което предлагаше Дейтън, тъй като той най-добре бе запознат с протокола. Чарити дори се посъветва с него, каква рокля да си облече.

Карълайн вече бе решила, че ще носи дръзката рокля в слонова кост. Деколтетото беше изрязано доста дълбоко и както се надяваше тя, много съблазнително. Планираше да изглежда възможно най-съблазнителна, за да получи най-после надмощие в отношенията си с Брандфорд. Щом той можеше да я изважда извън равновесие, тя смяташе да му го върне. Облече се много внимателно, като с всяка изминала минута ставаше все по-нервна. Тържествено си обеща, че тази вечер ще бъде перфектна. Планът ѝ бе наистина прост. Щеше да подлуди Брандфорд от желание, щеше да го накара да стигне до ръба, а после щеше да го принуди да ѝ признае какво изпитва към нея.

Чарити завари Карълайн да стои пред огледалото и щом я огледа от глава до пети ахна и остана с отворена уста.

— Брадфорд ще изгуби ума и дума щом те види — предвиди тя, а после добави: — Приличаш на Венера, богинята на любовта.

— И ти изглеждаш пленително — отвърна ѝ Карълайн с усмивка.

Чарити се завъртя, показвайки ѝ от всички страни, лимоненожълтата си рокля.

— Чувствам се прекрасно, Карълайн. Любовта прави това, нали знаеш. Кара ни да се чувстваме всесилни.

Карълайн не бе съгласна, но запази мълчание. Точно в този момент, любовта я правеше нещастна. Тя приглади корсажа на роклята си и опита да го повдигне само мъничко нагоре, докато Чарити не отбеляза, че ако продължава така, ще го скъса, и ще ѝ се наложи да се преоблича.

Карълайн въздъхна и последва братовчедка си надолу по стълбите, като застана в приемната, за да поздрави първите гости.

— С Пол решихме да се оженим в Англия — каза Чарити.

— Разбира се, че ще се ожените тук — отвърна Карълайн. — Къде другаде бихте могли?

— В Бостън — отговори Чарити и се намръщи. — Но не желаем да чакаме, а не бихме тръгнали на път заедно, преди да станем съпруг и съпруга.

Очите на Карълайн се разшириха от объркване.

— Но вие ще живеете тук, Чарити. Това е дома на Пол. Смятате само да посетите семейството ти, нали?

Чарити бе заета да наблюдава как Дейтън крачи напред-назад пред вратата и не видя изражението на братовчедка си.

— Пол иска да започне нов живот. Той няма титла, затова като напусне Англия няма да се откаже от нищо значимо. Но тъй като притежава известно състояние има големи планове. Татко ще му помогне да започне — завърши Чарити.

— Да, разбира се — рече Карълайн. — Какво смята да прави? — тя се опита гласа ѝ да прозвучи заинтересовано, но изведнъж бе погълната от тъгата. Не мислеше, че е готова да се раздели с Чарити. Братовчедка ѝ бе единствената ѝ връзка с бостънското ѝ семейство.

— Той надълго и нашироко си поговори с Бенджамин — отвърна Чарити. — Пол иска да купи малко земя и да стане фермер-джентълмен. Бенджамин се съгласи да му помогне.

— Фермер-джентълмен? Чарити, такова нещо не съществува — раздразнено заяви Карълайн. — Дори и в Колониите. Нужна е само много работа и това е всичко. Фермерството е много изморителна работа, седем дни в седмицата.

— Пол ще се справи — отвърна Чарити. — Малко по малко се научава да си служи с ранената ръка, а ти знаеш, че братята ми ще го научат на всичко, което знаят.

— Да — каза Карълайн и въздъхна. Все още мислеше върху коментара ѝ, затова, че Бенджамин щял да помогне. Нямаше право да очаква, че и той ще остане в Англия, щом тя е тук. Защо тогава се почувства така, сякаш всички щяха да я изоставят?

Звънецът на вратата иззвъня, оповестявайки, че първите гости вече са пристигнали и Карълайн се насили да се усмихне. Дейтън спря пред вратата, обърна се и за последно огледа Карълайн и Чарити. Сетне кимна удовлетворен, изобрази на лицето си отегчена физиономия и се обърна, за да отвори вратата. Вечерта започваше.

Брадфорд пристигна последен. Карълайн го скастри за мудността му, веднага щом го поздрави с добре дошъл, и осъзна, че това не е най-доброто начало на прекрасната ѝ вечер. За капак реакцията му, щом видя роклята ѝ, не бе много позитивна. Вместо да ѝ каже, колко е красива, той ѝ предложи с раздразнен шепот да се качи горе и да се дооблече.

— Вече съм облечена — възрази тя.

Стояха на края на фойето. Милфорд се присъедини към тях и щом чу забележката на Брадфорд се намеси:

— Според мен, изглежда много добре, Брад — отбеляза той, загледан одобрително в нея.

— Роклята е с прекалено изрязано деколте — отсече Брадфорд. — Върви горе и облечи нещо по-подходящо.

— Няма — веднага отвърна Карълайн.

— Облеклото ти не е прилично — намръщи се Брадфорд.

Милфорд започна да се кикоти и Карълайн, и Брадфорд се обърнаха и го изгледаха мълчаливо.

Карълайн се обърна към Брадфорд, в опит да го успокои.

— В тази рокля изглеждам толкова прилично, колкото и ти в твоите бричове.

— Какво им има на бричовете ми? — промърмори той. Думите ѝ го накараха да застане нащрек.

— Изключително тесни са. Цяло чудо е, че можеш да сядаш, без да се нараниш — отговори Карълайн.

Бавно го огледа отгоре до долу, тайно наслаждавайки се на външния му вид. Господи, наистина бе красив! И ужасно изискан в скъпия си черен костюм, реши тя.

Милфорд отново започна да се смее.

— Мога ли да ви придружа до масата? — попита я той, предлагайки ѝ ръката си.

— За мен ще е удоволствие — отговори тя. Сложи дланта си на лакътя на Милфорд и хвърли смразяващ поглед към Брадфорд. — Когато си спомниш добрите маниери, може да се присъединиш към нас.

Разговорът им го бе накарал да се замисли и той се запита, как бе успяла толкова бързо да го накара да се защитава, без дори да положи усилия? И дали имаше представа колко силно го изкушаваше, облечена в тази рокля? Съмняваше се, че в стаята има мъж, който да не се чувства по същия начин.

През цялата вечеря Карълайн игнорираше Брадфорд. Тя седна от дясната страна на Пол Блечли и общуваше с него и с Милфорд, който бе настанен срещу нея. Брадфорд седеше до нея вдясно. Но тя дори не поглеждаше към него.

На Брадфорд въобще не му допадна да бъде игнориран. Той почти не докосна храната си, въпреки че коментарите за качествата ѝ бяха изкушаващи. Със злорадо удоволствие отбеляза, че и Карълайн не ядеше много.

Едва се сдържаше да не свали самото си и да го обвие около раменете ѝ и си обеща, че ще спуга от бой Найджъл Крестуол, ако продължи да зяпа похотливо.

По средата на десерта Брадфорд сметна, че бе търпял достатъчно. В началото бе решил да действа бавно, за да ѝ даде време да го приеме и да свикне с факта, че ще му принадлежи. Сега призна пред себе си, че търпението му се е изчерпало и едва ли ще осъществи плана си. Време бе да проведе малък разговор с нея и колкото по-скоро го стореше, толкова по-добре.

Карълайн се опитваше да се съсредоточи в обясненията на Милфорд, относно операта, която щяха да гледат след вечеря, но вниманието ѝ продължаваше да се отклонява към Лорета Кендъл, съпругата на Франклин. Тъмнокосата жена изнасяше цял спектакъл, възхвалявайки Бранфорд и Карълайн си помисли, че ако не спре в най-скоро време да флиртува с него, щеше да извърши нещо ужасно. Обмисляше да изсипе един от малиновите кейкове в деколтето ѝ. Господ ѝ бе свидетел, че роклята ѝ бе достатъчно изрязана, за да побере много повече от един от кейковете.

Вечерята най-после приключи и дамите се изправиха, за да се оттеглят. Мъжете щяха да останат на масата, за да споделят по едно питие, но Бранфорд наруши традицията. Той не бе в настроение да общува с никой друг, освен с Карълайн. Последва я извън стаята, хвана я за лакътя и настоя да разменят няколко думи. Всъщност бе доста съдържан, тъй като лейди Тилмън и Лорета Кендъл ги наблюдаваха.

Карълайн кимна кратко и каза в случай, че дамите ги слушаха:

— Щом е толкова важно.

Тя го отведе до кабинета на баща си на първия етаж, едва потискайки гнева си, заради начина, по който Лорета го следеше с поглед.

— Моля те, остави вратата отворена — помоли го високомерно.

— Това, за което искам да говорим, е по-добре да не става обществено достояние — обясни Бранфорд. Гласът му бе груб. Той затръшна вратата, облегна се на нея и се вгледа в Карълайн. — Ела тук.

Заповедта му я накара да се намръщи, защото той всъщност направо я командваше! Да не би в очите му тя да бе просто една слугиня? Очевидно да! Карълайн обузда темперамента си, но си помисли, че е на път да достигне границите на търпимостта си.

А се бе надявала, че ще изживее перфектната вечер. Перфектният кошмар, го описваше много по-добре, а вечерта все още не бе свършила. Тепърва трябваше да ходи на опера. Ако изгубеше търпението си, единствения виновник щеше да е Бранфорд. Първо, арогантният негодник бе закъснял с цял час, после започна да критикува красивата ѝ рокля, флиртуваше открито с омъжена жена, а сега ѝ даваше заповеди.

В отговор на командата му, Карълайн приседна на ръба на бащиното си бюро, скръсти ръце на гърдите си и каза:

— Много ти благодаря, но предпочитам да не го правя.

Брадфорд си пое дълбоко въздух. Усмихна ѝ се, но очите му останаха сериозни.

— Карълайн, любов. Спомняш ли си, когато ми каза, че не знам, кога ме обиждат?

Тя кимна. Беше я хванал неподготвена с този въпрос и с измамно мекия си тон.

— Спомням си — отвърна му с усмивка.

— Сега бих ти казал, че ти не знаеш, кога трябва да се страхуваш.

Усмивката ѝ се стопи. Очите ѝ се разшириха тревожно, когато Брадфорд тръгна към нея.

— Не ме е страх — излъга тя.

— О, но трябва — Брадфорд вече шептеше.

Тя просто нямаше никакъв шанс. Преди още да ѝ хрумне, в коя посока да побегне, той я бе сграбчил през кръста и я придърпваше към себе си. Дори за миг не отдели погледа си от нея. Когато я прикова срещу гърдите си, а лицето ѝ се повдигна към неговото, ѝ каза:

— Първо демонстрираш прелестите си така, че всеки мъж в къщата, който те погледне да огледа цялото ти тяло, после ме игнорираш, а сега не ми се подчиняваш. Да, любов моя, вярвам, че това е един от онези моменти, когато трябва да се страхуваш.

Беше бесен. Един мускул потрепваше издайнически на бузата му и бе сигурно доказателство за това, че едва успява да обуздае буйния си темперамент.

Карълайн бе удивена от забележките му. Не можеше да повярва как се опитва да обвини нея за провалената вечер, след като той бе този, който я съсипа.

— Не съм показвала прелестите си — започна тя. — Роклята на Лорета е много по... фриволна от моята. И ти си този, който флиртува, Брадфорд, не аз. Да не си посмял да ме гледаш така. Ти флиртуваш с омъжена жена или може би си забравил, че тя има съпруг?

И без да дочака отговора му, продължи.

— И да, игнорирах те, но това стана след обидната ти забележка за роклята ми. Вероятно това бе много детинско от моя страна, но исках тази вечер да бъде перфектна, а вместо това, ти я провали с ужасните си коментари.

— Защо? — изражението на Брадфорд бе предпазливо и Карълайн не можеше да каже, дали е разбрал аргументите ѝ. — Защо си искала тази вечер да бъде перфектна?

Карълайн снижи погледа си и се загледа в шалчето му.

— Надявах се, че ти... това е... вярвах, че... — тя въздъхна. Не можеше да продължи.

Брадфорд се намръщи, объркан от разстроения ѝ глас. Отпусна хватката си и започна леко да масажира гърба ѝ.

— Ще стоим тук, ако се наложи през цялата нощ — заяви той. — Докато не ми кажеш какво се върти в ума ти.

Карълайн знаеше, че той има предвид точно това, което казваше. Кимна примирено и прошепна:

— Надявах се, че ще ми кажеш нещо... мило! Ето, споделих ти истината, и те моля да не ми се смееш. Искам да чуя от теб нещо друго, освен това, че ме желаяш. Толкова ли много искам от теб, Брадфорд?

Той поклати глава. Принуди я да погледне към него, като повдигна брадичката ѝ с ръка.

— В момента не мислих за мили думи. По-скоро за това, как да те удуша. Разигравах ме през последния месец, постоянно бягах от мен. И още по-лошо — добави с поглед, който я разтрепери, — аз ти позволих да го сториш — той замълча, и умишлено снижи гласа си. — Искам тази бъркотия да приключи, Карълайн, а с нея и играчките. Търпението ми беше до тук.

— Да не би да си бил търпелив, защото си чакал да ти призная, че те желая? — прошепна тя и умишлено отклони поглед надолу. Изражението ѝ издаваше чувствата ѝ. — Желая те. Ето признанието ми, задоволи ли те? Преди да му се насладиш обаче, Брадфорд, искам да знаеш, че това не е всичко. Освен това аз се влюбих в теб. И щом те обичам, вероятно това е причината да те желая.

Раздразнението му се изпари. Той усети, че се усмихва, цялото му същество се преизпълни със задоволство, което заплашваше да се излее от него. Беше ужасно доволен. Наведе се с намерението да я целуне, но тя не му позволи като поклати глава.

— Недей да изглеждаш толкова самодоволен, Брадфорд. Не съм искала да се влюбвам в теб. Не си много лесен за обичане. Защо не избрах някой като Пол Блечли, когото да обикна. Влезе ми под кожата

и вярвам, че си свикнал с мен — продължи Карълайн. — Но също така можеш да свикнеш с брадавица, появила се на лицето ти, нали? — тя отново въздъхна, но този път примирено. — А сега ще ме целунеш, докато изпадна в несвяст, нали?

Той се усмихна и я целуна целомъдрено по върха на главата. Вдиша сладкото ѝ ухание и се почувства опиянен.

— Бих искала да не го правиш, Брадфорд.

— Наистина ли вярваш, че можеш да носиш тази рокля, а аз няма да те целуна?

— Ами, да — прошепна много тихо срещу устата му.

В следващия миг, той я целуваше, а тя му отвърщаше със същия плам. Устата му бе толкова гореща, а езикът толкова гладък, докато проникваше в устата ѝ и си играеше с нейния. Ръцете на Карълайн се плъзнаха около кръста му, докато неговите я обвиваха, и тя му позволи да изплете магическата паяжина на страстта около нея.

Когато целувката най-после приключи, Брадфорд я задържа неподвижна. Тя потърка бузата си в гърдите му, чакайки го да ѝ каже това, което искаше да чуе от него. Чувстваше сърцето му.

— Толкова ли е болезнено да ме обичаш? — попита я.

Тя усещаше потиснатият смях в гласа му и се наежи.

— Също колкото болка в стомаха — каза му Карълайн. — Толкова време се убеждавах, че не те харесвам, че свикнах с чувството и после внезапно се случи това.

— Болката в стомаха или факта, че ме обичаш? — Брадфорд се изсмя на изречението ѝ. — А обвиняваш мен, че не съм романтичен!

Почукване на вратата прекъсна разговора им. Карълайн бе ужасно разочарована, защото бе сигурна, че Брадфорд бе на път да ѝ признае любовта си.

— Брад? Еймсмънд иска да размените няколко думи — беше Милфорд и по гласа му личеше, че изобщо не му е забавно.

— Явно си ядосал вуйчо ми, след като ме завлече тук — каза Карълайн. — Ще отида да го намеря и ще ти го доведа — добави, докато вървеше към вратата. — И не смей да си мислиш, че разговорът ни е приключил, Брадфорд — с това предупреждение Карълайн затръшна вратата след себе си.

Карълайн очакваше да заvari Милфорд да я чака пред вратата, но него го нямаше. Тя отдели минута да пооправи косата си и да

приглади полата си, преди да забърза към салона. Найджъл Крестуол се спотайваше в сенките и щом тя зави зад ъгъла я сграбчи. Противният мъж я притисна към стената, преди да има възможност дори да извика. Той започна да засипва с мокри, лигави целувки шията и деколтето ѝ, докато ѝ шепнеше непристойни предложения. Карълайн бе толкова възмутена от внезапната атака, че не можа веднага да реагира.

Тъкмо бе започнала да се бори с него, когато Брадфорд се появи зад ъгъла и ги забеляза.

Найджъл дори не разбра какво го връхлетя. Неочаквано политна във въздуха и с тъп звук се блъсна в задната врата. До него имаше масичка и докато се опитваше да се изправи, той я залюля, бутайки върху главата си вазата с цветя, която стоеше отгоре.

Карълайн задържа поглед върху Крестуол, треперейки от отвращение.

— Вината е твоя — промърмори Брадфорд и Карълайн бе толкова изненадана от обвинението му, че го изгледа невярващо.

И тогава наистина се изплаши, защото никога преди не бе виждала толкова силен гняв, изписан на лицето му. Ярост струеше както от застрашителната му стойка, така и от изражението му и Карълайн наистина се притесни.

Поклати глава в опит да пропъди страха и се насили да продължи да го гледа в очите.

— Той ме нападна и вината за това е моя? — попита тя шепнешком.

Найджъл се опитваше да се изправи, погледа му шареше на всички страни, и Карълайн знаеше, че търси път за бягство. Брадфорд не го изпускаше от поглед, докато изричаше:

— Ако не се бе облякла като лека жена, нямаше да те третират, като такава.

Думите му увиснаха помежду им. Страхът напусна Карълайн и на негово място се появи гнева.

— Това ли е извинението ти, всеки път щом ме докоснеш? Това, че съм лека, оправдава постъпките ти?

Брадфорд не ѝ отговори. Найджъл се прокрадваше край тях, а в очите му се четеше неприкрит страх. Брадфорд посегна, хвана го за

яката, блъсна го в стената и го повдигна така, че краката му увиснаха във въздуха.

— Само да си посмял да я докоснеш отново, лично ще те убия. Разбра ли ме?

Найджъл не можеше да отговори, защото Брандфорд притискаше толкова силно гърлото му, че оттам не можеше да излезе и звук, но все пак успя да кимне. Брандфорд го пусна и продължи да го наблюдава, докато той не стигна до входната врата, отвори я и изчезна в нощта. Карълайн се зачуди какво ли ще си помисли Рейчъл за внезапното изчезване на годеника ѝ, но остави това настрана.

Брандфорд насочи яростта си към Карълайн. Той застана пред нея, блокирайки пътя ѝ. Това я накара да изпъне рамене и да заяви:

— Не съм сторила нищо, за да го примамя. И в този случай ще ти се наложи да ми повярваш. Не видя какво се случи.

— Само още веднъж спомени пред мен думата доверие и ще те напляскам! Време е веднъж завинаги да изясним отношенията си, Карълайн.

— Ето къде си, Брандфорд — гласа на маркиза ги прекъсна.

Карълайн първа се раздвижи. Тя се обърна, насили се да се усмихне, и се загледа във вуйчо си Майло, който бавно се приближаваше към тях.

— Възнамерявам вече да се прибера вкъщи — обясни маркизът. Той хвана ръката на Карълайн и ѝ се усмихна. — Нали ще дойдеш да ме посетиш отново утре? — попита мило той с надежда в гласа.

— Разбира се — съгласи се тя.

— Добре! Брандфорд, очаквам много скоро да те видя в дома си, момчето ми — каза маркизът.

— Разбира се — отвърна той.

В гласа му Карълайн усети само дълбоко уважение и нито намек за гняв. Тогава осъзна, че Брандфорд е много по-обигран по отношение контролирането на емоциите си. Тя все още имаше желание да крещи и се молеше това, което чувства вътре в себе си, да не си личи на лицето ѝ!

— Останалите се приготвят за тръгване — каза маркизът. — Лорета ще ме закара до вкъщи на път към друг ангажимент — той се обърна, все още хванал ръката на Карълайн и тръгна към изхода. — Не

знам къде ще ходи Франклин — продължи той. — Щом Бракс обяви кой с кого ще пътува, Франклин просто стана и излезе.

Карълайн чувстваше присъствието на Брадфорд зад себе си.

— Аз ще пътувам с баща ми — каза тя.

— Не — възпротиви се вуйчо й. — Той ще придружи лейди Тилмън и малката Рейчъл. Никъде не можем да открием къде се е дянал Найджъл, но смятам, че скоро ще се появи. Милфорд предложи вие двамата да пътувате с Брадфорд.

Карълайн усети как раменете й увиснаха. Нямаше никакво желание да се вози с Брадфорд. Имаше нужда от време, през което да е далеч от него и да сложи чувствата си в ред. Единственият начин, по който можеше да се отърси от гнева бе да намери някой тих ъгъл, в който да се скрие и да помисли. Нямаше да може да стори това, ако Брадфорд е наблизо. Освен това, помисли си тя, трябваше да бъде в най-добрата си форма, за да може да се пребори с Брадфорд. А сега се чувстваше направо... изтощена.

Карълайн реши да се измъкне като каже, че има много силно главоболие. Тя постави обратната страна на ръката си, върху челото си с драматичен жест, въпреки че сама осъзнаваше като каква страхливка се проявява.

— Не се чувствам много добре... — дори не успя да довърши изречението си.

Вратата се затвори след маркиза и тя бързо бе завъртяна в обратната посока. Доста грубо Брадфорд наметна пелерината на раменете й.

— Да не би да имаш проблеми със стомаха? — лениво я попита, докато нагласяше яката на пелерината й.

Карълайн игнорира въпроса му. Знаеше, че намеква за предишния им разговор, в който обсъждаха любовта й към него, затова въпроса му въобще не й се стори забавен. Бавно погледна нагоре и щом видя мрачният му поглед, осъзна, че и Брадфорд не намира нищо забавно в цялата тази ситуация.

Милфорд пристигна, позволявайки на Дейтън да отвори вратата и ги последва навън. Той говореше за операта, отбелязвайки, че италианското сопрано имало доста забележителен глас, но Карълайн не му обръщаше особено внимание. Тя се качи в каретата и седна в средата на кожената седалка. Милфорд я последва и седна на

срещуположната страна. Б्राдфорд, твърдо бе решила тя, щеше да седне до приятеля си.

Той обаче не изглеждаше склонен да седне някъде другаде, освен до нея. А не беше и особено учтив, когато го стори. Карълайн успя да се отмести преди Б्राдфорд да се тръшне върху полата ѝ и почти се залепи за стената на каретата.

Тя мълча почти през целия път до операта. Знаеше, че Милфорд със сигурност усеща напрежението, но въобще не се интересувахе от неудобството му. Все пак не беше ли именно той, който бе предложил да пътуват заедно?

Брадфорд очевидно се поуспокои малко, докато разговаряше с приятеля си. Той игнорираше Карълайн по същия начин, по който тя него. Въпреки това, стояха толкова близо един до друг, че ръката му продължаваше да я докосва, а мускулестия му крак бе като залепен за нейния.

— Карълайн, много си мълчалива — отбеляза Милфорд. — Добре ли се чувстваш?

— Боли я корема — обяви Брадфорд с остър глас. — И няма скоро да ѝ мине. Единствено, когато го приеме, ще се почувства по-добре.

Милфорд очевидно бе объркан от изказването на приятеля си. Той погледна първо към единия, после към другия и обратно.

— Има специални средства за защита от отвратителни, арогантни, непоносими болки в корема — напрегнато отвърна Карълайн.

Брадфорд не ѝ отвърна. Милфорд я гледаше така, сякаш му говори на чужд език, който не разбира.

Тогава тя се усмихна на Милфорд. Брадфорд го правеше отново, изваждаше я от релси. Също така я правеше ужасно нервна. Тя започна да се смее и само поклати глава, когато Милфорд повдигна питащо едната си вежда.

Операта беше прекрасна и Карълайн напълно ѝ се наслади. Брадфорд стоеше до нея и я представи на голям брой свои познати. Брюмел също присъстваше на събитието и ѝ намигна открито.

Брадфорд и Карълайн едва успяха да разменят няколко думи. Пред операта бе доста пренаселено, докато всеки чакаше каретата си. Започна да вали и няколко дами изпищяха така, сякаш е настъпило голямо бедствие. Карълайн стоеше между двамата мъже, напълно игнорирайки дъжда, и чакаше каретата на Брадфорд да пристигне.

Когато тя най-сетне спря пред тях, Брадфорд отвори вратичката и помогна на Карълайн да се качи вътре. Изглеждаше доста замислен. Неочаквано се обърна и отиде в предната част на каретата. Когато се върна и се настани вътре изглеждаше намръщен.

— Носят се слухове, че баща ти ще се ожени за лейди Тилмън — каза Милфорд на Карълайн, когато каретата потегли.

Докато се взираше през прозореца тя си помисли, че вероятно са объркали пътя, защото каретата трябваше да завие наляво, но вместо това бяха продължили направо.

Тя се намръщи, като помоли Милфорд да повтори думите си и хвърли бърз поглед към Брадфорд. Той стоеше встрани от нея, очевидно потънал в мислите си.

— Баща ми изглежда доста заинтересован от лейди Тилмън — отвърна Карълайн. Отново погледна през прозореца, забелязвайки рязката смяна на пейзажа.

— Дръпни завесата! — рязката заповед на Брадфорд стресна Карълайн. Той изглеждаше бесен. — Дръпни я! Имам лошо предчувствие — каза той на Милфорд.

Карълайн не успя да чуе думите му. Двата мъже се спогледаха и извадиха пистолетите си.

Каретата усили скоростта си и Карълайн обви ръце около себе си. Брадфорд я прегърна през раменете и я дръпна към гърдите си, давайки ѝ опората, от която се нуждаеше.

— Какво му става на Хари? — попита Милфорд, говорейки за кочияша на Брадфорд.

— Това не е Хари — отвърна Брадфорд. Гласът му сега бе по-мек и Карълайн реши, че се контролира само заради нея, за да не я изплаши.

Хиляди емоции се блъскаха в него. Беше бесен на себе си, че не бе обърнал повече внимание, приемайки обяснението на кочияша, че Хари се е разболял и са повикали него да го замести, но още повече го тревожеше възможността Карълайн да бъде наранена. Тя бе уловена по

средата. Навън имаше някой, който искаше да го убие, вероятно заради участието му във военните конфликти, но този някой бе направил фатална грешка. Беше намесил Карълайн и Брадфорд щеше да го убие заради това.

Милфорд дръпна леко завесата, точно в мига, в който кочияша скочи от капарата.

— Кочияшът избяга — каза той безизразно. Брадфорд стисна по-силно Карълайн в прегръдките си, в момента, в който едното колело на каретата изхвъркна.

Шумът бе оглушителен! Завесата на прозореца падна и Карълайн видя искрите, които проблясваха от метала, стържещ се в каменната настилка на улицата. Милфорд вдигна краката си и ги опря на отсрещната седалка и Брадфорд направи същото. Той използва широките си рамене като клин за ъгъла на каретата. Изведнъж Карълайн се озова в скута му, с глава защитена срещу гърдите му.

Каретата се обърна на една страна с такава сила, че изкара въздуха от дробовете ѝ. Тя чу тропота от бягащите коне и разбра, че ремъците са се скъсали и са ги освободили. Бе благодарна, че не са завлечени от теглото на каретата.

Брадфорд пое най-голямата част от удара. Той се озова най-отдолу с Карълайн върху себе си. Милфорд падна върху двамата.

Карълайн бавно отвори очи и видя пистолета на Милфорд да опира в носа ѝ. Внимателно избута ръката му, докато пистолета вече не сочеше към нея и продължи да прави опити да си поеме въздух.

Тя изстена, защото цялото тегло на Милфорд бе върху краката ѝ и той веднага се премести от нея. Карълайн се опита да се изправи, осъзнавайки, че краката ѝ опират в бедрата на Брадфорд и бързо се опита да се отмести от него. Повдигна единия си крак, прекрачвайки го, но изгуби равновесие и коляното на другия ѝ крак се заби между коленете му.

Брадфорд изпъшка и я сграбчи за бедрата.

— Разбирам, че не си ранена — отбеляза той с гримаса, която я разтревожи.

Тя се протегна и прокара ръце по главата му.

— Добре ли си? — попита го. Брадфорд усети по гласа ѝ колко е уплашена, но осъзна, че тя повече се притеснява за него, отколкото от случилото се.

Той отметна косата от лицето ѝ, за да я погледне.

— Ако не си дръпнеш коляното, много скоро ще стана евнух — каза ѝ шепнешком.

Милфорд чу коментара и започна да се смее. Карълайн отново изстена, когато ботуша на Милфорд я одраска по тила.

Той започна да ѝ се извинява, докато отваряше вратата и излизаше от каретата. Брадфорд пазеше главата ѝ от ботушите на Милфорд, докато приятеля му се набираше на ръце, за да се измъкне навън. След това повдигна Карълайн нагоре през отвора на вратата, където Милфорд я подхвана и издърпа навън.

Каретата лежеше на дясната си страна и Карълайн се зае да оглежда повредите, докато Брадфорд се измъкваше отвътре.

Само един поглед му бе достатъчен да разбере, че се намират в сърцето на лондонския бедняшки квартал. Около тях вече се събираше тълпа, но всички се бяха втренчили в Карълайн, вместо в каретата. Брадфорд измърмори нещо на Милфорд, след което заобиколи каретата и дръпна младото момиче до себе си.

Чак тогава тя забеляза, че двамата ѝ спътници още стискат оръжията си. Това ѝ подсказа, че опасността още не е преминала.

Брадфорд видя надписа, гласящ, че на близо има странноприемница, която се намира по-надолу по улицата, обърна се към Милфорд и му каза:

— Заведи Карълайн вътре, докато намеря някаква карета.

Милфорд кимна и я дръпна към себе си, повличайки я по пътя. Тя погледна назад към Брадфорд и понечи да каже нещо, което да му привлече вниманието, но размисли. Не искаше никой от тези опърпани хора, които ги гледаха, да разбере, че тя се намира в опасност. Това само щеше да им даде някакви лоши идеи.

— „Пакостливеца“ — прочете Карълайн, когато застанаха пред вратата на странноприемницата. — Колко странно име. Това означава ли, че и ние ще вършим пакости вътре? — попита тя Милфорд. Гласът ѝ бе несигурен, а краката ѝ започваха да треперят, сигурен знак, че започва да осъзнава ситуацията.

Милфорд доказа, че му се удава да успокоява хората. Той ѝ се усмихна, предложи ѝ ръката си, на която да се подпре, ако желае и отвори вратата пред тях.

— Лейди Карълайн — започна тържествено Милфорд. — Тук съм, за да ви въведа в изкуството на хулиганството. Готова ли сте за първия си урок? — попита той с пакостлива усмивка, която много ѝ допадна.

— Искате ли питане — отговори тя и му се усмихна в отговор. Пристъпи в задимената задушна стая и си пожела веднага да се махне от там. Красивата ѝ рокля и скъпата кожена пелерина драстично се отличаваха от сиво-кафявите селски дрехи на хората вътре.

Стаята бе само на половина пълна и Карълайн усети как и петнадесетте клиента, без изключение я зяпнаха. Милфорд я изтика напред, докато не стигнаха до най-отдалечения край на бара. Чак тогава разбра намеренията му. Той я настани в ъгъла, за да е защитен гърбът ѝ, и застана пред нея.

Собственикът на това пропаднало заведение най-после спря да я гледа похотливо и взе поръчката им. Милфорд каза на мъжа, че засега желаят само две брендите, и тъй като бил в много добро настроение искал да почерпи с питие всеки присъстващ.

Преди Милфорд да обяви, че ще почерпи с питие всички, тишината в стаята бе доста изнервяща. Но след думите му одобрителните възгласи се засилиха. Навсякъде около Карълайн заваляха поръчки за бира и уиски.

— Това беше много умно от твоя страна, Милфорд — похвали го Карълайн. — Направи евентуалните врагове приятели, само за една минута. Имаш моите адмирации — вместо него бе принудена да поздрави раменете му, защото той отказваше да обърне гръб на тълпата в заведението. Той отмести пистолета си, но Карълайн чувстваше напрежението му и знаеше, че е готов за битка.

— Почти съжалявам за това — призна той с потиснат смях в гласа си. — Боже, минаха толкова много години, откакто участвах в хубав бой.

Карълайн се усмихна, но само след миг усмивката ѝ се стопи, защото вратата се отвори и вътре влязоха четирима раздърпани и злонамерени на вид мъже.

— Желанието ти все още може да се сбъдне — прошепна тя, докато наблюдаваше мъжете, които я изпиваха с поглед.

Настана тишина, когато един висок мъж с огромен корем, който изглежда не се бе къпал от поне от десет години, бавно тръгна към тях.

— Нека да видим тази прелест, която криеш там — заповяда мъжа. Веднага щом направи изявлението си, той се пресегна, за да избута Милфорд настрана, но той не се помръдна.

— Остани тук — каза ѝ той и въздъхна примирено. Застана пред грамадния мъж и в следващия миг юмрукът му се заби в челюстта на натрапника, като го избута назад. Приятелите на мъжа веднага се включиха в боя.

Карълайн ги гледаше ужасена, докато се навеждаше, за да избегне летящите чаши и бутилки. Борбата бе ужасно нечестна и тя много се притисни, че може да наранят Милфорд.

Собственикът на заведението реши да се възползва от възможността и протегна ръка. Хвана Карълайн за косата, опита се да я завлече край ъгъла на бара, и я придърпа към себе си. Тя изпищя и веднага си пожела да не го бе правила, защото така отвлече вниманието на Милфорд и той остана незащитен.

— Внимавай, зад гърба ти! — извика Карълайн, след което сграбчи пълна бутилка с уиски и удари собственика на заведението. Омразният мъж се срина шумно и Карълайн побърза да се скрие зад бара. Реши, че Милфорд има нужда от малко помощ и започна да замеря с бутилки мъжете, които се опитваха да го пребият.

Мерникът ѝ не бе особено точен и един мъж успя да преполови разстоянието до бара, преди тя да успее да го удари достатъчно силно, за да спре настъплението му. Със силно мучене той се срина върху бара.

Още няколко от клиентите в кръчмата се бяха включили в боя и Карълайн не знаеше, кой на чия страна е. Всички бутилки от лавицата зад нея бяха свършили и тя трябваше да погледне под бара за още. Отмести касата с парите и намери нов арсенал. Явно в миналото собственика бе имал проблеми с органите на реда, защото вътре имаше няколко дълги, добре наточени ножа, два заредени пистолета и тояга, която обаче беше прекалено тежка дори да я вдигне, камо ли да се бие с нея.

Карълайн избра пистолетите. Тя постави единият на бара, а другият взе в ръка. Шансът току-що се бе обърнал на страната на Милфорд, но тъй като той продължаваше да опитва да повали тримата мъже едновременно, тя си помисли, че все още не го бе разбрал.

Отблясъкът на стомана привлече вниманието на Карълайн. Мъжът стоеше в далечния ъгъл, вдигнал ръка и възнамеряваше да забие нож в гърба на Милфорд. Карълайн веднага стреля. Мъжът изпусна ножа и изпищя от болка.

Боят спря и всички, включително Милфорд, се обърнаха, за да видят как мъжа стиска кървящата си ръка.

След това всички се обърнаха към Карълайн и тя реши, че трябва да им даде някакво обяснение.

— Ножовете не са позволени в този бой — обяви тя с превзет, горделив глас. Намеренията ѝ бяха кристално ясни. Тя вдигна втория пистолет и погледна Милфорд. — Е? — попита го, докато той я гледаше изумен. — Смяташ ли да продължаваш или ще си тръгваме?

Милфорд изръмжа, хвана двама мъже за вратовете и блъсна главите им една в друга. И двамата се сринаха на пода, само за да се появи още един нападател. През цялото време Карълайн търпеливо го чакаше да свърши.

Всичко приключи много по-скоро отколкото бе очаквала. Вратата на странноприемницата се отвори с трясък и се откачи от пантите си. Самият шум не се отрази особено на боя в стаята, но ръмженето на мъжа, застанал на прага определено го стори.

Брадфорд изглеждаше готов да убива. Карълайн бе благодарна, че е на тяхна страна.

— Позабавлявай се и ти — изкрещя Милфорд между ударите.

Брадфорд откри Карълайн. Тя му се усмихна, увери го, че е добре и от разярено, изражението му веднага се промени на равнодушно. Карълайн го наблюдаваше как бавно сваля сакото си и прилежно го поставя на облегалката на един дървен стол. Той смяташе да се позабавлява! Милфорд извика още веднъж и Брадфорд най-сетне се намеси.

Справи се със ситуацията буквално за секунди и Карълайн, която смяташе, че е наясно със силата му, остана изумена от неговата мощ. Той не показва и следа от изтощение, дори след като повдигна мъж, два пъти по-тежък от него и го запрати към стената. Последва втори и трети, и така докато пода се изпълни със стенещи от болка мъже. Брадфорд измъкна последния мъж от Милфорд и го запрати през вратата с ритник.

Все още изглеждаше безупречно, въпреки че косата му бе леко разрошена. Милфорд от друга страна изглеждаше ужасно. Сакото му бе разкъсано, бричовите му покрити с мръсотия. Тя го наблюдаваше, докато се мъчеше да си пооправи сакото.

— Питиетата са за сметка на заведението — обяви Карълайн, обръщайки се към двамата мъже. — Ако намеря бутилка, разбира се.

— Вярвам, скъпа моя, че ги изхвърли всичките — каза Милфорд.

— Трябваше да я пазиш — вбесено измърмори Брадфорд. — Карълайн излизай от там. Файтонът ни чака.

Тя кимна и бавно си проправи път, покрай проснатите по земята тела. Брадфорд тръгна напред да погледне какво я забавя толкова и поклати глава.

— Нямам намерение да питам — каза на Милфорд, който бе застанал до него.

— Да, по-добре недей — отвърна Карълайн. — Според твоите разбирания сега трябва да припадам или да си изплаквам очите, нали? Милфорд? Посещаването на бедните си има своите преимущества — каза му тя. — А шумните разправии наистина са много вълнуващи. Защо си се отказал от тях?

Милфорд се разсмя, а Брадфорд се намръщи. Хвана ръката на Карълайн и я задърпа към вратата.

В наетия файтон бе много тясно и тя бе принудена да седне в скута на Брадфорд. Той се мръщеше и Карълайн реши, че не чува и дума от разговора им.

Знаеше, че не е разстроен заради нея, защото през цялото време разсеяно милваше бузата ѝ, докато гледаше през прозореца.

Когато файтона спря пред входа на дома ѝ, тя се усмихна на Милфорд и му каза:

— Беше прекрасна вечер, милорд! Първо операта, а после и боя! Никога не бях преживявала нещо подобно.

Брадфорд се измъкна от файтона и застана до него, за да ѝ помогне да слезе. Милфорд я задържа за миг, хвана ръката ѝ и целуна кокалчетата на пръстите ѝ.

— До следващото ни приключение, лейди Карълайн — очите му блесяха пакостливо и тя се засмя признателно.

— Няма да има повече приключения — резкия глас на Брадфорд звучеше решително.

Карълайн му позволи да ѝ помогне и покорно го последва до вратата.

— Брадфорд, наистина ли си ми ядосан? — попита тя шепнешком.

— Няма да позволя отново да попаднеш в опасност — отвърна Брадфорд. Той я хвана за раменете и я придърпа в обятията си. — Няма да позволя да ти се случи нищо лошо — наведе се и я целуна по бузата.

Дейтън отвори вратата и Карълайн неохотно прекрачи прага. Беше разочарована, че Брадфорд не я последва.

Явно разговорът им трябваше да изчака до следващия ден, реши тя. Тогава той щеше да ѝ признае любовта си. И всичко щеше да бъде прекрасно.

ГЛАВА ДЕВЕТА

— Някой бе повредил колелото на каретата — каза Брадфорд на приятеля си в мига, в който потеглиха. — Било е замислено така, че да се случат.

— Отново ли си си създал врагове, Брад? — попита Милфорд. Бе престанал да се усмихва. Карълайн бе в безопасност в дома си и той вече можеше да даде израз на загрижеността и гнева си. — Сега всички можехме да бъдем мъртви.

— Който и да се опитва да стигне до мен, не е обмислил много добре плана си — изръмжа Брадфорд. — Карълайн не е част от това и няма да позволя на никой да застрашава живота й.

— Какъв е планът ти? — попита Милфорд, мръщейки се срещу съсредоточения си приятел.

— Ще разбере кой е сторил това и ще се справя с него — обясни Брадфорд. — Но преди да получа отговорите си, няма да се виждам с Карълайн. Искam всички да разберат, че повече нямам нищо общо с нея.

— Но ще й обясниш всичко това, нали? — попита Милфорд. Той бе съгласен с него, че не бива да се среща с Карълайн, преди да реши този проблем. Но също така мислеше за чувствата й и как ще й се отрази раздялата.

— Не. Най-добре ще бъде и тя да мисли, че съм изгубил интерес към нея. Иначе няма да се държи убедително. Много е важно всички, които искат да ми навредят, да вярват, че няма да спечелят нищо, ако я използват срещу мен.

— Ами Бракстън? Ще говориш ли с него?

Той поклати глава.

— Не, може да се пречупи и да каже всичко на Карълайн.

— От къде ще започнем? — попита Милфорд. — Колкото по-скоро открием мъжа, толкова по-добре. Предполагам, че ще се заемем първо с Хари?

Брадфорд кимна.

— Също така ще разпитам приятелите си във Военния департамент.

— Когато всичко това приключи, ще имаш нова война за печелене — предсказа Милфорд.

И двамата казаха името ѝ едновременно.

Следващите две седмици бяха най-ужасните в живота на Карълайн. В началото напълно отказваше да повярва, че Брадфорд я е изоставил. Намираще какви ли не извинения, какви ли не аргументи, за да го извини, до нощта, в която не се изправи лице в лице с него в Алмак и Брадфорд погледна през нея, сякаш въобще не съществуваше. Тогава прие истината. Между тях всичко бе свършило.

Чарити изглеждаше много по-разстроена от Карълайн. Тя крещеше и вилнееше, че някой трябва да नाहीба негодника с камшик. И още повече я нараняваше, като ѝ разказваше клюките за него. Как херцогът на Брадфорд се развихрил из обществото и вероятно приютявал в леглото си всички жени в Лондон. Всяка вечер бе виждан с различна жена под ръка. Беше се върнал към старите си навици, непрестанен хазарт и пиене. Всички, включително и Чарити, вярваха, че Брадфорд изживява най-хубавите дни в живота си.

След срещата ѝ с него в Алмак, Карълайн отказваше да приема поканите за сбирките на обществото. Нощ след нощ оставаше в дома си. Написа дълго писмо на Саймън, изливайки сърцето си, но след като Дейтън го изпрати, съжали за прибързаността си. Писмото единствено щеше да притесни братовчед ѝ, а той не би могъл да направи нищо, за да ѝ помогне.

Графът на Бракстън нямаше никаква представа през какво преминава Карълайн. Тя винаги го посрещаше с усмивка и според него се чувстваше чудесно. Приемаше извиненията ѝ, че се е уморила от безкрайните партита и иска да си остане у дома, за да се съсредоточи върху приготовленията за сватбата на Чарити.

Карълайн продължаваше да държи баща си в неведение. Бе решила, че отношенията ѝ с графа все още са много крехки и иска да го предпази от тревогите по нея. Много често питаше за Брадфорд, но тя му отговаряше, че връзката им е приключила.

В понеделник сутринта от Бостън пристигна писмо. Бе пълно с последните новини и изобилстваше от въпроси, засягащи живота на двете братовчедки. Чичо Хенри даваше своето одобрение Чарити да се омъжи и молеше Бенджамин да се върне в Бостън възможно най-скоро. Всички имаха голяма нужда от него заради новите коне, закупени наскоро, както и за седемте жребчета, които се бяха родили миналата пролет.

Бенджамин бе нетърпелив да се върне. Карълайн го виждаше в очите му.

— Липсва ти дома, нали? — попита го тя.

— Не знам как ще се справим без теб — отбеляза баща ѝ. — Сигурно отново ще умираме от глад — добави той. След което ги остави, за да се сбогуват.

И Карълайн също не знаеше как ще се справя без него, но остави тази грижа за себе си.

— Заедно преживяхме толкова много, нали? — попита я той.

Тя се усмихна и каза:

— Да, така е — не можа да се сдържи и го прегърна. — Никога няма да те забравя, приятелю. Винаги си бил до мен, когато имах нужда от подкрепа.

Следващият понеделник Карълайн го изпрати до пристанището. Графът бе подменил дрехите му и бе добавил един тежък дебел балтон.

— Спомняш ли си деня, когато ме откри в плевнята? — попита Бенджамин, когато се сбогуваха.

— Струва ми се така сякаш бе преди век — отговори Карълайн.

— Сега си сама, дете. Ако ме помолиш, ще остана — добави той. — Дължа ти живота си.

— Аз ти дължа своя — отвърна Карълайн. — Твоето бъдеще е в Бостън, Бенджамин. Не се безпокой за мен.

— Ако някога имаш нужда от мен... — започна той.

— Знам — прекъсна го Карълайн. — Ще бъда добре, наистина.

Тя разбира се не бе добре и плака по целия път обратно до дома.

Беше ѝ много трудно да не се самосъжалява и направи всичко по силите си да не изпада в отчаяние.

Първият сняг покри Лондон, а тя все още нямаше вести от Брадфорд.

Прие поканата на Томас Ийвс и отиде с него на вечерята, дадена от лейди Тилмън. Вечерта беше отегчителна, но поне бе зарадвала баща си.

На следващия ден посети вуйчо си Майло. Франклин все още не бе пристигнал и двамата с маркиза проведоха един приятен разговор. Той бе чул, че Бенджамин е заминал за Бостън и поиска от нея да му обясни каква точно е връзката им.

— Една сутрин го намерих в плевнята — каза Карълайн. — Беше беглец и бе изминал целият път от Вирджиния — Карълайн не даде повече подробности и вуйчо ѝ трябваше да я притисне, за да му каже повече.

— Баща ти ми каза, че е станал твой защитник. Това значи ли, че Бостън е толкова диво и опасно място?

Карълайн се засмя.

— Имам чувството, че описваш мен, а не Бостън. Постоянно ми се случваха инциденти и Бенджамин винаги бе там, бдящ над безопасността ми. Спасявал ми е живота повече от веднъж.

Вуйчо ѝ Майло се засмя.

— Толкова приличаш на майка си — каза той — Ами Бенджамин? Ако някой го залови и го върне на юг? Нали има мъже, които преследват избягалите роби?

Карълайн се намръщи.

— Да, вярно е, има мъже, като преследват и залавят робите, но Бенджамин вече е свободен човек. Татко, имам предвид, чичо Хенри изпрати Саймън да го откупи.

В този момент пристигна Франклин и веднага попита за Брадфорд. Карълайн поклати глава и му обясни, че не се вижда с херцога. Тази връзка вече бе приключила.

— Това означава ли, че ще се върнеш в Бостън? — заинтересова се той.

Карълайн бе изненадана от въпроса му и се зачуди как бе стигнал до подобно заключение. Но въпроса разяри вуйчо ѝ Майло. Никога не го бе виждала толкова разстроен! Отне ѝ цял час да го убеди, че няма никакво намерение да напуска Англия и чак тогава успя да го успокои.

Франклин обясни, че бил чул слухове за това, че тя щяла да се връща в Бостън, а баща ѝ да се жени за лейди Тилмън. Според слуховете, графът на Брактън щял да отведе булката си на обиколка из Европа.

Карълайн тъкмо бе успокоила вуйчо си Майло и казаното от Франклин я разяри. Отвърна му, че това е нелепо. При тези размирици във Франция, баща ѝ едва ли би рискувал да напусне Англия.

— Баща ми няма да ходи никъде.

— Е, ако го направи, ти ще се преместиш при мен — обяви вуйчо ѝ Майло. Той погледна брат си, очаквайки да му противоречи.

— Великолепна идея — отвърна Франклин. И с това темата бе приключена.

Щом Карълайн се прибра у дома, намери писмо адресирано до нея. Тя го взе от масичката в преддверието и го отнесе във всекидневната. Беше благодарна, че е сама, защото щом прочете ужасяващото послание в него се задъха от отвращение. Първият ред бе изпълнен от жестокости, омразни намеци за характера ѝ. Докато вторият бе много по-изчерпателен. Когато я бяха бутнали по стълбите в дома на Клеймър намерението не е било да умре, а само да се изплаши. Инцидентът с каретата е бил със същата цел. Но много скоро, обещавахе писмото, тя щеше да умре. Планът им щял да бъде изпълнен и отмъщението постигнато! Писмото свършваше с няколко ужасяващи описания как по-точно ще бъде убита.

Карълайн не знаеше какво да стори. Мушна писмото отново в плика и го скри в дрешника си. С цялото си сърце желаше Бенджамин да не си бе заминавал! Но след това се стегна и поиска Дейтън да ѝ обясни как изглежда човекът, който е доставил писмото.

Икономът не знаеше нищо за писмото, нито пък някой друг от прислугата. Карълайн скри притеснението и мотивите си, обяснявайки просто, че го е открила на масичката в преддверието и се е учудила кой го е изпратил. Обясни им, че не е било подписано.

Дейтън бе разстроен от това явно нарушение на правилата в къщата. Негов дълг бе да отваря вратата, а някой друг бе влязъл в територията му! Той настояваше, че вратата винаги стояла заключена и

подозираше, че някоя от прислужниците я е отворила без позволението му. И сега виновницата не желае да си признае.

Карълайн го остави да се занимава със задачите си и тръгна към втория етаж.

— Обзалагам се, че е била Мари и сега не иска да си признае. Тя винаги обикаля из къщата — мърмореше си Мери Маргарет. — Не е свършила никаква работа цял ден. Храната отново е ужасна, след като Бенджамин си тръгна. Глупавата жена не е научила нищо! Според мен Дейтън би трябвало да я уволни.

— Не бъди толкова сурова — скастри я Карълайн. Тя мислеше за семейството на Мари, за Тоби и Кърби, и знаеше, че готвачката прави всичко по силите си. — Бъди по-търпелива, Мери Маргарет. Мари има нужда от тази работа. Много скоро ще си поговоря отново с нея — обеща тя щом прислужницата ѝ се опита да възрази.

Карълайн откри, че се дразни от дребните проблеми, които се налагаше да разрешава. Някой имаше намерение да я убие и тя нямаше никаква идея защо, а се налагаше да се занимава с някакви домакински проблеми.

Реши все още да не казва на баща си за писмото. Ако той разбере в каква опасност се намира тя, щеше да я качи на първия кораб за Бостън, и след като Карълайн поразмисли върху това, реши, че няма да бяга никъде. А това означаваше, че ще трябва да напусне Брадфорд и да не го види никога повече. Тази причина не би трябвало да е от значение, тъй като той ясно бе дал да се разбере, че не иска да има нищо между тях.

Нямаше никой, с когото да поговори. Да каже на Чарити бе немислимо, защото тя щеше да разкаже на всеки, който има желанието да я изслуша. А и щеше ужасно да се изплаши, също както би се изплашил и баща ѝ. Предишните му коментари за изпращането ѝ за четиринадесет години в дома на брат му, говореха доста за характера му. Беше ѝ казал, че иска да бъде в безопасност, и Карълайн подозираше, че заплахата има нещо общо с политическата игра, в която е бил замесен. Брадфорд ѝ бе разказал, че по онова време баща ѝ е бил радикал и Карълайн реши, че по някакъв начин тя е била застрашена. Това бе единственото обяснение, което ѝ идваше на ума.

През цялата дълга седмица, която последва, Карълайн таеше страховете в себе си. Нощем не можеше да спи и стана много затворена.

Отхвърляше всички покани и подскачаше уплашено при всеки лек шум. Единственото време, през което рискуваше да излиза от къщата бе, за да посети вуйчо си Майло.

Графът постоянно се чудеше защо Карълайн се държи толкова странно и накрая прие от нейно име поканата на Милфорд да я заведе на театър. Наложил му се да спори с упоритата си дъщеря, докато тя най-накрая не се съгласи.

Карълайн реши да излезе вечерта, за да зарадва баща си. Беше едновременно нетърпелива и тъжна да се види отново с Милфорд. Тя го харесваше и се наслаждаваше на компанията му, но всеки път щом помислеше за него, се сещаше за Брандфорд.

Старателно се облече в красива ментовозелена рокля. Мери Маргарет вдигна косата ѝ на кок и с помощта на панделки я завърза така, че да пада на тила ѝ на тежки къдрици. От липсата на сън Карълайн бе раздразнителна и докато я приготвяха с цялото бутане и дърпане ѝ се прииска да закрепци.

— Мери Маргарет, имаме цял час преди Милфорд да пристигне. Вземи си ножиците — започна Карълайн с тон, който не търпеше възражение. — Видях как си скъсила косата на Чарити, искам да подстрижеш и моята. Веднага.

Докато говореше, задърпа роклята си, за да я съблече и едновременно с това заизмъква фибите от косата си.

— Побързай Мери Маргарет. Взела съм твърдо решение. Омръзна ми да се занимавам постоянно с тази огромна коса.

Мери Маргарет повдигна полите си и изтича от стаята. Карълайн игнорира мърморенето на момичето и започна да говори на себе си в огледалото. Тя изпъна рамене и се погледна в лицето.

— Самосъжаляваше се достатъчно дълго, Карълайн Ричмънд.

Чарити влезе и завари Карълайн да си говори сама.

— Какво правиш? — попита тя.

— От тази минута, поемам командването — обяви Карълайн. — Спомняш ли си, че ми каза да не стоя, а да действам?

Чарити кимна с усмивка.

— Значи отиваш да намериш Брандфорд?

Братовчедка ѝ поклати глава.

— Не. Но реших да направя някои промени — заяви Карълайн. — Ще ти обясня всичко следващата седмица — обеща тя. — Трябва да ми се довериш, че не съм си изгубила ума.

Чарити кимна, въпреки че изглеждаше объркана. Мери Маргарет се върна в стаята и Карълайн накара братовчедка си да излезе.

— С Мери Маргарет имам много работа. След малко ще слеза долу.

Прислужницата категорично отказваше да отреже повече от няколко сантиметра от косата ѝ и бе непоколебима, преди Карълайн да вземе ножицата от ръцете ѝ и сама да почне да реже.

Момичето бързо се окопити и се зае все по-въодушевено. Когато свърши, тя се усмихна и призна, че с тази прическа Карълайн изглежда зашеметяващо. Тежката маса от букли я нямаше и сега на нейно място, малко под ушите ѝ се виеха нежни къдрици. Когато Карълайн размърда главата си, усети такава свобода, че се разсмя.

— Е, чувствам се прекрасно — каза тя на прислужницата си.

— И изглеждате прекрасно — отвърна ѝ Мери Маргарет. — Очите ви се открояват два пъти повече и сте много по-женствена, милейди — коментира тя. — Ще бъдете истинска сензация.

Новата прическа накара Карълайн да се почувства по-добре.

— Ако издържа тази вечер, ще мога да понеса всичко.

Мери Маргарет се намръщи на думите ѝ, но Карълайн не пожела да каже нищо повече. Милфорд подрани и се наложи да я почака, докато тя се обличаше и пощипваше бузите си, за да им придаде цвят.

Той стоеше в средата на приемната и я наблюдаваше как слиза по стълбите. Веднага забеляза новата ѝ прическа и направи няколко комплимента за външния ѝ вид. Намери я за по-красива от всякога, но освен това забеляза и умората ѝ. Очевидно не спеше много нощем.

Вече се бяха настанили в каретата и пътуваха към кралския театър Друри Лейн, когато той се усмихна на Карълайн.

— Мина доста време откакто се видяхме за последно, нали, тиквичке.

— Тиквичке? Никога не си ме наричал така — отвърна Карълайн.

Милфорд сви рамене.

— Как си напоследък? — попита той.

Гласът му бе пълен със състрадание и нещо в нея се сви. Да не би да я съжаляваше, запита се тя. Болката ѝ се усили само при мисълта за това.

— Никой не е умрял, Милфорд. Не е нужно да гледаш толкова печално. Чувствам се добре.

— И Брадфорд не може да спи — обади се той.

— Не споменавай името му пред мен! — нареди тя. Осъзна, че крещи и веднага снижи гласа си. — Обещай ми, Милфорд, иначе ще сляза от тази карета и ще се прибера у дома пеша.

— Обещавам — бързо отговори той. — Няма да спомена нито една дума за... ти знаеш кого. Просто си помислих, че би трябвало да знаеш...

— Милфорд! — гласът ѝ прозвуча остро. — Не искам да знам нищо за него. Всичко свърши. Сега — каза тя с въздишка, — кажи ми как я караш ти. Бил ли си се палав, напоследък?

Беше трудно да запазят разговора неутрален. Карълайн се чувстваше изнервена, когато стигнаха до театъра и по време на представлението бе прекалено изморена от опитите да изглежда щастлива. Пиесата бе много популярна и сега в преддверието на театъра се бе насъбрала огромна тълпа. Карълайн продължи да се усмихва. Имаше усещането, че лицето ѝ е огледало, което всеки момент ще се разбие на парчета. Помисли си, че видя Брадфорд в другия край на преддверието и сърцето ѝ заби лудешки. Мъжът се обърна и тя видя, че не беше той, но сърцебиенето продължаваше с луд ритъм и бе почти невъзможно да запази спокойствие.

Тя и Милфорд стояха в средата на огромната тълпа и едва сега Карълайн осъзна, каква глупава грешка бе направила, излизайки на публично място. Тук бе лесна мишена. Помисли си отново за ужасното писмо и потръпна. Точно в този миг някой я бутна и тя се завъртя, а в очите ѝ се четеше неприкрит ужас. След миг се осъзна и направи усилие да се усмихне.

Но не бе достатъчно бърза. Милфорд забеляза промяната в изражението ѝ и бе изумен от поведението ѝ.

— Какво става с теб? — попита, като я дръпна настрана.

Гърбът ѝ опря в стената и тя малко се поуспокои. Поклати глава, казвайки си, че трябва моментално да престане да се държи като страхливка.

— Тук не е безопасно — прошепна тя. — Искам да се прибера у дома.

Милфорд не показва тревогата си. Карълайн бе пребледняла и изглеждаше готова да припадне. Той изчака да се качат в каретата и да тръгнат към дома на баща ѝ, преди отново да повдигне темата. Тя стоеше срещу него с ръце в скута си.

— Карълайн? Кажи ми какво имаше предвид с това, че там не е безопасно.

— Нищо — отговори тя и погледна през прозореца, криейки изражението си от него. — Смяташ ли да посетиш бала на Стентън следващата седмица? — попита го, надявайки се да смени темата.

Не се получи. Милфорд хвана ръцете ѝ и нежно ги стисна.

— Погледни ме, Карълайн.

Тя бе принудена да се обърне към него, защото той държеше ръцете ѝ.

— Кажи ми, защо не е безопасно?

Той нямаше да се предаде. Карълайн въздъхна и отпусна рамене.

— Някой се опитва да ме убие — прошепна тя.

Думите ѝ го оставиха с отворена уста и за миг застина напълно безмълвен. Милфорд пусна ръцете ѝ и се облегна назад.

— Разкажи ми — най-после проговори.

Тонът му ѝ напомни на този на Брадфорд, когато дава заповеди.

— Само ако ми обещаеш, че няма да казваш на никого — постави условие Карълайн. Милфорд кимна и тя продължи: — Не паднах по стълбите на Клеймър. Някой ме бутна. И инцидента с каретата, въобще не беше инцидент.

Графът изглеждаше толкова учуден, че Карълайн счете за необходимо да побърза с обясненията, докато не я бе помислил за луда.

— Миналата седмица получих писмо и то бе ужасно, Милфорд! Някой ме мрази и иска да ме убие. Но не разбирам кой и защо — завърши тя.

Милфорд въздъхна. В главата му започнаха да се преплитат въпроси и предположения.

— Писмото все още ли е у теб? Каза ли си на някой друг за това? — той не дочака Карълайн да му отговори, а продължи с въпросите. — Какво мисли баща ти? И защо в името на всичко свято ти е позволил да излезеш навън?

Той набираше инерция и все повече се ядосваше. Карълайн избра да отговори на последния му въпрос.

— Баща ми не е наясно, че съм в опасност.

Милфорд я погледна недоумяващо и тя побърза да му обясни.

— Сигурна съм, че преди четиринадесет години ме е отпратил от Англия, защото се е страхувал. Няма да позволя това да се случи отново, Милфорд. Последните му години ще бъдат щастливи и спокойни. Ясна ли съм?

— Не мога да повярвам — промърмори младият мъж. — Някой се опитва да те убие и ти ми казваш, че няма да кажеш на никой, за да не разстроиш баща си! Господи, Карълайн, сега трябва да мислиш само за себе си.

— Моля те, успокой се, Милфорд — каза тя. — Решила съм как ще действам и не бива да се притесняваш за мен. Способна съм да се грижа за себе си.

— Какво си решила? — попита я почти разярен.

Бе нетърпелив да я отведе в дома ѝ, за да може да каже на Брадфорд какво е научил. Нямаше никакво намерение да спазва обещанието, което бе дал на Карълайн. Мили Боже! А те двамата вярваха, че живота на Брадфорд е застрашен! Милфорд продължаваше разярено да клати глава в почуда, а гневът му нарастваше с всяка изминала секунда. Осъзна колко самотна и нещастна е била Карълайн и знаеше, че това ще съкруши приятеля му, щом научеше истината, точно както се чувстваше и той сега.

— Ами реших да наема детектив — започна да му разяснява плана си Карълайн. Само изговарянето на думите я накара да се почувства по-уверена. — Ще се обърна към някоя агенция още утре сутринта. И след това мисля да...

— Не ми казвай нищо повече — нареди Милфорд. Умът му прехвърляше възможностите и имаше нужда от тишина, за да ги отсее.

Карълайн се умърлуши от забележката му. Осъзнаваше, че го бе натоварила с проблемите си, а нямаше това право.

— Разбирам — каза тя. — И не те виня, Милфорд. Колкото по-малко знаеш, толкова по-добре. Извинявам се, че те замесих и вярвам, че ще е най-добре да не се срещаш с мен, докато всичко това не приключи.

Очите на Милфорд се разшириха и той едва на се засмя.

— И защо?

— Ами — отвърна Карълайн, — има възможност да пострадаш. Защо ме гледаш така?

— Не съм сигурен, но мисля, че току-що ми нанесе кръвна обида — отвърна той.

Но изглежда не бе разстроен от възможността да загуби живота си и сега се хилеше срещу нея.

— О, най-после у дома. Ще се видим утре, Карълайн.

— Защо? — попита тя. — Току-що ти обясних, че трябва да стоиш по-далеч от мен.

Милфорд завъртя очи, избута я в къщата и побърза да си тръгне.

Отне му почти час, за да намери Брадфорд. Едва сдържаше нетърпението си, когато влетя в игралната зала и видя приятеля си да стои на масата с огромна купчина пари пред себе си. Изглеждаше отегчен от играта и мъжете, които го обграждаха.

Милфорд си проправи път покрай масите, наведе се и каза няколко думи, които никой, освен Брадфорд, не може да чуе. Отегченото му изражение веднага изчезна. Всички с изумление проследиха как той изрева от гняв, скочи толкова бързо, че събори стола и масата и без дори да обясни действията си или да спре, за да събере печалбата си, последва Милфорд към изхода.

Изслуша как приятеля му преразказва историята на Карълайн и тогава заяви, че отива да я види.

— Минава полунощ, Брад. Трябва да изчакаш до утре — възрази Милфорд.

Той поклати глава.

— Не, искам да я видя сега — звучеше категорично. — Остави ме пред дома на Карълайн и се прибирай.

Милфорд знаеше кога е безсмислено да спори. Той се съгласи и обеща да изпрати каретата си по-късно, за да го отведе до дома му.

Дейтън отвори вратата след настойчивото тропане на Брадфорд.

— Хубаво е да ви видя отново, ваша светлост — обяви той и се поклони церемониално.

— Кажи на Карълайн, че искам да говоря с нея — нареди Брадфорд.

Дейтън отвори уста да се възпротиви, обяснявайки, че лейди Карълайн сигурно вече спи, но изражението на лицето на херцога го накара да промени мнението си. Той кимна и бързо се втурна нагоре по стълбите. Карълайн бе в леглото си, но още не бе заспала. Когато Дейтън обяви кой я чака долу, веднага се сети кой бе виновникът. Милфорд! Явно веднага бе отишъл при Брандфорд, за да му издаде информацията, която бе споделила с него.

— Моля те кажи на негова светлост, че не желая да го виждам — каза Карълайн — Дейтън? — той вече слизаше по стълбите, когато гласът ѝ го спря. — Татко в къщи ли си е?

— Да — отговори икономата. — Легна си преди около час. Искате ли да го събудя?

— Небеса, не — каза Карълайн — Каквото и да става, Дейтън, не трябва да безпокоим баща ми — Дейтън кимна и продължи да слиза.

Карълайн затвори вратата и бавно се приближи към прозореца. Дървеният под бе студен под краката ѝ. Знаеше, че на Дейтън нямаше да му е лесно да се отърве от Брандфорд и очакваше той да убеди икономата да я потърси отново.

Когато на вратата се почука, Карълайн бе готова с отговора си.

— Кажи му да си върви, Дейтън.

Вратата се отвори и Брандфорд изпълни рамката.

— Никъде няма да ходя — той стоеше там и изглеждаше невероятно красив, а Карълайн веднага откликна на присъствието му. Краката ѝ се разтрепериха и ѝ бе трудно да си поеме дъх. Очите ѝ се напълниха със сълзи и си каза, че е само защото е изтощена.

Брандфорд наблюдаваше красивото видение пред себе си и с всички сили се бореше с изкушението да затръшне вратата зад себе си и да я грабне в обятията си.

Карълайн най-после успя да продума.

— Не бива да си тук, Брандфорд. Не е прилично — гласът ѝ звучеше дрезгаво.

Той се усмихна.

— Ще ти се наложи да приемеш, че никога не се държа прилично — каза той.

Гласът му се разля върху нея като нежна милувка. Карълайн бе хипнотизирана от погледа му, който прогаряше огнена дияра от пръстите на краката ѝ до върха на главата ѝ.

Брадфорд бавно влезе в стаята. Той затвори вратата и Карълайн чу как ключалката изщрака. Беше ги заключил вътре в стаята. Сърцето ѝ прескочи един удар и тя се опита да призове някакъв гняв или раздразнение. Но не можеше да направи нищо друго, освен да стои там и да чака следващия му ход.

— Това или е кошмар, или си си загубил ума — най-последно продума тя. — Отключи вратата и си върви, Брадфорд.

— Не още, любов моя — гласът му бе невероятно нежен. Застана срещу нея и Карълайн веднага направи крачка назад. Брадфорд я наблюдаваше как припряно грабна робата си и я облече.

Леко се изненада, че не започна да му крещи. Беше се отнесъл зле с нея и въпреки че мотивите му бяха благородни, Карълайн не го знаеше. Публично ѝ бе обърнал гръб. Защо не го замери с нещо?

Тя продължаваше да го наблюдава. Хиляди мисли прелитаха из съзнанието ѝ, но не можа да улови нито една от тях. За пръв път в живота си бе напълно съкрушена.

Брадфорд спря настъплението си, когато застана срещу нея. Протегна ръка и нежно докосна лицето ѝ.

— Недей — от устните ѝ се отрони болезнен шепот. Той забеляза, че ръката му потрепери, когато я отпусна надолу.

Тя отстъпи още една крачка назад, докато Брадфорд отчаяно затърси начин да я накара да реагира по някакъв начин.

— Липсваше ми, Карълайн.

Тя не можа да повярва на ушите си. Поклати глава и започна да плаче. Брадфорд се пресегна към нея и я дръпна в обятията си.

— Толкова много съжалявам, любов. Господи, колко съжалявам — шепнеше той прилепил устни до главата ѝ. Ръцете му не можеха да спрат да я докосват, притисчайки, приласкавайки и прегръщайки я срещу себе си. Карълайн продължаваше да плаче, приемайки утехата, която ѝ предлагаше.

Брадфорд повдигна брадичката ѝ и с опакото на ръката си, избърса сълзите по бузите ѝ.

— И на мен ми бе ужасно трудно — призна ѝ шепнешком.

Целуна нежно челото ѝ, после нослето и най-накрая притисна устни до нейните. Карълайн най-сетне се осъзна и се отдръпна от него.

— Защо ти е било трудно? — попита го.

Брадфорд въздъхна, защото искаше да продължи да я целува, вместо да дава обяснения. Забеляза люлеещия се стол и тръгна към него, повличайки и нея след себе си. След като седна и я настани удобно в скута си, той се усмихна доволно и започна:

— Обещай ми, че няма да ме прекъсваш, докато не свърша.

Карълайн кимна с тържествено изражение.

— Мислех, че някой ме е набелязал. Когато каретата се преобърна, видях, че едното ѝ колело е повредено и осъзнах, че този, който се опитва да ме убие, не се интересува, кой може да пострада заедно с мен. По тази причина реших да...

— Защо си мислил, че някой е тръгнал след теб? — не се сдържа тя.

— Обеща ми да не ме прекъсваш, докато не свърша — напомни ѝ Брадфорд. — Моята карета бе повредена, Карълайн и моят кочияш бе ударен по главата. Беше логично заключение.

— Заключение то ти е било съвсем погрешно — отново го прекъсна Карълайн.

Брадфорд сви рамене, признавайки пред себе си, че вероятно е права.

— Притеснен, реших да се престоря, че между нас всичко е свършило и съм изгубил интерес към теб. Така — каза той, повишавайки глас, защото Карълайн отвори уста да протестира — смятах, че никой няма да реши да те използва, за да ме нарани.

— Но защо не ми го каза? — ядоса се тя. Най-после бе намерила силите, които бе търсила. Като си спомни през каква агония бе преминала, истински побесня.

Той забеляза промяната и нещо в него се сви от силния гняв, който видя.

— Няма нужда да ми отговаряш, нали? — прошепна разярена Карълайн. — Много добре знам каква е причината. Не ми каза, защото не ми вярваш — скочи от скута му и се изправи срещу него. — Признай го, Брадфорд.

— Карълайн, просто исках да те защита. Ако ти бях казал всичко, можеше да споделиш с някого и така да се изложиш на опасност — според него звучеше много логично и аргументите му изглеждаха перфектни.

Карълайн обаче очевидно не се съгласи. Тя се огледа из стаята и той предположи, че търси нещо, с което да го нападне.

— Не ти ли хрумна, че може би нямаше да кажа на никой и щях да запазя тайната ти? — попита го.

— Не — призна Брадфорд. — И дори да ти имах доверие за това, нямаше да има никакво значение. Чувствата ти са изписани на лицето ти, любов моя, и всеки щеше да разбере, че не си отхвърлена жена — пресегна се и опита отново да я дръпне в скута си. Но тя избегна хватката му. — Карълайн имах най-добри намерения.

— Грещиш защо съм ядосана, Брадфорд — сега гласът ѝ бе леден. — Кога ще разбереш, че не съм като другите жени? И кога ще осъзнаеш, че заслужавам доверието ти? Не можеш да искаш да имаш връзка с някого, на когото не вярваш.

Тя застана пред него и го погледне открито в лицето.

— Винаги ли ще ме поставяш наравно с дамите от миналото си. Защото на мен вече ми омръзна от това.

— Сърчице мое, крещиш — информира я той нежно — И ако събудиш баща си и той ме открие тук, ще побеснее и ще ни ожени незабавно.

Карълайн въздъхна и Брадфорд кимна.

— Много добре — отбеляза той. — Нямам никакво желание да се женя утре. Смятам, че в събота ще е по-подходящо и ще имаме време да подготвим всички подробности.

Карълайн не успя да скрие изумлението си.

— Не чу ли нищо от това, което ти казах?

— Да, чух те — отговори Брадфорд. — И предполагам, че и цялото домакинство е чуло всяка твоя дума. Сега бъди добро момиче и ми дай писмото. Леглото е прекалено близо, а ти си много голямо изкушение.

— Господи, доверих се на Милфорд — разярено прошепна тя. — Трябваше да се досетя. Щом се нарича твой приятел, не може да е по-добър от теб.

— Писмото, Карълайн — настоя той. После се изправи, протегна се и тръгна към нея. — Дай ми писмото и ме остави да реша какво трябва да се направи.

— Ти няма да решаващ нищо — заяви Карълайн. — И нямам намерение да се омъжвам за теб нито тази събота, нито дори година

след събота. Ти не знаеш значението на думата любов — отсече тя. — Ако знаеше, щеше да вземеш предвид чувствата ми и да ми се довериш.

— Карълайн, ако още веднъж споменеш пред мен думата „доверие“, ще те удуша.

Погледът в очите му ѝ бе достатъчен да разбере, че е способен да стори именно това. Тя се отдръпна от него.

— Моля те, върви си. Казахме си достатъчно.

— Съгласен съм — отвърна Брадфорд.

Вече се мръщеше и Карълайн помисли, че наистина ще си тръгне. Докато не седна на ръба на леглото и методично не започна да сваля самото и ботушите си. Тогава бе принудена да преразгледа заключенията си.

— Какво правиш? — тя скочи на леглото и се опита да го спре да не свали чорапите си. — Трябва да си тръгваш.

— Приключих с разговорите — каза той, свали и вторият си ботуш и я сграбчи. Изведнъж тя се озова по гръб с Брадфорд върху себе си. — Липсваха ми целувките ти, Карълайн — и тогава устните му докоснаха нейните, принуждавайки я да отвори уста. Тя се опита да го накара да спре, а борбата ѝ стана по-настойтелна, когато бедрата му се прилепиха към нейните и почувства твърдото доказателство за желанието му срещу себе си.

Брадфорд продължи да плякосва устата ѝ, сломявайки съпротивата ѝ. Усещаше я толкова мека под себе си и се чувстваше толкова добре. Ръката му обхвана едната ѝ гърда под тънката материя на нощницата ѝ и той издаде стон на първично удоволствие.

Карълайн не бе сигурна точно как се случи, но изведнъж се оказа освободена от робата си, а копченцата на нощницата ѝ бяха откопчани, преди да успее да събере достатъчно сили, за да го спре.

Тя притисна бедрата си срещу неговите, чу стона му и осъзна, че вероятно му причинява удоволствие, вместо болка. Брадфорд обездвижи краката ѝ, като използва мускулестия си крак, за да я задържи и после лениво прокара пътчка от целувки по шията ѝ.

Тя го удари, но не успя да го разубеди. Устата му продължи нежно да я измъчва с изгаряща настойчивост. Той достигна гърдата ѝ и без капка колебание пое в устата си настръхналото връхче.

Карълайн отново раздвижи бедрата си срещу него, но реакцията бе неосъзнато чувствено и първично движение, което я разтърси. Тя въздъхна, предавайки се и изви гръб, молейки за още.

Устата му продължи да боготвори едната ѝ гърда, а ръката му милваше другата.

— Брадфорд! — прошепна Карълайн, толкова изгубена в еротичните чувства, които той събуждаше в тялото ѝ, че едва можеше да говори.

Нощницата ѝ се бе вдигнала до коленете и той я избута още по-нагоре, изучавайки чувствителната ѝ кожа. Когато неочаквано ръката му се озова между бедрата ѝ, Карълайн инстинктивно опита да му попречи да продължи. Брадфорд използва коляното си, за да я принуди да разтвори крака и заглуши протеста ѝ с поредната страстна целувка.

Тогав пръстите му докоснаха извора на женствеността ѝ и тя си помисли, че ще умре от удоволствието, което ѝ достави. Дишането му стана забързано и накъсано от желание.

— Никога няма да те избия от ума си, Карълайн. Чувствам как потръпваш, любов — той отново я целуна, докато пръстите му изучаваха влажната ѝ мекота, която го призоваваше.

Смяташе само да ѝ достави удоволствие, да ѝ покаже малка частица от вълнуващата страст, която могат да изживеят заедно. Знаеше, че много скоро трябва да спре. Губеше контрол.

Брадфорд изстена и се превъртя по гръб. Скръсти ръце зад тила си, пое си няколко пъти дълбоко дъх и се опита да мисли за нещо друго, каквото и да е, освен за топлото тяло, лежащо до него.

— Ще се венчаем в събота — гласът му бе груб, но не можеше да го контролира. Беше ядосан, но само на себе си.

Карълайн се почувства така, сякаш току-що я бяха хвърлили в купчина сняг. Единственото, което искаше, бе да обвие ръце около него и да го умолява да продължи да я люби. Но знаеше, че трябва да се отдалечи от изкушението, затова бързо стана от леглото. Краката ѝ трепереха и се наложи да се хване за колоната на леглото.

— Не мога да разбера как си способен да ми причиниш това — призна тя. Гласът ѝ звучеше немошно.

Брадфорд я погледна, видя объркването в погледа ѝ и се усмихна.

— Страстта ти граничи по сила с моята — каза ѝ той. Гласът му бе нежен и дрезгав. — Но ти не си достатъчно веща в любовната игра,

за да можеш да я контролираш и да я използваш срещу мен.

— Като другите жени ли? — гласът ѝ звучеше измамно спокоен. Но Брадфорд не се заблуди, защото видя огъня в очите ѝ. Тя отново мислеше как да го убие, разбра той с въздишка. Седна точно навреме, за да може да хване ботуша, с който Карълайн го замери, и опита още веднъж да я усмири, казвайки си, че тя се разстройва от глупости.

— Не съм имал никакви други жени — каза ѝ. Имаше намерение да продължи и да ѝ разкаже, че не е докосвал друга жена от съдбовната им среща на средата на селския път. Но Карълайн му обърна гръб, докато обличаше робата си. — Дай ми писмото, моля те — помоли я отново.

Тя отиде до дрешника си и извади писмото от скривалището му. После бавно се върна до него и му го подаде.

Някой почука на вратата. Очите ѝ се разшириха.

— Разкарай се от леглото ми — прошепна леко паникьосана. Пооправи косата си и побърза да отвори вратата, но треперещите ѝ пръсти се затрудниха с ключалката. Най-после успя да я отвори и застана срещу графа на Бракстън, който с объркано изражение стоеше пред нея, облечен в нощна роба и чехли.

— О, татко, да не би да те събудихме? — гласът ѝ потрепери и тя си помисли, че всеки миг ще припадне от срам. Обърна се и откри, че Брадфорд стои точно зад нея. И двата му ботуша, заедно със самото, бяха отново на мястото си и Карълайн отправи благодарствена молитва заради това.

— Добър вечер — поздрави той баща ѝ. Изражението му бе любезно и Карълайн осъзна, че въобще не е притеснен от това, че са го намерили в спалнята ѝ. Явно имаше опит в тези неща, помисли си с нарастваща ярост.

— Добър вечер? — възкликна отчаяна Карълайн. — Само това ли ще кажеш? — тя го погледна свирепо и се обърна към баща си. — Татко не е това, което си мислиш. Виждаш ли, не исках да сляза долу, а той... — тя спря за миг, за да погледне към Брадфорд — ... толкова упорито настояваше да...

Брадфорд я прекъсна като хвана ръката ѝ и я дръпна до себе си.

— Аз ще се справя с това — заяви той арогантно.

Карълайн погледна към него, а после към баща си. Горкият ѝ баща! Изражението му първо бе смутено, после гневно, а сега

изглеждаше напълно объркан.

— Бих искал няколко минути от времето ви, Бракстън, ако не ви е неудобно в този късен час.

Графът кимна кратко.

— Дайте ми минута да се облека — каза той. — Чакайте ме долу.

— Напълно ме устройва, сър — каза Брадфорд, докато баща ѝ стоеше и го гледаше. Той също чакаше, оказвайки лек натиск върху рамото на Карълайн, нежно намеквайки ѝ да запази мълчание. Графът се отдалечи по коридора и Брадфорд затвори вратата.

Карълайн бе толкова отчаяна от реакцията на баща си, от разочарования му поглед, че искаше единствено да заплаче.

— Брадфорд! — гласът ѝ бе прегракнал.

— Какво, по дяволите, си направила с косата си? — той я хвана здраво в ръцете си и започна да я целува.

— О, не няма да стане — Карълайн опря ръце на гърдите му и го избута назад. — Опитваш се отново да ме извадиш от равновесие, но няма да го позволя. Все още не сме решили нищо! Не съм ти казала какъв презрян мъж си ти. Ние сме напълно неподходящи един за друг. Ти си...

Той я целуна отново и жалката ѝ съпротива въобще не можа да го разубеди. Чак след като престана да се дърпа, той я пусна.

— Карълайн, изглеждаш ужасно. Не можеш ли да спиш? Скачай веднага в леглото, имаш нужда от почивка.

— За нищо на света — отвърна тя. Той отново я притисна към гърдите си, принуждавайки я да говори на сакото му. — Слизам долу заедно с теб. Само Господ знае какво смяташ да наговориш на баща ми, за да го омилостивиш. Трябва да съм там, за да се защитя.

Отговорът му на това, бе да я вдигне на ръце и да я отнесе до леглото. Положи я в центъра и я бутна да легне върху възглавницата.

— Аз ще се погрижа за всичко — каза той с утешителен глас. В очите му блеснаха закачливи искри, когато добави: — Довери ми се.

Бързо и по братски я целуна отново, този път по бузата, и забърза към вратата.

— Брадфорд, не сме приключили — извика Карълайн след него.

Той отвори вратата и въпреки че бе с гръб към нея, тя долови веселите нотки в гласа му. Знаеше, че се усмихва.

— Знам, сладурче. Крайно време е и ти да го разбереш.

Карълайн скочи от леглото и изтича след него, преди той да успее да затвори вратата.

— Нали няма да казваш на баща ми за писмото? Ако го направиш, той ще ме изпрати отново в Бостън. Не искам да го тревожа — категорично отсече тя.

Брадфорд поклати глава, показвайки й раздразнението си. Тъкмо тръгна надолу по коридора, когато Карълайн бе осенена от ужасна мисъл. Тя бързо го хвана за края на сакото.

— Ако те предизвика на дуел, да не си посмял да приемеш.

Брадфорд не й отговори. Той продължи да върви, докато Карълайн го дърпаше назад.

— И какво трябва да правя аз? — попита тя. Осъзна, че все още дърпа сакото му и веднага го пусна. Този мъж я караше да се държи като умопобъркана.

Просто трябваше да се стегне, каза си, но въпреки това повтори въпроса си.

— Е, какво да правя? — притесняваше се от писмото и от бащиния си гняв, но обърканият й мозък не можеше да го изрази с думи.

Брадфорд вече бе започнал да слиза по стълбите, а Карълайн го наблюдаваше от горната площадка.

— Можеш да се опиташ да накараш косата си да порасне до събота — извика й през рамо.

Карълайн изруга високо след последната му забележка. Тя седна на последното стъпало и подпря глава на ръцете си. Какво за Бога се случваше с нея? Трябваше да се контролира. Трябваше сама да се справи. Имаше нужда да оправи цялата тази бъркотия и тръгна към стаята си.

Значи той отново бе част от живота й, помисли си с въздишка. Да го има отново до себе си, бе нож с две остриета. Сърцето й ликуваше, но логичната, хладнокръвна част от нея знаеше, че старият проблем все още съществуваше между тях. Освен ако не намереше начин да го научи как да обича, как да й се довери й да й отдаде любовта си, бъдещето им щеше да изглежда доста мрачно. Бе наясно, че не е много ценна за Брадфорд. Колко дълго щеше да съумее да задържи вниманието му? Колко време щеше да мине, преди да се отегчи от нея и да потърси компанията на някоя друга. Беше нарекъл това игра и сега

Карълайн започваше да вярва, че според него, всичко, което имаха бе точно това. Все още не можеше да се омъжи за него. Искаше да се омъжи за мъж, който ще я обича, когато красотата ѝ увехне, когато гънките на времето легнат на лицето ѝ.

Не бе нещо невъзможно. Чичо ѝ Хенри и леля ѝ Мери все още се обичаха, след толкова много години, които бяха прекарвали заедно. Чарити и Пол Блечли се обичаха по същия начин. Спомни си как Брадфорд смяташе, че Чарити ще обърне гръб на Пол, поради факта, че вече не бе толкова красив.

Не бе сигурна, дали ще може да промени мнението му. Той бе отгледан в това повърхностно общество, където външният вид бе поценен от всичко друго.

Какъв брак щеше да бъде това? Дали щеше постоянно да се притеснява за външния си вид, да се безпокои за теглото си, за дрехите си? Дали това, което винаги бе мислела за незначително, щеше да обсеби ума ѝ? Милостиви Боже, дали и тя щеше да се промени толкова, че да се кикоти и да припада, ако изпусне шапката си на земята, като лейди Тилмън?

Карълайн поклати глава, и опита да потисне нелепите мисли, блъскащи се в главата ѝ. Тя си легна в леглото и се помъчи да заспи. Последното, което си помисли, бе, че все още не може да се омъжи за него.

— Поне докато не докаже, че е подходящ — прошепна тя обещанието си в тъмнината на нощта. И чак тогава потъна в дълбок сън.

ГЛАВА ДЕСЕТА

Сватбата бе прекрасна. Всички продължаваха да го повтарят на Карълайн, която стоеше на входа на приемната до мъжа, на когото току-що се бе вrekла и бе обещала да обича и почита, докато смъртта ги раздели.

Изпитваше благодарност, че всичко бе приключило. Съпротивата и бе сломена още предишния ден, когато заедно с Чарити и баща си отпътуваха за Брадфорд Хил. Церемонията трябвало да се проведе там, за да се запази дългогодишната традиция. Бащата, дядото и прадядото на Брадфорд се бяха венчали в имението.

Брадфорд бе поел грижата по организирането на цялата церемония, докато Чарити и графа се бяха заели с обявяването на събитието и с поканите. Сега, след като огледа красивата зала, Карълайн бе изумена, че сватбата протече перфектно. Всички изглеждаха извънредно доволни. Всички, освен Карълайн. Все още ѝ бе трудно да приеме случващото се.

Вечерта, в която се бяха срещнали, Брадфорд бе успял да умилистави баща ѝ, и на следващата сутрин графът бе обявил, че е истински развълнуван от предстоящия съюз. Карълайн бе опитала да му каже, че няма да има никакъв съюз между нея и херцога, но той категорично отказа да изслуша причините ѝ. Бе я попитал дали обича Брадфорд и след като направи глупостта да си признае, баща ѝ сякаш оглуша и не обърна никакво внимание на аргументите ѝ.

Нямаше никой, към който да се обърне за помощ. А Чарити буквално я побъркваше. И тъй като не ѝ бе позволено да напуска къщата, нямаше как да се измъкне от вниманието ѝ.

Мадам Нюкот и три нервни шивачки работеха денонощно, за да подготвят сватбената ѝ рокля, направо в дома ѝ, а Брадфорд бе наел двама огромни мъже, които да бдят над безопасността ѝ. Баща ѝ никога не се поинтересува от телохранителите и тя започна да се чуди какво ли си мисли. Освен това не бе убедена, че двамата мъже са там, само за да я пазят да не пострада. Би се обзаложила, че Брадфорд им е

наредил да внимават да не избяга. Тази мисъл се загнезди в съзнанието ѝ и тя неведнъж си представяше, как ще се върне в Бостън. Определено животът там бе по-лесен.

Карълайн не бе срещала майката на Брадфорд, докато не я настаняха във великолепното имение, кръстено Брадфорд Хил.

Намираше се в спалнята, която ѝ бяха отредили и се подготвяше да слезе за вечеря, когато една внушителна жена влезе при нея. Тя бе по-висока от Карълайн, бе облечена невероятно елегантно и се движеше така, сякаш е родена кралска особа.

Карълайн бързо грабна една роба от гардероба, облече я и се опита да направи подобаващ реверанс, докато херцогинята я изучаваше.

— Носиш ли детето му? — попита я толкова остро, че Карълайн подскочи като ужилена.

— Не — отговори протичко тя. Щом майката на Брадфорд можеше да бъде толкова груба, че да зададе подобен въпрос, тя щеше да ѝ отвърне със същото.

Двете стояха и дълго време само се наблюдаваха. Карълайн забеляза, че очите на херцогинята са със същия цвят, като тези на сина ѝ. Около устните имаше дълбоки бръчки, свидетелстващи за това, че се усмихва често.

— Не му позволявай да те кара да трепериш пред него — каза ѝ открито тя и приседна на едното от меките кресла, като покани Карълайн да заеме второто.

— Никога през живота си не съм треперила пред когото и да е било — отвърна Карълайн и седна срещу бъдещата си свекърва. — Дори не знам дали мога.

— Винаги е бил нетърпелив. Когато пожелае нещо, иска да му бъде доставено незабавно.

Карълайн кимна. Резките нотки в гласа на жената вече не я обиждаха и усети, че се усмихва.

— Той е не само нетърпелив — каза Карълайн, — а също и надменен и арогантен. Според мен, трябва да знаете, че двамата изобщо не си подхождат.

Херцогинята се усмихна, привидно незасегната от честността ѝ.

— Всъщност вие не желаете да се омъжите за него, нали? — попита тя.

— Той не ме обича — заяви младата жена. — И ми няма доверие. Много жалко начало, не мислите ли? Може би, ако говорите с него, той би могъл да размисли?

— Глупости, дете. Той очевидно те желае, иначе не би се оженил за теб. Синът ми никога не би сторил нещо, против волята си. От теб зависи да го накараш да те обикне, не че това е толкова важно.

— Според вас любовта не е важна? — попита Карълайн, показвайки объркването си.

— В случая е важен силният съюз — отвърна херцогинята. Изправи се и тръгна да излиза. — Смятам, че синът ми е взел правилното решение — след тези думи тя напусна стаята.

— Карълайн! Да не би да се размечта в сватбения си ден? — Чарити дърпаше ръката ѝ, за да ѝ привлече вниманието. — Помисли си само, вече си херцогиня.

Карълайн не усети, че Брадфорд бе прекъснал разговора си при ентусиазираната забележка на Чарити.

— Не, преди всичко съм съпруга на Брадфорд. Засега това ми е достатъчно.

Той се усмихна, доволен от коментара ѝ. Милфорд се появи пред тях, официално се поклони на Карълайн и пое едната ѝ ръка. Сапфиреният пръстен, който съпругът ѝ бе поставил на пръста ѝ проблесна на светлината на свещите, привличайки вниманието на Брадфорд. Заля го вълна от задоволство. Пръстенът доказваше, че тя принадлежеше единствено на него.

Когато Милфорд приключи с поздравленията каза:

— Ще ми простиш ли, че наруших обещанието си?

Карълайн поклати глава.

— Не, няма. Беше подло от твоя страна и виж докъде ме доведе.

У него не се забелязваше и грам разкаяние.

— Кажи ми, какво сметна за толкова забавно, докато казваше обета си? — попита той.

— Ако намекваш за това, как жена ми се засмя, то мога да те уверя, че е защото е невероятно щастлива — изявлението на Брадфорд накара Карълайн да се усмихне, въпреки желанието си.

— Винаги съм в чудесно настроение — каза Карълайн на Милфорд. Тя се обърна към съпруга си и добави: — Освен в случаите, когато ме принуждават да участвам в нещо, което не бих могла да контролирам. Тогава настроението ми е напълно противоположно.

Брадфорд не реагира на коментара ѝ. Той просто хвана ръката ѝ и я отведе до средата на балната зала. Бе време за първия им танц.

Останалата част от вечерта премина като в мъгла за Карълайн. През цялото време се надяваше да остане за миг насаме, само колкото да проясни мислите си и да си поеме дъх, но Брадфорд нито за миг не се отдели от нея. И неусетно дойде време да се оттегли на горния етаж.

Чарити я придружи. Следваше я мълчаливо и Карълайн ѝ бе благодарна за това. Чак след като се изкъпа и облече бяла прозрачна нощница, братовчедка ѝ прошепна въпроса, който я измъчваше.

— Знаеш ли какво ще се случи, Карълайн? Мама обясни ли ти какво правят съпругът и съпругата?

Карълайн поклати глава.

— Мама едва не припадна след първото изречение — каза тя.

Чарити изглеждаше доста оклюмала.

— О, значи ще ми се наложи да изчакам, докато те видя следващия път, за да разбера.

— Чарити! Не ме изнервяй още повече! О, защо трябва да прекараме нощта тук! — изстена тя. Помисли си за това, което щеше да последва и после си представи как се изправя лице в лице с всичките гости на сутринта. — Всички ще знаят — прошепна тя.

— Не се изнервяй — каза ѝ Чарити. — Защото ако започнеш да се смееш докато... ами нали знаеш, тогава смятам, че Брадфорд ще ти се ядоса.

Преди да успее да ѝ отговори Чарити я прегърна и си тръгна.

— Ще се моля за теб — прошепна тя, преди да затвори вратата след себе си.

Карълайн остана сама в средата на стаята и зачака. Помисли си дали да не легне в леглото, но реши, че ако се скрие под завивките, това въобще няма да ѝ помогне. Брадфорд можеше да го намери за много забавно, а тя щеше да умре от срам, ако ѝ се присмееше.

Свързващата врата между нейната и неговата спалня се отвори и изведнъж той се озова срещу нея. Стоеше облеган на вратата и я гледаше. Тя бе толкова пленяващо красива, че отне дъха му.

Съблазнителната дреха, която носеше оставяше много малко на въображението и Брадфорд си даде време да разгледа добре оформените ѝ крака, слабите бедра и налетите гърди.

Карълайн също щателно огледа съпруга си. Той бе свалил самото и шалчето си, а косата му бе леко разрошена и смекчаваше чертите му. Изражението му бе предпазливо и тя осъзна, че едновременно го намира невероятно красив и леко плашещ. Вече не бе изнервена, а само ужасена. Пожела си да не си бе отрязала косата, защото предишните ѝ дълги къдрици щяха да прикрият гърдите ѝ. Дали щеше да е много детинско от нейна страна, ако грабнеше юргана от леглото и го увиеше около себе си?

Тя потрепери и не бе сигурна дали е от хладния въздух в спалнята или заради изучаващият поглед на съпруга ѝ.

— Чарити се моли за мен — чу се да казва. Гласът ѝ бе само малко по-силен от слаб шепот, но тя знаеше, че Брадфорд я е чул, защото едната му вежда се повдигна лекичко. Той се усмихна и вече не бе ужасена.

Тя се обърна, чудейки се къде е оставила робата си, когато Брадфорд най-после откри гласа си.

— Не се страхувай, Карълайн — той тръгна срещу нея, а погледа му бе невероятно нежен.

— Не съм изплашена, просто замръзвам — отвърна. Опита да се усмихне, докато разтъркваше ръцете си. Вече трепереше и не можеше да спре.

Брадфорд обви ръцете си около нея и я прегърна.

— Така по-добре ли е? — попита я с дрезгав глас.

Карълайн кимна.

— Домът ти е прекрасен, Брадфорд, но е много студен — прошепна срещу гърдите му. — И е изложен на течение — отбеляза тя, когато той я вдигна на ръце и я понесе към спалнята си. — А и камините не осигуряват особено голяма топлина — господи, още докато изричаше думите се молеше да спре да говори. Какво ставаше с нея? Стисна устни решена да не каже нито дума повече.

Брадфорд затръшна вратата след себе си, заключи я и отнесе Карълайн в леглото си. Балдахинът от четирите страни на гигантското легло бе събран и той я постави в центъра на пухения дюшек. Веднага щом я пусна, тя отново започна да трепери.

— След минутка ще те стопля, любов — обеща Брадфорд.

В очите и гласа му се долавяха весели нотки и Карълайн знаеше, че той се усмихва, убеден, че тя трепери, защото се притеснява от предстоящото. Тя го погледна недоволно или поне се надяваше да е така. Сега той държеше всичките козове и Карълайн се почувства напълно безпомощна. Каза си, докато гледаше как съпругът ѝ сваля обувките и ризата си, че просто може да спре да го гледа и вероятно ще успее да си възвърне част от контрола. Той седеше в единия край на леглото и на нея ѝ се прииска да се протегне и да го докосне.

Спомни си, как преди бе пламвала от целувките му, как ѝ се бе искало никога да не спира да я докосва, и само тези мисли бяха достатъчни да стопят част от страха.

Брадфорд се изправи, започна да сваля бричовете си, но се поколеба. Той се обърна, излагайки пред погледа ѝ мощният си гръден кош. Къдрави черни косъмчета покриваха мускулестите му гърди. Карълайн знаеше, че го е зяпнала, но не можеше да откъсне поглед от него.

— Знаеш ли, че ми приличаш на Спартански воин? — избъбри тя и като забеляза белега от дясната страна над талията му попита: — В битка ли получи този белег?

— В един бой — поправи я Брадфорд. След това се усмихна и седна на леглото до нея. Реши в началото да остане с бричовете, защото искаше да пощади чувствата на съпругата си. Тя трепереше като новородено конче и той нямаше желание да я плаши повече отколкото вече бе. — Милфорд има подобен белег, само че е от ляво. Случи се през първата ни нощ, в която решихме да посетим бедняшките квартали.

— Трябва да го помоля да ми го покаже — отбеляза Карълайн с блеснали очи. Неангажиращият им разговор я успокояваше. Брадфорд се държеше така, сякаш имаше цялото време на света и паниката, която я бе завладяла, най-после я напусна. Отново се почувства така, сякаш можеше да се контролира.

— Няма да направиш нищо подобно — каза Брадфорд, а гласа му прозвуча като ръмжене. — Макар че ми е най-добрият приятел, вероятно ще съдере дрехите си в бързината, за да ти го покаже.

— Нима му нямаш доверие? — гласът ѝ звучеше недоверчиво.

Той не ѝ отговори. Прекалено трудно му бе да следи разговора, за да може да се замисли над друго. Усещаше болка в слабините си и единственото, за което можеше да мисли, бе как да притисне съпругата си към себе си.

— Смятам, че трябва да те предупредя, Брандфорд... — започна Карълайн. Тя не можеше да го погледне в очите, затова сведе поглед към ръцете си.

Той се намръщи, учуден от сериозния тон на гласа ѝ. После се пресегна, обгърна с длани двете страни на лицето ѝ и я накара да го погледне.

— Не съм много добре осведомена с това, което ще се случи... и се страхувам, че нямам представа какво трябва да правя.

Брандфорд кимна, опитвайки със сетни сили да запази тържественото си изражение.

— Аз и не очаквам от теб да имаш опит — каза ѝ той.

Карълайн продължаваше да го гледа сериозно, но Брандфорд забеляза, че искрите в очите ѝ се върнаха.

— Предполагам, че ти си запознат с това, което трябва да направим?

Той кимна бавно и ъгълчетата на устните му се повдигнаха леко, когато съпругата му добави:

— Така си и помислих, но ти просто стоеше там, без да правиш нищо, все още обут с бричовите си, а дори и аз знам, че за да сторим това, което трябва, се налага да ги събуеш.

Той не ѝ отговори, но я прегърна силно. Излегна се на леглото, повличайки я след себе си, и снижи ръцете си до бедрата ѝ, като я притисна плътно.

— Реших да остана засега с панталоните си, за да пощадя нежните ти чувства.

— Не мисля, че това ще помогне — прошепна Карълайн срещу врата му.

Брандфорд започна да милва гърба ѝ, докато ръката му леко побутна главата ѝ настрани, за да целуне шията ѝ.

— Кое няма да помогне? Съобразителността ми или панталоните ми?

Карълайн се наклони да отговори, но горещият му дъх, милващ ухото ѝ, я накара да загуби мисълта си.

— Започва да ми става топло — вместо това прошепна тя.

— Но все още не достатъчно — каза ѝ той и я завъртя по гръб, покривайки я с тялото си. — Искам да изгаряш, Карълайн. Да си толкова гореща, че тялото ти да блести от топлината — тогава устата му покри нейната с целувка, обещаваща да изпълни желанието му.

Устните ѝ се разтвориха под неговите и езикът му се плъзна в устата ѝ, изследвайки сладката ѝ нежна вътрешност. Тя простена покорена от еротичните чувства, които пораждаше в нея и започна бавно да милва раменете му. Кожата му под дланите бе невероятно твърда, мускулеста и топла.

Брадфорд продължи нежното си покушение срещу устата ѝ, докато Карълайн забрави всички свои мисли. Тя позволи на пленителни страстни вълни да я облеят, и се чу да простенва протестиращо, когато той се отдръпна от нея. Когато го видя изправен да сваля светкавично останалите си дрехи, Карълайн си помисли, че е най-красивият мъж на света. Той не се притесняваше от голотата си и стоеше толкова горд и мъжествен пред нея, че Карълайн вече не се чувстваше толкова засрамена, колкото си мислеше, че трябва да бъде. Разбира се, нямаше достатъчно смелост да го погледне там, и погледа ѝ се спираше само върху мускулестите му бедра.

Брадфорд продължаваше да стои, до леглото, докато тя най-после не вдигна поглед към лицето му. Знаеше, че цялото ѝ тяло се е покрило с червенина и ѝ се прииска да не бе толкова наивна. Все пак, бе отгледана във ферма и бе наясно с естествения ред на нещата! Освен това имаше четирима братовчеди, които бяха доста освободени, както в подбора на дрехите си, така и в коментарите помежду си... когато не осъзнаваха, че може да ги чуе. Но, напомни си тя, с нея не се бе случвало подобно нещо. В което се състоеше и разликата, помисли си, докато гледаше мъжа, който щеше да отнеме девствеността ѝ.

— Любима, погледни ме — гласът му бе мощен, също като стойката му.

Карълайн искаше да му отговори, че го гледа, но много добре знаеше какво има предвид той. Без да му отговаря, бавно плъзна погледа си надолу, проследи пътеката от косми, покриващи гърдите му, премина през твърдия му, плосък корем и продължи все по-надолу, докато погледа ѝ не попадна на твърдото доказателство за желанието

му. Отново се ужаси, защото реши, че бе невъзможно да консумират брака си, което обаче бе и добре, защото въобще не си подходдаха и...

Брадфорд видя паниката в очите ѝ и въздъхна търпеливо, въпреки глада, който го измъчваше. Той побърза отново да се отпусне до нея и я взе в обятията си. Карълайн имаше нужда от топлината му. Тя усети възбудата му срещу себе си, притискаща се към нощницата ѝ, и се опита, макар и безуспешно, да се отдръпне леко от него. Брадфорд не ѝ позволи да се помръдне, шептейки ѝ нежни думи, за да я успокои, преди бавно да започне да съблича нощницата ѝ.

Карълайн знаеше, че трябва да се успокои, това вероятно бе едно от най-важните изисквания, но въпреки това се опита да отблъсне ръцете му. Крехката материя поддаде на лекото дръпване и се разкъса. След секунда остана чисто гола.

— Чарити ми даде тази нощница — задъхано обясни Карълайн.
— Ако разбере, че си я унищожил...

Той се настани отново върху нея и това я накара да се задъха от интимното докосване на телата им и от страстния поглед в очите му. Не беше никак тежък, но осъзна, че се бе подпрял на лактите си, за да не я смачка.

— Няма да ѝ казваме за това, любов — прошепна Брадфорд. Гласът му бе като нежна милувка, успокоявайки нарастващия ѝ страх.

Той знаеше, че все още не е готова и поведе неравна борба със себе си, за да запази контрола си. Тялото му крещеше за освобождение и усети как челото му се покрива с капчици пот. Отново я целуна, но този път с цялата си страст, без да сдържа емоциите си. Бавната любовна игра бе приключила. Карълайн почувства промяната в него, стягането на прегръдката и докосването му. Опита да се опълчи срещу болката, но Брадфорд не раздели краката ѝ със сила. Вместо това снижи главата си, докато устата му не докосна шията ѝ и продължи да се спуска към долчинката между гърдите ѝ.

Карълайн простена от удоволствие. Горещината в стомаха ѝ започна да се разпростира и тя се почувства така, сякаш слънцето потича в кръвта ѝ.

Брадфорд вкуси гърдите ѝ, дразнейки всяко зърно отново и отново, докато Карълайн не започна да се гърчи под него. А когато започна да ги смуче, тя извика високо от удоволствие и от нарастващото напрежение. Ръката му се спусна до ханша ѝ и колкото

по-близо бе до местенцето, където се съединяваха краката ѝ, толкова по-горещо ѝ ставаше. Не можеше да си поеме въздух и мърдаше нетърпеливо бедрата си. Когато той най-после докосна влажната ѝ топлина, тя изстена високо от удоволствие.

Беше повече от готова да го приеме. Нежните листчета на женствеността ѝ, гладки и влажни, и бавните, еротични движения на бедрата ѝ едва не го докараха до ръба на възможностите му. Той бавно проникна с пръст в нея, почувства горещият тесен проход, и когато я чу, стенойки да изговаря името му, осъзна, че не може да чака нито миг повече.

Той вдигна поглед и се вгледа в очите ѝ, докато се наместваше между бедрата ѝ.

— Няма да те нараня — прошепна той с дрезгав глас. — Не мога да чакам повече.

Хвана здраво бедрата ѝ, задържа я неподвижна пред себе си и се наведе, за да я целуне.

— Дръж ме, любов — прошепна той. Тогава устата му покри нейната. И решително проникна в нея, със същата енергичност, с която и езикът му нахлу в устата ѝ.

Карълайн се изви срещу него, проплаквайки от болка, и след миг се опита да се отдръпне от него. Беше само загуба на сили, защото съпругът ѝ нямаше да ѝ позволи да помръдне дори милиметър. Сега той използваше тежестта си, за да я задържи неподвижна. Ужасната болка отмина почти веднага, но пулсиращото неудобство продължаваше. Тя откъсна устните си от неговите и се опита да го избута от себе си.

— Не мърдай, Карълайн. Все още недей. Дай си малко време — той не каза нищо повече и продължи да я целува. Ръката му пусна едното ѝ бедро, за да избърше сълзите, потекли по лицето ѝ.

Карълайн почувства, че той потрепери, когато обви ръце около него, и реши, че болката все пак не бе толкова нетърпима. Тогава Бранфорд започна да се движи, бавно и внимателно в началото, и болката отново я връхлетя.

Но това не го разколеба, покори устните ѝ, докато не я остави без дъх. Скоро болката отшумя и на нейно място в тялото ѝ се настани успокояващо удоволствие. Усети, че Бранфорд поставя краката ѝ около кръста си, преди да откъсне устни от нейните и да я погледне.

Карълайн протегна ръка и докосна челюстта му, милвайки устните му с пръст. Той завъртя глава, поемайки пръста ѝ в устата си, за да го подразни нежно с език. Тя се изви срещу него, притисна длани към лицето му и го дръпна надолу към себе си. Това бе последното, което си спомняше да е направила.

В този миг Брадфорд изгуби напълно контрола си, позволявайки на страстта да потече помежду им. Заля я първично удоволствие и я повлече към висините. Тя се прилепи до него, инстинктивно доверявайки му се, че ще я закриля и приветства топлината.

Брадфорд дишаше тежко. Вече не бе нежен любовник, тласъците му бяха мощни, а удоволствието нарастваше с всеки изминал миг. Когато Карълайн застина под него, шептейки уплашено името му, той знаеше, че тя е на път да намери освобождението след сладкото мъчение, което бяха споделили.

Изви се срещу него толкова силно и енергично, че той намери освобождението си, потръпвайки до дъното на душата си. Помисли си дали да не я утеши, да ѝ каже, че всичко е наред, но тръпките бяха толкова силни, че единственото, за което имаше сили, бе да я притисне близо до себе си.

Бяха му нужни няколко минути да успокои препускащото си сърце и да нормализира дишането си. Чувстваше се страшно доволен и невероятно задоволен. Все още потопен дълбоко в нея, той се надигна, облегна се на единия си лакът и погледна към Карълайн. Очите ѝ бяха сънливи, а в погледа ѝ се четеше колко е удовлетворена. Котенце с виолетови очи, реши Брадфорд и се ухили. И тя бе неговото котенце.

Карълайн опита да се успокои. Беше направо слисана от това, което току-що ѝ се бе случило. Чувстваше устните си подутти от целувките му и все още потръпваше от знойното удоволствие, което Брадфорд я бе накарал да изживее. Той не ѝ позволи да се откаже, нито ѝ даде никакви насоки за това, което се очакваше от нея и щом си спомни за пламенния си отклик, усети, че се изчервява.

Брадфорд се ухили щом видя притеснението и свенливостта, изписана на лицето на жена му. Той я целуна дълго, бавно и продължително, като се усмихна вътрешно на плахия ѝ отклик. Само няколко минути преди това бе като дива котка в ръцете му. Можеше да почувства паренето от драскотините, които ноктите ѝ бяха оставили по

раменете му, и това му припомни агонизиращото удоволствие, което бе почувствал, докато отново и отново проникваше в нея.

— Брадфорд, ще ме премажеш — измърмори Карълайн срещу устните му.

Той въздъхна и с нежелание се претърколи от своята страна на леглото. Но раздялата им не продължи дълго, защото Брадфорд веднага придърпа Карълайн в прегръдките си и я притисна върху себе си. Той нежно отмести къдрицата, паднала на челото ѝ.

— Боли ли те, любов?

Карълайн се сгуши във врата му, но въпреки това кимна в отговор на въпроса му. Брадфорд се опита да я отдалечи достатъчно, за да види лицето ѝ.

— В началото. После въобще не ме болеше — призна тя. Гласът ѝ се чуваше заглушено срещу врата му и Брадфорд усети, че е леко засрамена.

— Сигурна ли си? — попита с несигурен глас. Той отпусна главата си върху нейната и я прегърна любящо.

Карълайн не му отговори. Тя се усмихна доволно и въздъхна.

— Ще искаш ли да правим това, по-често? — попита го с престорена невинност.

Почувства раздвижването на гърдите му, преди смеха да изригне от гърлото му. И неочаквано отново се озова пленена под него и погледна в кафявите му, поръсени със златисти точки очи.

— Много често — изръмжа той.

Карълайн се усмихна, извънредно доволна от себе си. После очите ѝ се разшириха от учудване, когато усети нарастващата му възбуда.

— Брадфорд? Можем ли...

— Абсолютно — устата му превзе нейната, преди да е довършила въпроса си.

Тя обви ръце около него и го задържа близо до себе си, любувайки се на усещането на гърдите му срещу своите, на твърдостта му срещу нейната мекота. Неочаквана мисъл прекъсна еротичните чувства и тя отдръпна устните си от неговите.

— Ще боли ли отново? — попита го разтревожено.

— Вероятно — отвърна ѝ Брадфорд. Той се наведе към нея, съзерцавайки известно време лицето ѝ, и после я попита: — Ще

размислиш ли? — знаеше, че ще спре, ако му дадеше дори бегъл знак, че е твърде разранена.

— Вероятно — отговори Карълайн. После го дръпна към себе си и го целуна, разсейвайки всякакви колебания.

След като Брадфорд заспа дълбоко, Карълайн непрекъснато потъваше и изплуваше от сънищата си. Не бе свикнала да спи с някой друг и реши, че това я извинява, задето се мята и върти през цялото време. Това и факта, че се чувстваше едновременно обгрижена и натъртена.

Слънцето тъкмо изгряваше, когато Карълайн се измъкна от леглото и отиде в съседната стая. Тя се изкъпа и облече топла, пухкава роба. В мига, в който обви розовата дреха около тялото си, тя побърза да се върне при спящия си съпруг. Вече бе напълно будна и се зачуди колко дълго смята да спи той. Робата ѝ се омота в чаршафите и тя реши да я съблече.

Навън валеше сняг и няколко минути Карълайн наблюдаваше падащите снежинки. После седна и обгърна с ръце коленете си, докато си мислеше, как ли се справя Бенджамин със студа, докато пътува обратно към Бостън. Тревожеше се за безопасността му и се молеше за него. И тогава почувства как ръката на Брадфорд бавно се плъзна по гърба ѝ. Тя се обърна, за да го погледне и се усмихна.

— Събудих ли те? — прошепна извинително. Заради начина, по който я гледаше, ѝ изглеждаше леко застрашителен. Тя протегна ръка, за да докосне бузата му, на която се бяха отбелязали гънките на възглавницата.

— За какво си мислеше? — попита я той. После се намести, скръсти ръце зад глава си и се прозя широко.

Намръщеният му израз изчезна след мързеливото протягане и Карълайн си помисли, че прилича на огромен мечок.

— За Бенджамин — отговори тя. — Сигурно сега умира от студ.

— Освен всичко останало — отвърна Брадфорд. — Той искаше да си замине, и беше нужен в Бостън, любов. Работата му тук свърши.

— И откъде знаеш това? — попита Карълайн.

— Проведох един много дълъг разговор със защитника ти, преди да си замине — каза ѝ Брадфорд.

Карълайн се усмихна на коментара, че Бенджамин ѝ е защитник.

— Винаги сме се пазили един друг — каза тя. — Той ми е приятел.

— Той ми разказа, как сте се срещнали — призна Брадфорд. Устните му трепнаха и кривата полуусмивка разтопи сърцето ѝ и забърза пулса ѝ.

— Бенджамин твърде рядко споделя нещо пред непознати. Изненадана съм, че е говорил с теб — тя се намръщи, чудейки се как Брадфорд е склонил Бенджамин да му разкаже всичко.

— Казах му, че възнамерявам да се ожена за теб и че ще бдя над безопасността ти — отговори той на незададения ѝ въпрос.

— Това е много арогантно от твоя страна — каза му Карълайн.

Брадфорд не се обиди от забележката ѝ. Той се завъртя към нея, изрита завивките в краката си и започна да гъделичка Карълайн по бедрото.

Карълайн подскочи и се опита да го плесне. После се разсмя, докато му казваше, че се държи неприлично, но усмивката ѝ се стопи, щом видя, че отново се е възбудил.

— Брадфорд, прекалено разранена съм. Ще ти се наложи да...

— Те любя по различен начин — довърши той изречението ѝ.

Карълайн се обърна, заставайки на колене и се намръщи срещу съпруга си. Погледът му бе горещ и извънредно порочен. Той си даде време да разгледа гърдите ѝ, с настръхнали от очакване връхчета, тясната талия и стройните бедра, и се наслади на голотата ѝ с поглед, изпълнен с обещания.

Тя поклати глава, когато той я повика с пръст и каза:

— Ела тук, Карълайн. Този път няма да боли, обещавам.

— Точно това каза и предишния път — измърмори тя, когато той я дръпна и я настани върху себе си. — Брадфорд, наистина съм протрита — възпротиви се отново.

Гласът ѝ звучеше раздразнително и той побърза да я успокои.

— Има безброй начини, по които бих могъл да те любя, Карълайн. Отпусни се — прошепна той, милвайки гърба ѝ.

Карълайн въобще не бе сигурна за какво ѝ говореше. Тя се повдигна и му хвърли недоволен поглед, давайки му да разбере, че не му вярва. Той зацелува намръщеното ѝ лице, докато грижовно милваше гърба ѝ.

Но скоро бавните целувки бяха недостатъчни и силният огън на страстта лумна в тялото му, превземайки го напълно. Устата му бе ненаситна, опустошаваше устните ѝ, стопяваше съпротивата ѝ. Завъртя я, полагайки я по гръб и снижи глава, за да отдаде почит на гърдите ѝ.

Пръстите ѝ се плъзнаха през меката му копринена коса. Тя се опита да се притисне към съпруга си, но краката му я приковаваха към леглото, задържайки я неподвижна. И тогава той се задвижи бавно, прокарвайки пътчка през тялото ѝ с горещите си целувки и кадифеният си език.

Карълайн не осъзна какви са намеренията му, докато не разтвори бедрата ѝ с коляно, а ръцете му я държаха неподвижна. Пръстите му се заровиха между листенцата на женствеността ѝ и ги дразнеха и галиха, докато не се овлажниха от възбуда. Тогава устата му замени пръстите и продължи да ѝ доставя наслада, без да чува отчаяните ѝ молби да спре. Удоволствието беше мъчително сладко. Тя сграбчи с ръце чаршафите, главата ѝ се замята върху възглавницата, а бедрата ѝ се задвижиха в бавен, ленив ритъм, следващ безспирно магическите движения на Брадфорд.

Когато си помисли, че повече няма да може да издържи на изкусното мъчение, горещината в нея избухна на хиляди парченца. Тя изстена от удоволствие и се чу да произнася името му. Брадфорд мислеше да достави удоволствие единствено на нея, да ѝ покаже колко може да я разпали само с докосването си, но вместо това се бореше с мощната нужда да се потопи в топлината ѝ. Тя бе толкова тясна, толкова гореща, а страстният ѝ отклик почти успя да срине добрите му намерения.

Пое си дълбоко въздух, в опит да успокои тялото си, и се отдръпна от нея. Наложил си да мисли за нещо друго, а не за чувственото същество зад себе си, налагайки си, с яростно ръмжене, че не бива да я люби.

Карълайн седна, с все още малко ленив от страстта поглед. Ръката ѝ погали нежно бедрото му и се изненада, когато той я грабна и я задържа неподвижна.

— Дай ми само минутка, за да се успокоя — каза ѝ. Гласът му бе груб, но нямаше какво да се направи по въпроса. Слабините му пулсираха за удовлетворение. — В противен случай, ще наруша обещанието си, сладурче, и няма да можеш да ходиш цяла седмица.

Карълайн се усмихна.

— Седмица ли, Брадфорд? Със сигурност преувеличаваш — тя освободи ръката си и прокара пръст надолу по гърдите му. — Изглеждаш така, сякаш те боли, съпруге — отбеляза тя със зноен шепот. Ръката ѝ колебливо продължи надолу и Карълайн забеляза, че съпруга ѝ спря да диша. Изведнъж се почувства невероятно могъща и доста съблазнителна. Ръката ѝ продължи, докато не обгърна твърдостта му.

Брадфорд потръпна забележимо и изстена високо. Карълайн му се усмихна и прошепна:

— Преди малко ми достави невероятно удоволствие, Брадфорд. Има ли начин, по който и аз бих могла да те облекча?

— О, моя малка невинна Карълайн... — последната част от изречението му остана недоизказана, погълната от стона на удоволствие, изтръгнал се от гърлото му, когато Карълайн сведе глава и залепи няколко крехки, пърхащи като крилца на пеперуда, целувки около пъпа му. — Трябва да ми кажеш какво да правя — прошепна тя.

И херцогът на Брадфорд, без да се бави стори точно това.

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

Притеснението на Карълайн, че ще се чувства засрамена, когато се изправи лице в лице с гостите на другия ден, се оказа неоснователно. В края на уикенда, когато тя и съпругът ѝ, най-после излязоха от спалнята, гостите отдавна си бяха отишли.

— Бяхме невероятно груби — каза му Карълайн на вечеря. Усмивката ѝ обаче му подсказа, че не е особено разстроена от поведението си и това го разсмя.

Брадфорд бе планирал пътуване за медения им месец, но той и новата му съпруга успяха да стигнат единствено до входната врата, и нощите и дните им бяха изпълнени единствено с блаженство.

Карълайн бързо свикваше с новия си живот и скоро пое отговорността за управлението на огромното домакинство. Хендерсън, камериерът на Брадфорд и мистър Минденбоу, икономът, я напътстваха търпеливо.

Карълайн обаче откри, че не е лесно да управлява съпруга си. Всъщност, както си бе казвала безброй пъти, той бе много труден за обичане мъж. Темпераментът му бе като на вулкана Везувий и избухваше невероятно бързо, но за щастие словесните двубои свършваха бързо. Тя винаги се изправяше срещу него, като даваше най-доброто от себе си, и бавно започна да приема, че връзката им винаги ще я държи на нокти.

Чакаше, с нарастващо раздражение, да чуе как той ще ѝ каже, че я обича. Известно време вярваше, че стените, които бе построил около сърцето си, ще се срутят и ще ѝ позволи да види уязвимостта му.

Без съмнение, бе най-твърдоглавият мъж на света. През следващите седмици, тя научи, че някои въпроси не търпят обсъждане. И темата за семейството му, оглавяваше списъка.

Карълайн никога не се бе славил с добро търпение, но въпреки това се справяше значително добре, защото знаеше, че наградата щеше да си струва пропилените усилия. След време, Брадфорд щеше да се научи да ѝ се доверява със сърцето си.

Карълайн се чувстваше наистина ужасно, когато настъпи време да се върнат в Лондон. Беше ѝ мъчно, че меденият им месец бе свършил, но трябваше да го направят заради сватбата на Чарити, която със сигурност бе едно щастливо събитие. Докато пътуваха с каретата към града, тя сподели това с Брадфорд, но той се разсмя и я притисна към себе си.

— Бихме могли да се любим и в Лондон, любима. Господи, май съм те направил доста палава.

— Съжаляваш ли за това? — попита Карълайн с усмивка.

Вместо отговор той я повдигна в скута си и ѝ показа точно колко не съжалява.

Карълайн никога не бе виждала градската къща на Брадфорд и я намери много уютна. Бе просторна и доста солидна, пълна с тежки старомодни мебели, и изглеждаше типично мъжка.

Огромното легло с балдахин в стаята му имаше дебели завеси, които бяха завързани за колоните на леглото през деня. Карълайн изпробва матрака, докато той се приготвяше за вечеря. С ъгълчето на окото си я наблюдаваше как тя отвързва и двете завеси. Когато вече бе скрита от погледа му, чу гърления ѝ смях. Звучеше невероятно доволна от себе си.

— Тук ще бъде доста приятно — извика му тя. — Уютно и топло.

Брадфорд отиде до леглото и дръпна завесите. Голите му гърди все още блестяха след банята. Карълайн му се усмихна и плъзна завесите зад него. После скръсти ръце зад врата си, имитирайки навика му и му се усмихна бавно и съблазнително.

— Някога било ли ти е студено в моето легло? — настоятелно я попита той. В гласа му се долавяха весели нотки, които напълно противоречаха на намръщеното му лице.

Карълайн бе облечена само с робата си и единият ѝ крак изцяло бе изложен пред очите му. Погледът му се плъзна от върха на главата до пръстите на краката ѝ, и щом отново стигна до очите ѝ, веселието му бе изчезнало.

— Изкушаваш ме, Карълайн — сега гласът му звучеше грубо.

— Имаме ли време? — попита го тихо тя, останала без дъх от гладния му поглед. Развърза колана на робата си и с омайна усмивка,

която само засили желанието му, се съблече и посегна към него.

Брадфорд не отказа поканата ѝ. Смъкна бричовите си, които тъкмо бе обул и се излегна до нея. Карълайн зачака да я вземе в обятията си и след една дълга минута осъзна, че желанието му е тя да поеме инициативата. Засмя се щастливо и спонтанният звук извика усмивка на лицето му, след което Карълайн го възседна.

И започна да плете магията си около тялото му, превръщайки го от сдържания, дисциплиниран херцог на Брадфорд в дивия воин, който се криеше под повърхността му.

Той ѝ позволи да го измъчва нежно, до мига, в който почувства, че всеки миг ще експлодира. Гласът му бе груб, когато ѝ заповяда да престане. Карълайн не му обърна внимание и продължи да го побърква до такава степен, че вече нямаше връщане назад.

Брадфорд изкрещя войнствено и след миг тя се озова по гръб.

— Няма да покажа никаква милост — изръмжа той в ъгълчето на устата ѝ.

И тогава започна своето сладострастно мъчение, докато не я накара да моли за избавление. Той изкриви лице от удоволствие и от болката, натрупваща се в слабините му, след което се превърта и отново я притегли върху себе си и навлезе в нея с преднамерено бавен тласък, който целеше да ускори кулминацията ѝ.

Карълайн изви глава назад и изстена гърлено, докато той ѝ отвърщаше с тласък след тласък. И двамата стигнаха до върха в един и същ момент.

Тя се чувства така, сякаш се рееше в небето с Брадфорд до себе си, пазещ я от всички опасности. Бавно и с доволна усмивка се върна към действителността.

Лицето ѝ лежеше на гърдите му и чуваше ударите на сърцето му, биещи срещу нейното собствено. Изчака го да се успокои и прошепна:

— Обичам те.

Беше ѝ станало ритуал да му казва, че го обича, веднага щом се съвземат от любовенето си, и както винаги, зачака да чуе същите думи от него. Знаеше, че можеше да изкопчи отговора, но искаше да стане по нейния начин и признанието да дойде от самото му сърце.

Брадфорд я прегърна по-силно и въздъхна доволен. Това бе единственият знак, че бе чул думите ѝ, и Карълайн отново прие, че той все още не е готов да ѝ признае любовта си.

Тя се насили да прогони тъгата от лицето си и се повдигна, подпирайки се на лакът, за да го погледне в очите.

— Нека останем тук до края на нощта.

— Забележително предложение — отвърна ѝ с усмивка. — Но семейството ти може да изиска обяснение. Ти ли смяташ да им кажеш, какво ни е задържало в спалнята или да го направя аз?

Карълайн незабавно се изчерви.

— Един джентълмен не би обсъждал този въпрос — каза тя. — Предполагам, че е най-добре да се обличаме.

Тя се опита да се отдръпне от него, но той я задържа здраво.

— Не още, Карълайн. Трябва отново да обсъдим уговорката ни.

Тя извъртя очи и въздъхна с раздражение.

— Знам всичко много добре, Бранфорд. Докато сме на бала, не бива да се отдалечавам от теб, не бива да ходя никъде с Чарити или с когото и да е било друг, и ако се случи нещо и се наложи да ме оставиш, трябва да се залепя за Милфорд и да не го напускам, докато не се върнеш за мен.

Той кимна със сериозно изражение. Карълайн потърка веждата му с ръка.

— Моля те, Бранфорд, не се тревожи. Мъжете, които нае, не откриха нищо. Освен това, вече ти казах, че писмото сигурно е изпратено от някоя отмъстителна жена, която те иска за себе си и е решила да ме сплаши.

Думите ѝ го подразниха.

— Значи тази предполагаема дама те е бутнала по стълбите, повредила е колелото на каретата ми и чак тогава ти е написала писмото? Това ли намекваш?

— Не дама, Бранфорд, а жена. Има огромна разлика. И за мен има смисъл. А освен това, може да е наела някой да повреди каретата.

Той предпочете да запази мислите си за себе си. Жена му бе толкова невинна, че не желаше да я тревожи с информацията, до която се бе добрал. Негов дълг бе да я брани и да не позволи нищо лошо да ѝ се случи, затова не искаше да я плаши, а само да я накара да бъде предпазлива. Преди капанът, който бе заложил, да щракне, преди да събере всичките доказателства, които му бяха нужни, нямаше да я изпуска от поглед. Сега тя му принадлежеше и всеки, който дръзнеше да я докосне, нямаше да живее достатъчно дълго, за да разказва.

Брадфорд бе мълчалив, докато се обличаха. Карълайн постоянно му се пречкаше на пътя и той реши, че е негов дълг да ѝ съобщи, че спалнята ѝ е точно до неговата и там би могла да се облича по-спокойно. Тя открито му се изсмя и каза, ясно и категорично, че отделните спални не ѝ допадат.

— Няма да позволя на Хендерсън да стъпи тук, за да ми помогне, докато ти търчиш наоколо чисто гола — изръмжа Брадфорд.

Карълайн седеше пред овалното огледало, разресваше косата си и въобще не изглеждаше впечатлена от коментара му.

— Е?

— Вече не си малко момче, Брадфорд. Можеш да се обличаш сам. Аз го правя от много години.

— Камериерката ти мърмори затова.

— Мери Маргарет има достатъчно задължения, за да не тича след мен.

Брадфорд се отказа да спори и слезе да я чака долу. Той се настани в гостната с чаша коняк в ръка и се замисли за предстоящата нощ. За малко не отказа поканата за бала в Клавънхърст, имението на маркиза на Еймсмънд, защото щеше да му е много трудно да опази Карълайн в толкова огромна тълпа. Но така или иначе нямаше как да откаже, защото маркизът бе вуйчо на Карълайн, и щеше да е съкрушен, ако тя не присъстваше.

Балът имаше двойна цел. Чарити и Пол щяха да се бракосъчетаят след два дни и празненството щеше да бъде в чест на тяхната сватба. Освен това бала се даваше в чест на херцога и херцогинята на Брадфорд и щеше да бъде първото събитие, на което той и Карълайн щяха да присъстват като съпруг и съпруга.

Карълайн слезе по стълбите, облечена в блестяща рокля от леденосиня коприна и завари съпруга си облегнат на камината. Съсредоточеното му изражение бавно се отпусна и бе заменено от арогантен поглед, който я обърка.

Тя направи драматичен реверанс, а във виолетовите ѝ очи проблеснаха светло сини искри, в тон с цвета на роклята ѝ. Усмихна се, когато той вдигна чашата си, приветствайки я.

— Само преди миг се мръщеше, а сега изглеждаш доста доволен от себе си — отбеляза Карълайн. И доста красив, помисли си. Той

носеше официален черен костюм и щом се отдалечи от камината отново ѝ се видя невероятно едър и силен.

Зачуди дали ще дойде ден, когато щеше да го погледне и видът му нямаше да ускори пулса ѝ. Само един поглед към него караше мускулите ѝ да се стягат от желанието да я вземе в обятията си.

Карълайн никога не бе успявала да прикрива добре мислите си и Брадфорд знаеше, точно какво минава през главата ѝ в момента.

— Ако продължиш да ме гледаш така, няма да отидем никъде — отбеляза той. Остави чашата си върху камината и бавно застана пред нея. Кръвта му се бе сгорещила непоносимо, дрехите започнаха да му пречат и всичко това, само защото съпругата му го бе погледнала със специалния си поглед. Едва се сдържаше да не я прегърне и да не я целуне.

Въздъхвайки неохотно, той ѝ помогна да сложи пелерината си и изпрати да доведат каретата. Ако се поддадеше на желанията си, щяха да закъснеят, а колкото по-скоро свършеше тази вечер, толкова по-скоро щеше да може отново да я притисне към себе си.

Графът на Бракстън кръжеше пред входа на дома на маркиза и пресрещна Карълайн, преди тя да успее да си свали пелерината.

— Липсваше ми, дъще — обяви той, после я дръпна към себе си и прошепна, достатъчно силно, за да може да го чуе и Брадфорд. — Щастлива ли си, Карълайн? Той грижи ли се добре за теб?

Тя се усмихна.

— Много съм щастлива, татко — Карълайн не изрази истинските си чувства, защото знаеше много добре, че Брадфорд ги слуша. Ако кажеше на баща си колко невероятно щастлива е, и колко е доволна от живота си, мъжът ѝ щеше да стане непоносим. Смирението, не бе от качествата, които притежаваше, и егото му щеше да порасне до неznайни висини.

След миг, вниманието ѝ бе привлечено от Чарити и Пол, а после видя и вуйчо си Франклин и съпругата му, които си говореха наблизо.

Херцогът и херцогинята на Брадфорд влязоха в балната зала и се насочиха право към своя домакин. Вуйчо Майло седеше близо до входа и Карълайн можеше да види, че вече е изтощен. Той се опита да стане, но Карълайн поклати глава и веднага седна до него.

Брадфорд я остави с вуйчо ѝ, като я изгледа толкова строго, че тя разбра намека му да не напуска мястото си. Маркизът призна, че е изморен, но само от вълнението. Той ѝ намигна и ѝ сподели шепнешком, че не си е мръднал и пръста, за да организира бала. Франклин и Лорета били свършили всичко.

Карълайн държеше ръката му и слушаше разказа му, затова как бе минала седмицата. Щеше да бъде доволна да остане до него през остатъка от вечерта, щом му доставяше удоволствие да е около него, и отказа няколко покани за танц.

Когато вуйчо ѝ Майло я попита по своя пряк начин, кога може да очаква попълнение към семейството, Карълайн се разсмя.

— Все още не сме го обсъждали — призна му тя и добави: — Когато се случи. Дори не знам колко деца иска Брадфорд.

— Ще се радвам да доживея достатъчно дълго, за да поддържа първото ви дете — каза ѝ маркизът.

— Ще се радвам да живееш вечно — прошепна Карълайн в отговор. Думите ѝ доставиха истинско удоволствие на вуйчо ѝ и той стисна любящо ръката ѝ.

Брадфорд стоеше до Милфорд от другата страна на залата и не можеше да свали очи от Карълайн. Милфорд се опита да поговори с него на няколко теми и най-накрая, щом успя да привлече вниманието му за малко, показва раздразнението си.

— Кралят се развежда с жена си и се мести във Франция следващата седмица — каза той.

Брадфорд кимна, съгласявайки се и продължи да гледа жена си.

— Тя няма да се изпари, Брад. За Бога, човече, стегни се — изсумтя Милфорд и го тупна по гърба, изваждайки го от вглъбеността му.

— Тя не носи никакви бижута.

Милфорд беше объркан от забележката му, затова се обърна към Карълайн, а после отново към приятеля си.

— Носи пръстена ти — отбеляза той.

— Никога не би го свалила — арогантния коментар, накара приятелят му да се усмихне.

— Брадфорд, защо говорим за бижута? — попита той.

Той сви рамене и най-после му посвети вниманието си.

— Научи ли нещо ново за проблема ми? — попита той. Имаше предвид разследването, засягащо врага на Карълайн, но около тях имаше прекалено много хора, за да говорят спокойно.

— Нашият проблем и да, открих нещо, което според мен има голямо значение.

Брадфорд му кимна отсечено.

— Ще го обсъдим по-късно, след вечеря.

В другия край на залата, Карълайн помогна на вуйчо си да се изправи и му подаде бастуна. Беше прекарала повече от час при него и сега той бе предоволен. Целуна я за довиждане, след като я накара да му обещае, три пъти, че ще го посети на следващия следобед, и тогава тръгна към фоайето. Карълайн вървеше до него и кимаше на всеки, който я поздравеше.

— Ще можеш ли да заспиш с всичкия този шум? — попита го тя.

— Тези дни спя като бебе — отвърна вуйчо й Майло. — Отивай сега и се забавлявай, мила моя. Ще си почина и с нетърпение ще чакам да се видим утре.

Карълайн стоеше със скръстени ръце и гледаше как вуйчо й бавно се качва нагоре по стълбите. Когато той се скри от погледа й, тя се обърна с намерението да открие Брадфорд, но се озова пред Рейчъл Тилмън и годеникът й Найджъл Крестуол.

Рейчъл бе доста напориста в желанието си да привлече вниманието на Карълайн. Тя хвана ръката й толкова здраво, че чак я заболя.

— Сигурно си ужасно доволна от себе си — каза й тя и Карълайн бе толкова изненадана от страстта в гласа й и силната й хватка, че можеше само да гледа удивено към нея. — Виж на каква наивница се преструваше — обърна се Рейчъл към Найджъл. В гласа й се четеше презрение и Карълайн се изплаши.

— Рейчъл за какво говориш? — попита я, като освободи ръката си и се огледа притеснено наоколо, търсейки съпруга си.

Рейчъл прие погрешно погледа й и каза.

— О, не се притеснявай. Няма да проваля прекрасното ти парти. Беше такава чест да ме поканиш. Искам само да знаеш, че не можеш да

ме заблудиш. Съсипа всичко. Всичко! — тя отново сграбчи ръката ѝ и заби ноктите си в кожата ѝ. — Ще съжаляваш за това, мръснице. Само почакай и ще видиш.

— Никога не съм удрял жена, нали Милфорд? — Брадфорд направи коментара си зад гърба на Рейчъл и тя не можа да види убийственото му изражение. — Но ако на секундата не си махнете ръката от жена ми, вярвам, мис Тилмън, че вие ще сте първата.

Тя пусна ръката ѝ толкова рязко и с такава злоба, че Карълайн залитна крачка назад. Рейчъл погледна към годеника си, сякаш той бе виновен за намеренията на Брадфорд, после се обърна и се запъти към балната зала. Найджъл побърза да я настигне.

Карълайн наблюдаваше отстъплението им с нарастващ гняв. Милфорд пръв забеляза промените в изражението ѝ. Той хвана ръката ѝ и започна припряно да я разтрива, за да махне грозните белези.

— Щеше да е по-добре, ако се бе ядосала по време на разговора, не след като е свършил — ухилено отбеляза той.

Карълайн премести погледа си от ухиления Милфорд към съпруга си.

— Винаги съм реагирала бавно — каза тя. — Брадфорд, Рейчъл ме мрази. Каза, че всичко било по моя вина.

— Кое е по твоя вина? — попита Милфорд.

Карълайн сви рамене. Забеляза, че няколко души я наблюдават и веднага спря да се мръщи.

— Нямам никаква представа.

— Прибираме се в къщи. Милфорд, стой при нея, докато наредя да повикат каретата.

— Никъде няма да ходим — възрази Карълайн. — Нямам намерение да доставя удоволствие на Рейчъл Тилмън като избягам. А и обещах да се видя с...

— Няма да се виждаш с никого — гласът на Брадфорд прозвуча още по-ядосано и Карълайн се поизправи, обзета от внезапен гняв.

Нямаше никакво намерение да си тръгва. Баща ѝ щеше да е разочарован, а тя не бе прекарала никакво време с него, а и бе обещала на Чарити, че след вечеря ще си поговорят на четири очи. Но тя не му обясни всичко това, само прошепна:

— Все още не си танцувал с мен.

— Истина е, Брад — намеси се Милфорд. Той продължи да се усмихва, въпреки че двамата го погледнаха недоволно.

— Добре! Ще танцуваме и веднага след това си тръгваме — Брадфорд я хвана за лакътя и я задържа към балната зала.

Карълайн се усмихна, осъзнавайки, че току-що бе спечелила малка победа.

— Благодаря ти, съпруге — каза тя, мъчейки се да не покаже задоволството си.

— Един танц — настоя той, когато застанаха на дансинга в очакване да започнат.

— Да, Брадфорд.

Благото й държание не го заблуди нито за секунда. В мига, в който свършиха, се появи Милфорд и настоя да партнира на Карълайн за следващия й танц.

Брадфорд се съгласи неохотно. Настроението му малко се приповдигна, когато забеляза, че Рейчъл и Найджъл си тръгват. Нямаше желание да ги среща отново тази вечер. Щеше да го стори утре. И тогава щеше да си поговори с отвратителната жена, за да получи някои отговори.

Карълайн танцува с почти всички мъже в Лондон и бе доста изтощена, след като среднощната вечеря свърши и танците бяха възобновени. Брадфорд бе доволен да я наблюдава. Дори един-два пъти усети, че се усмихна на вълнението, което предизвикваше красивата му жена. Тя се движеше с достойнство и увереност, които го очароваха. И поне два пъти, по време на всеки танц, тя откъсваше поглед от партньора си, за да погледне към него и да му се усмихне.

Брадфорд забеляза, че Терънс Сейнт Джеймс постоянно кръжеше около съпругата му, което правеше и наперения Стентън. Той си наложи да бъде спокоен и ги прибави към нарастващия си списък от контета, с които щеше да му се наложи да поговори.

— Отново се мръщиш, Брад. Още ли мислиш за Рейчъл?

Брадфорд поклати глава.

— Само наблюдавам сукалчетата, гледащи похотливо жена ми — отбеляза той. Звучеше отегчен, но Милфорд не се заблуди. Погледът му издаваше, че бе раздразнен. — Преди нощта да свърши, смятам да си поговоря с някои от тях.

Приятелят му поклати глава.

— Ще трябва да говориш с всеки мъж в залата — отбеляза той. — Виж, Карълайн отива с баща си на дансинга. За няколко минути ще бъде в безопасност. Сега ще е идеалният момент за разговора ни, не мислиш ли?

Брадфорд кимна и последва Милфорд извън залата. Забави се достатъчно дълго, за да предизвика изплашен поглед в очите на Стентън, преди да продължи. Милфорд се държеше доста безгрижно, но факта, че вече два пъти бе повдигнал въпроса за информацията, която имаше, го наведе на мисълта, че това не е поредната фалшива следа. Двамата откриха кабинета на маркиза, и без да разменят и една дума с тях, прогониха някаква двойка, която бе потърсила уединение в стаята. После затвориха вратата зад себе си.

В момента, в който Карълайн завърши танца с баща си, Чарити се приближи задъхано към тях.

— Чичо, би ли ни извинил, с Карълайн бихме искали да си разменим няколко думи.

Карълайн покорно последва братовчедка си през залата.

— Тази ниша ще ни осигури достатъчно усамотение — реши Чарити. Тя държеше очилата си в ръка и ги сложи, щом застана до нея. — Помислих си, че може да поговорим на балкона, но там, разбира се, ще измръзнем от студ.

Карълайн се усмихна и погали братовчедка си по ръката.

— Не бъди толкова нервна, Чарити. След два дни ще се омъжиш за мъжа, когото обичаш и всичко ще бъде прекрасно.

— Наистина ли е прекрасно? — прошепна Чарити и се намръщи. — Искане ми се мама да беше тук. Изплашена съм от... ами, знаеш от какво и имам лошо предчувствие.

— Чарити, всичко ще бъде наред — Карълайн се почувства доста по-опитна, но после си спомни колко уплашена бе и тя по време на първата си брачна нощ. Усети, че се изчервява. — Пол не очаква да знаеш, какво да правиш — започна да обяснява тя, ужасно засрамена от темата. — А и е доста приятно.

Чарити се усмихна.

— Много ми харесва, когато ме целува — призна тя. — И знам, че не би ме излъгала. Щом казваш, че е прекрасно, сигурно е така.

Карълайн се усмихна, надявайки се Чарити да не я попита за подробности и въздъхна облекчено, когато братовчедка ѝ се изправи и свали очилата си.

— Вече се чувствам много по-добре.

Чарити изчезна в облак от розова коприна, без съмнение, търсейки своя възлюбен. Карълайн тъкмо се изправи, когато високият върлинест Терънс Сейнт Джеймс се появи и започна да настоява да размени няколко думи с нея.

Тя отказа поканата му. Не беше редно, защото нишата напълно ги скриваше от погледите на тълпата. Освен това, Карълайн нямаше никакво желание да говори с контето. По погледа му си личеше, колко е привлечен от нея и тя се дразнеше от това. Все пак бе омъжена жена!

— Само искам да ви помоля за позволение да ви посещавам, докато сте в Лондон — започна Сейнт Джеймс. — Сега, вече сте омъжена и бихме могли... — той така и не довърши края на изречението си.

Карълайн не можеше да повярва колко е нагъл.

— Смятам да игнорирам факта, че ме обиждате, но само този път — каза тя. Гласът ѝ бе толкова студен, колко и погледа ѝ, когато с отвращение го избута от пътя си.

— Но вие не разбирате — прошепна Терънс зад нея.

Тя се престори, че не го е чула и щом забеляза баща си в една групичка от другата страна на залата, веднага се насочи към него.

Опита да обуздае гнева си, макар много добре да бе разбрала какво намекваше отвратителният англичанин. Тя реши да поговори с Брадфорд за гнусните маниери на някои от мъжете, с които се бе запознавала и опита да забрави за случилото се.

Карълайн прекара няколко минути в опити да открие съпруга си и като постоя известно време с Пол, той предположи, че Брадфорд може да е отишъл в библиотеката. Веднага се насочи натам. Вече бе казала на баща си, че е уморена и че скоро ще се прибира. Сега само трябваше да открие съпруга си, за да си тръгнат. Рейчъл Тилмън и Терънс Сейнт Джеймс се бяха постарали да ѝ развалят настроението и единственото ѝ желание бе да остави шума и глупавите фриволности зад гърба си. Най-много от всичко обаче, желаше да се озове в прегръдките на Брадфорд.

Карълайн не бе усетила, че Терънс я следи, докато не почука на библиотеката и погледна вътре. Тъкмо се канеше да се върне в залата, когато той я избута вътре и затръшна вратата след себе си.

— Махни се от пътя ми — нареди му тя. Бе толкова ядосана, че искаше да го види на колене, а Сейнт Джеймс само засили гнева й, като поклати глава.

— Невероятно богат съм — започна той. — Мога да ти дам...

Търпението й се изчерпа. Тя го избута и тръгна към вратата, но той продължи със злобен глас.

— Не, всъщност въобще не съм богат — каза и блокира пътя й. — И ми беше платено да те поставя в компрометираща ситуация. Съпругът ти е много ревнив мъж, мила моя.

— Да, такъв е — отговори Карълайн и отстъпи назад към бюрото с намерението да грабне огромния свещник, за да го използва като оръжие. — Достатъчно ревнив е, за да те убие.

— Но не и пред такава тълпа — отвърна той.

— Защо? — попита Карълайн. — Защо го правиш?

— За пари, разбира се — отвърна той с небрежно свиване на рамене. — Рейчъл ще ми плати утре. Доста си я разстроила, мила моя.

Карълайн стигна до бюрото и се обърна, но не бе достатъчно бърза. Терънс Сейнт Джеймс се озова до нея, хвана ръцете й, извъртя ги и ги дръпна към себе си. Хватката му бе желязна.

— Нямам нищо против да те целуна. Възхитителна си. Ще си струва да отнеса един-два удара от съпруга ти.

Карълайн продължаваше да се бори в ръцете му. Тя вече нямаше намерение да чака подходящият момент. Краката на Терънс бяха достатъчно разкрасени, за това, което си бе наумила. В мига, в който се успокоеше малко, щеше да направи точно това, което я бе учил братовчед й Саймън, когато трябваше да се измъкне от хватката на някой мъж.

— Съпругът ми ще повярва на моите думи — самодоволно каза Карълайн.

Терънс премести крака си и Карълайн веднага мушна десният си крак между неговите. Звукът от приближаващи се гласове достигна до двамата едновременно. Карълайн отвори уста да извика, но Терънс я запуши със своята.

Вратата се отвори, в момента, в който Карълайн се канеше да забие коляно в слабините на мъжа.

Но не ѝ се отдаде такава възможност. Яростта на Брадфорд го правеше по-бърз и от светкавица. Терънс Сейнт Джеймс бе откъснат от Карълайн и хвърлен върху бюрото с такава скорост, че Карълайн се замая от бързината. Тя се отмести от там, в мига, в който краката на Терънс минаха покрай лицето ѝ.

Тя не можеше да види лицето на съпруга си, защото бе с гръб към нея и наблюдаваше как Сейнт Джеймс се опитва да се изправи на крака. Карълайн се обърна към вратата, където стоеше Милфорд и блокираше изхода така, че никой да не влезе. Сейнт Джеймс най-после се изправи, за да падне отново, повален от мощния удар на своя противник.

Карълайн се приближи до Брадфорд и най-после видя изражението му. От студенината му по гръбнака ѝ полазиха ледени тръпки. Той гледаше към нея и на лицето му се четеше оскърбление, възмущение и отвращение.

— За какво си мислиш? — прошепна Карълайн и зачака отговора му.

— Мълчи! — заповедта му я ужаси. Беше толкова потресена от гнева в гласа му, че щом погледна към лицето му се разплака. Мили Боже, нима той наистина вярваше, че тя е позволила на този ужасен мъж да я докосне? Поклати глава в опит да отрече истината. Не можеше да повярва, че има толкова ниско мнение за нея.

Сейнт Джеймс доказа, че бе толкова глупав, колкото и алчен. Той отново се изправи на крака. Брадфорд се обърна към него, хвана го за гърлото и с една ръка го метна към лавицата с книги.

Терънс бе както детска кукла в ръцете му и докато стоеше срещу Братфорд, лицето му ставаше все по-червено. Карълайн се опита да избута съпруга си, но не можа да го помръдне. Тя се обърна към Милфорд, молейки го да се намеси.

— Не му позволявай да го убие — гласът ѝ прозвуча настоятелно.

Милфорд повдигна безразлично рамене. Карълайн избърса сълзите от очите си и се обърна към съпруга си.

— Брадфорд, ще те обесят, ако го убиеш. А той може да ти каже какво правеше — молеше го Карълайн.

— Дяволски добре знам, какво правихте вие двамата — изръмжа в отговор Брадфорд.

Чак тогава Милфорд се намеси.

— Той не заслужава да се забъркаш в проблеми, Брад. Отърви се от него, сякаш изхвърляш боклук.

— И какво точно сме правили? — попита Карълайн. — Кажи ми, Брадфорд. Кажи, какво си мислиш.

Изражението му бавно се промени и стана почти отегчено. Той пусна мъжа и го видя, как се срина на пода.

Сейнт Джеймс не бе мъртъв. Карълайн можеше да го чуе, как едва успява да си поеме дъх, докато чакаше съпругът си да ѝ отговори.

— Брад, изслушай жена си. Карълайн, обясни какво се случи тук — започна Милфорд, опитвайки се да играе ролята на посредник.

— Няма да обяснявам абсолютно нищо — каза тя с равен и лишен от емоции глас. Само стиснатите ѝ в юмрук ръце, показваха гнева ѝ. — Ти видя какво се случи. Сам си прави заключения. Съпругът ми вече е решил за себе си. Нали така, Брадфорд? — тя тръгна към вратата, но той я спря, като я хвана за ръката.

— Знам, че не си била виновна за това — най-последно проговори. Гласът му бе спокоен, но все още невероятно студен. — Остани тук, докато не сме готови да тръгваме. Милфорд? Отиди да повикаш каретата.

— Ти отиди да я повикаш — отвърна приятелят му. Немаше намерение да оставя Брадфорд насаме със Сейнт Джеймс. По войнствената му стойка можеше да разбере, че още не се е отърсил от гнева си.

Брадфорд измърмори нещо и излезе от стаята.

Милфорд отиде до Терънс и го подритна с ботуша си.

— Предлагам ти да изпълиш от тук, преди Брадфорд да се е върнал.

Карълайн стоеше в средата на стаята, със сведен поглед, и Сейнт Джеймс я заобиколи отдалече.

Милфорд го проследи с поглед как си тръгва и се приближи към Карълайн. Сложи ръката си на рамото ѝ, за да я утеши и се намръщи, когато тя се отдръпна.

— Кажи ми какво се случи — настоя той. Гласът му бе утешителен и целеше да я успокои.

Карълайн поклати глава.

— Веднага ще отидеш да кажеш на Брадфорд — прошепна тя.

— Толкова ли ще е ужасно?

Нежният му успокоителен глас, разстрои още повече Карълайн. Тя започна да трепери и стисна ръцете си една в друга, в опит да се успокои. Нямаше да приеме утешението, което ѝ предлагаше Милфорд, знаейки инстинктивно, че всеки знак за съчувствие ще я накара да се срине.

— Искам да се прибера у дома — тя отново се дръпна, когато Милфорд опита да я докосне.

Мъката в гласа ѝ го порази. Тя се стараеше да запази достойнството си и на лицето ѝ не бяха изписани никакви емоции, но болката все още се прокрадваше в гласа ѝ.

— Брадфорд ще се върне всеки момент — каза Милфорд. — Карълайн, той току-що ти каза, че знае, че ти не си виновна. Просто бе ядосан на Сейнт Джеймс.

Карълайн поклати глава, прекъсвайки обясненията му.

— Но не и в началото — каза тя. — Веднага си помисли най-лошото...

— Когато се успокои той ще...

— Не искам да се прибирам с Брадфорд — изявлението на Карълайн го прекъсна.

— Тогава много жалко за теб — думите дойдоха от вратата, където стоеше херцогът на Брадфорд.

Карълайн отказа да го погледне. Почувства как ръцете му завързват пелерината около раменете ѝ и след миг Брадфорд я влачеше след себе си.

По пътя за дома не си казаха нито една дума и тя използва времето да успокои гнева си. Можеше да почувства погледа му, но отказваше да погледне към него.

Сърцето ѝ бе разбито и нямаше кого друг да вини, освен себе си. След малко реши, че е била истинска глупачка. Той нямаше да може да я нарани така, ако не се бе влюбила в него. Беше му се доверила с цялото си сърце и сега това чувство едва не я погуби. Прекомерната му ревност и недоверието му бяха толкова неоснователни и толкова нелогични, че Карълайн не знаеше как да се пребори с нито едно от тях или как да се защити. Спомни си как се бе отвърнал от нея, когато

Крестуол я целуна насила по време на вечерята, дадена от баща ѝ. И сега гневът му отново бе насочен директно към нея. Но тази вечер осъдителния му поглед я разгневи.

Когато се прибраха в градската си къща, всичко, което Карълайн искаше да направи бе да се заключи в спалнята си и да си поплаче. Чувстваше се като ранено животно, което търси безопасно местенце, за да бъде раните си.

Брадфорд видя как Карълайн се насочва нагоре по стълбите към спалнята и настоя да го последва в библиотеката, за да обсъдят случилото се. Тя продължи да върви, напълно игнорирайки заповедта му. Успя да стигне до спалнята си, преди той да я сграбчи и да я завърти с лице към себе си.

— Не ме ли чу? Казах, в библиотеката! Веднага!

— Не — отвърна Карълайн, влезе в стаята си и затръшна вратата в лицето му.

Вратата се отвори само след миг и се блъсна в стената. Брадфорд връхлетя вътре и я последва до леглото ѝ. Тя седна на крайчеца на леглото и отпусна ръце в скута си.

Той застана пред нея с разкрасени крака и ръце на кръста. Карълайн погледна към лицето му, видя ядосаното му изражение и позволи на гнева си да експлодира.

— След тази вечер, вероятно никога повече няма да ти проговоря.

Силата на гласа ѝ го разгневи.

— Ще ми обясниш защо беше сама в библиотеката със Сейнт Джеймс, дори ако се наложи преди това да те набия.

— Не би вдигнал ръка срещу мен — твърдото ѝ убеждение го изуми и стопи част от гнева му.

— И от къде знаеш това? — поиска да узнае той, а гласът му вече не бе толкова висок.

— Не е нужно да използваш юмруците си, когато погледа и думите ти нанасят същите щети. А и никога не би ударил жена, не ти е присъщо.

Брадфорд призна пред себе си, че е права. С празни заплахи нямаше да постигне целта си. Реши да използва по-спокойни аргументи.

— Кажи ми какво се случи.

— Ако ми отговориш на един въпрос, ще ти кажа всичко — отвърна Карълайн. — Вече знам истината, но искам да те чуя, че го признаваш — тя се изправи и застана лице в лице със съпруга си. — Когато ме видя в първия момент със Сейнт Джеймс, повярва, че съм те предала, нали?

— Знам, че не си участвала в това...

— Не това те попитах — прекъсна го Карълайн. — Отговори ми. Кажи ми истината, Брадфорд.

Той се намръщи и сви рамене.

— Беше естествено заключение и да, за секунда, или две, повярвах, че си ме предала. По-рано тази вечер ми каза, че искаш да се срещнеш с някого. Осъзнавам, че реагирах остро, но както и да е, знам, че ти не си участвала доброволно в случилото се.

Раменете на Карълайн увиснаха и тя поклати глава.

— Искан да си поговорим насаме с Чарити — отвърна тя. — С нея се срещнах. Сега ще ти кажа какво се случи. Тръгнах да те търся. Пол предположи, че си в библиотеката и Терънс Сейнт Джеймс ме е последвал. Рейчъл му е платила да ме постави в компрометираща ситуация. Виждаш ли, всички са наясно, колко си ревнив, всички, освен глупавата ти съпруга! А Сейнт Джеймс каза, че имал нужда от пари. Аз дори му се похвалих, че щом разбереш за случилото се, ще повярваш на мен, а не на това, което си видял. Но очевидно съм грешала — последното бе прошепнато през сълзи.

— Не извъртай нещата — каза бързо Брадфорд. — Обеща ми, че ще стоиш до мен през цялата вечер. А веднага щом ти обърнах гръб, те намирам...

— Опитвах се да те открия — възрази Карълайн, — но сгреших.

— Много си права за това — отвърна Брадфорд.

— Грешката ми бе, че се омъжих за теб. И че ти се доверих с цялото си сърце. А най-голямата ми грешка бе, че се влюбих в теб. Но между любовта и омразата има една много крехка граница, и точно сега, почти те мразя. И вината е единствено твоя — изкрещя Карълайн. — Малко по малко задушаваш цялата ми любов.

След тези думи му обърна гръб и започна да се съблича, като опита да игнорира присъствието му. Щом остана само по долна риза, се обърна, за да мине покрай него и да отиде до стаята му, за да си вземе нощницата, но той ѝ блокираше пътя.

— Защо се мръщиш, Брадфорд? В момента трябва да злорадстваш — каза студено Карълайн. — От мига, в който се запознахме, само чакаш да те предам. Толкова бе сигурен, че съм като другите жени от миналото ти, и сега ти доказах, че си прав. Не съм по-добра от някоя куртизанка, нали?

— За какво говориш, по дяволите? — изръмжа той.

— Мислиш си, че е твой дълг да ме пазиш дори от самата мен, нали? Ние горките жени сме толкова слаби и разбира се нямаме и капчица морал. Защото не можем да се сдържим да скочим в чуждото легло, на първия мъж, който ни пожелае, нали? Кажи ми нещо, Брадфорд. Как въобще съм успяла да остана девствена до сватбата ни?

— По дяволите, говориш глупости — нямаше намерение да крещи, но тя се бе доближила толкова много до истината, че го изнерви.

— Англия е ужасно място — прошепна Карълайн. — През всичките тези години, докато живях в Бостън, само веднъж съм била замесена в скандал! Имаше трима пияни мъже, а аз се намирах в погрешната част на града. Но тук, без значение къде съм, ме обиждат и заплашват... Мили Боже, и то не само непознати. Собственият ми съпруг ме обвинява в най-долни неща. Искам да се прибера у дома. Искам да се върна в Бостън.

Тя се разплака.

— Карълайн, никога не съм крил факта, че избухвам много бързо.

— Няма никакъв смисъл да крещиш на глухия човек или да наредиш на слепия да вижда. Днес се убедих, че си имаш изградено мнение и каквото й да направя, ти няма да го промениш. Никога няма да ми се довериш със сърцето си. Просто не си способен да го направиш. Никога не трябваше да се омъжвам за теб — повтори тя.

— Ти не ми даваш никакъв шанс — отбеляза Брадфорд. Усети, че отново започва да се ядосва, този път заради суровите й думи. Това, че тя си позволяваше да мисли подобни неща за него, го разяри.

Наблюдаваше я как си ляга в леглото и се завива с юргана. После се премести на другата страна, далеч от него.

— Бъди така добър да се махнеш от спалнята ми — каза Карълайн. Тя трепереше от студ и отчаяние и знаеше, че е само въпрос на време, преди да рухне окончателно и да заплаче с глас. Всичко,

което искаше, бе да я остави сама с нещастieto й. Само след като се наплачеше както трябва, щеше да може да реши какво да прави.

— Отново си разбрала погрешно, съпруго. Господи, правиш всичко по грешния начин — измърмори Брадфорд. — Нямах никакви причини да си ми ядосана. Аз съм този, който те откри в библиотеката с онова копеле. А ми бе дала думата си, че няма да ходиш никъде сама — продължи. — По дяволите, прекалено доверчива си, Карълайн. И точно затова постоянно се оказваш замесена в ситуации, с които не можеш да се справиш.

— Нищо не съм разбрала погрешно — отвърна тя, като се извъртя и се вгледа в гърба му. — Най-после правя това, която е правилно. Ти беше този, който каза, че трябва да имаме отделни спални. Е, тази е моята, затова се махай от тук. Не искам да спиш до мен — отсече рязко. Очите й се напълниха със сълзи, затова побърза да добави: — Няма да го позволя.

— Не позволяваш? Ти не ми позволяваш? — ръмженето му проглуши ушите й. Той се обърна, позволявайки и да види истинската сила на гнева му, но на Карълайн вече й бе все едно. — Никой, никога не си е позволявал да ми говори с такъв тон! Никой! Разбери, Карълайн, аз съм този, който дава разрешение в този брак. Не ти.

Брадфорд тръгна към леглото, сваляйки ризата си по пътя. Карълайн се превъртя и легна по корем. Усети как завивките се отметнаха и как леглото хлътна под тежестта му, докато лягаше до нея. После усети как долната й риза се плъзга по раменете й, надолу покрай талията, бедата и най-накрая се изхлузи покрай краката й. Тя не помръдна и само слабото потръпване на мускулите под гладката й кожа, показваше, че е забелязала действията му.

Тя чакаше, стаила дъха си, така че дробовете й всеки миг щяха да избухнат, очаквайки атаката, която така и не последва. Вместо това, почувства устните му да докосват тила й.

— Не искам да ме докосваш — прошепна тя срещу възглавницата.

— Нещата не стават по този начин, съпруго. Твоите желания са без значение — гласът му бе груб и напрегнат.

Карълайн се завъртя толкова рязко и силно, че Брадфорд подскочи от мястото си. Лицето й бе на милиметри от неговото. Те останаха така, вгледани един в друг, за един дълъг миг, позволявайки

на гнева да премине необезпокояван между тях. Тя се насили да говори спокойно.

— Вероятно за херцога на Брадфорд, моите желания са без значение, но в това съпружеско легло, властта и парите ти не означават нищо. В това легло, ти си мой съпруг. В обществото може да раболепнича пред херцога на Брадфорд, но никога няма да го сторя пред съпруга си. Никога! Научи се да разграничаваш мъжа от титлата, защото кълна се, това е единствения начин, по който този брак има шанс да просъществува.

По изражението му личеше, че е объркан и Карълайн изкрещя, за да го накара да разбере:

— Остави гнева и ревността извън леглото, заедно с арогантността си. И ела при мен като Джаред Маркър Бентън.

Тя прошепна последната част от речта си и отново легна по корем, отправяйки го. Знаеше, че все още не може да я разбере и сърцето ѝ се сви от болка и съжаление.

Какво за Бога искаше тя от него? Невъзможното? Говореше му с гатанки и не му оставяше никакво време, за да ги разгадае. Той бе херцогът на Брадфорд! И бе невъзможно да разграничи титлата от мъжа. По дяволите! Не разбираше ли, че титлата му е неговата външна обвивка? Нима искаше да го лиши от неговата стойност, от неговата същност?

Обзе го несигурност. Да не би да се опитваше да сломи защитата му? И ако успееше, тогава какво? Щеше ли въобще да му остане нещо?

Тя изискваше прекалено много от него. А дори не разбираше какво го кара да направи. Отричаше силата, стойността и позицията му, а това бяха причините, поради които се омъжи за него. Или пък не? Възможно ли бе тя наистина да обичаше само мъжа, Джаред Маркър Бентън?

Брадфорд поклати глава и се опита да се отърси от смута, който бе причинила в ума му. Господи, главата му бе пълна с въпроси, които тя породил. За пръв път, след смъртта на баща му и брат му, той се почувства уязвим. И се опита да се пребори с това чувство.

Тя го объркваше, а той не бе готов да се бори с убежденията, които му налагаше, нито с промените, които изискваше. Знаеше само, че я желае, сега, в този миг. Но имаше нужда и тя да го желае, да го обича... с равна на неговата страст.

Карълайн стискаше очи, в усилие да спре сълзите си. Усети как Брадфорд легна зад нея и как мускулестите му крака се докосват до нейните. Ръката му се плъзна по дължината на гърба ѝ. Докосването му бе толкова нежно, че отново я обърка. Топлият му дъх докосна тялото ѝ и накара кожата ѝ да настръхне. Пръстите му прокараха еротична гореща пътечка от тила до кръста ѝ, придвижвайки се по хребетите и низините, и след миг се сгушиха между бедрата ѝ, за да разпалят топлината в нея.

Карълайн веднага усети промяната в него. Знаеше, че гнева вече го няма и отвърна на нежното му прелъстяване. За миг реши да се бори с него, казвайки си, че трябва да мрази чувственото удоволствие, което ѝ натрапваше, но тогава призна пред себе си, че той въобще не я насилва да му отвърне.

Устата му покри с целувки целия ѝ гръб, докато пръстите му вършеха своята магия, правейки я влажна и гореща от желание. Тя сграбчи чаршафите, когато удоволствието започна да се натрупва в нея, почувства как мускулите ѝ поддават на милувките му и бе безсилна да спре тръпките, превзели тялото ѝ.

Пръстите му излизаха и влизаха в нея отново и отново, докато Карълайн не си помисли, че ще умре от сладката агония. Тя се изви към него, опитвайки се да намери освобождението си, прошепна името му с дрезгав глас, който едновременно молеше и заповядваше.

Брадфорд застана на колене между краката ѝ.

— Кажи ми, колко много го желаш — нареди ѝ той. Гласът му бе груб и потреперваше от силната му нужда. Искеше да чуе от устата ѝ, че го желае толкова силно, колкото и той нея.

— Желая те, Джаред — прошепна Карълайн. — Моля те, веднага.

— И аз те желая, Карълайн — простена той. Ръцете му обхванаха бедрата ѝ и той проникна изцяло в нея с един мощен тласък.

Гласът му я викаше, примамвайки я в мъглата на унищожителното удоволствие, с меки нежни думи на един любовник към друг, умолявайки я да вземе това, което ѝ предлагаше. Чакаше пълното ѝ отдаване и щом тя отново извика името му, той я потопи в горещината на слънцето, откривайки своето собствено освобождение.

После се срина до нея с нисък доволен стон и когато тръпките напуснаха тялото му, легна на една страна, задържайки я срещу себе

си. Главата му се отпусна на върха на нейната, докато ръката му нежно галеше бузата ѝ. Почувства сълзите ѝ на върха на пръстите си и прошепна:

— Не плачи, миличка. Не плачи — повтаряше той отново и отново, докато Карълайн най-после се овладя и прие утехата, която ѝ предлагаше.

— Винаги ме караш да те желая — прошепна Карълайн. Гласът ѝ звучеше така, сякаш изповядва ужасен грях.

Брадфорд не ѝ отговори веднага. Той придърпа юргана върху тях и я сгуши отново до себе си, докосвайки я с такава нежност, че Карълайн започна отново да плаче.

— Карълайн, искаш ли да чуеш, че съжалявам? Ще бъде лъжа — призна той с въздишка. — Не съм те обладал насила. И ти ме искаше толкова силно, колкото и аз теб.

Тя клатеше глава, още преди да е довършил изречението си.

— Не ме ли желаете? — попита той изумен, че би го излъгала. Винаги му бе казвала истината, понякога много безцеремонно при това, и бе започнал да разчита на честността ѝ.

— Да, желях те — отговори Карълайн. — Но преди това исках да ми кажеш, че съжаляваш, задето си помисли, че съм се държала срамно тази вечер на бала — обясни тя. Гласът ѝ бе заглушен от възглавницата и Брадфорд трябваше да се надигне на лакът, за да чува по-добре.

Той я целуна по слепоочието и каза:

— Преиграваш.

— Аз ли преигравам? — Карълайн бе удивена от забележката му. — Тази вечер едва не уби човек, а изражението ти бе ужасяващо, когато ме погледна! Искаше да вярваш, че съм виновна, нали?

— За Бога, започваш да драматизираш — възрази Брадфорд. Звучеше раздразнен и Карълайн се наежи в отговор. Той нямаше ни най-малка представа, колко я бе наранил. — Много скоро разбрах, че не си виновна — каза той.

— Но не достатъчно скоро — изсъска му се Карълайн. Тя се опита да седне, за да го погледне. — Докато не се научиш да ми се доверяваш, този брак ще бъде обречен. Искам да градя бъдещето ни върху доверие и няма да се примиря с по-малко. Искам безусловното

ти доверие, такова доверие, че ако ме завариш в леглото с двама мъже, да спреш и да ми поискаш обяснение, преди да си правиш заключения.

— Не си се оженила за глупак, Карълайн — промърмори Брадфорд.

— Не съм чак толкова сигурна — отвърна тя. Видя надигания се гняв в очите му, но продължи: — Само един глупак не отделя време да опознае противника си. Правиш си прибързани заключения за характера ми и нападаш това, което е най-ценно за мен.

— И кое ще да е това? — попита Брадфорд. Гласът ме бе мек и невероятно овладян.

— Честта ми.

— Да не би в твоите очи, бракът ни да е бойно поле? — присмя й се той. — Ние сме съпруг и съпруга, а не воини изправени пред двубой.

— Точно в момента не виждам никаква разлика — отбеляза Карълайн. — А брака ни, наистина може да стане бойно поле, докато не отстъпиш, аз...

— Няма да отстъпвам за нищо — прекъсна я Брадфорд.

Разговорът започваше да излиза извън контрол. Нещо, което бе казала по-рано днес се мярна за миг в паметта му и той се опита да се сети точно какво беше. Каквото и да бе, щеше да си го спомни много скоро, реши той и се прозя. Засега всичко, което искаше, бе да вземе жена си в обятията си и да заспи. С тази мисъл, той опита да сложи край на разговора.

— Ти си тази, която трябва да отстъпи пред силата ми, милейди. Или смееш да ми кажеш, че трябва да бъде обратното?

— Нарочно се правиш, че не разбираш — отвърна му Карълайн. — Много добре знаеш за какво говоря. Или ще ми се довериш или...

— Може би, след време, когато се докажеш пред мен — отвърна Брадфорд. Той отново се прозя и пропъди всички мисли от ума си, като заедно с това се опита да я прегърне.

Карълайн се дръпна назад и застана до леглото. После грабна юргана и го уви около себе си.

— Постоянно се опитвам да ти се докажа. Ако зависеше от теб, щях да започвам да треперя от страх всеки път, щом някой мъж си отвори устата, за да ми каже нещо. И да се страхувам, че ти пак ще си направиш някое от твоите отвратителни и грешни заключения. Когато

осъзнаеш, че не съм някоя повърхностна жена, гонеща само материални облаги, нито лукава уличница решена да завоюва всеки мъж в Лондон, тогава ѝ бракът ни ще има спокойно бъдеще. Но преди това да се случи, по дяволите, можеш да си спиш сам. Нека подозренията ти да те топят нощем.

Тя излезе от стаята. С удоволствие затръшна вратата след себе си, но това не ѝ помогна особено много, и докато се настаняваше в леглото на Брадфорд, отново трепереше от гняв. Очакваше той да се появи всеки момент и да я замъкне обратно в леглото ѝ и се изненада, когато това не се случи.

Той отвори вратата и застана срещу нея, клатейки глава.

— Така да бъде — заяви той с леден глас. — Това е моята спалня. Имаш позволението ми да спиш сама в своята спалня, съпруго. Когато осъзнаеш, колко глупаво си се държала, аз ще бъда тук, за да изслушам извинението ти.

Карълайн не му отговори. Тя слезе от леглото му и се прибра в спалнята си. Легна на леглото, трепереца от студ, и плака, докато заспа.

Последната ѝ мисъл бе, че Брадфорд е най-твърдоглавия мъж на света.

Брадфорд чуваше как съпругата му плаче. Стана и понечи да отиде при нея, за да я утеши, но в последния миг се спря. Тя бе започнала всичко това и само тя можеше да го поправи, като се върне при него.

Затвори очи и се насили да прочисти ума си. И тъкмо когато беше на път да заспи, си спомни това, което го бе безпокояло. Беше го нарекла с рожденото му име. Докато я любеше, тя го бе нарекла Джаред. Той се намръщи, чудейки се какво ли означава това.

ГЛАВА ДВАНАДЕСЕТА

Карълайн не бе сигурна, как точно успя да преживее изминалите два дни. Трудно и бе да понесе сватбата на Чарити. Братовчедка ѝ беше толкова щастлива, а любовта ѝ така наистина споделена, че Карълайн изпитваше физическа болка от завистта си. Тя криеше чувствата си и се правеше на примерна съпруга, винаги щом ѝ се налагаше да застане до Брадфорд.

В нея се редуваха носталгията по Бостън и роднините ѝ там и меланхолия, щом се сетеше за ситуацията с Брадфорд. Чувстваше се пленница на любовта си към него и повече от веднъж си пожела да може да спре болката, която ѝ причиняваше любовта ѝ към този развратник.

Сватбената церемония бе прекрасна и Карълайн плака през цялото време, докато си разменяха клетвите, въпреки че съпругът ѝ се мръщеше неодобрително. С дълга раздражена въздишка, която сигурно бе чула от всички присъстващи, той натика носна кърпичка в ръцете ѝ.

И докато Карълайн се опитваше да крие нещастieto си, задето се бе оженила за него, той явно не правеше и усилия да скрие отвращението си от нея. Цупеше се като нещастен ученик. О, по време на церемонията бе наистина весел, дори се разсмя един-два пъти, и бе мил с всички останали, освен с нея. През повечето време той напълно я игнорираше, освен в случаите, в които бе наложително да ѝ изръмжи някоя заповед.

Рейчъл и майка ѝ присъстваха както на сватбата, така и на празненството след нея. Карълайн бе изненадана от появата им, но изчака докато тя и Брадфорд, заедно с Милфорд, се качат в каретата, преди да заговори.

— Не мога да разбера, защо Рейчъл присъстваше на сватбата — започна Карълайн. — Даде ясно да се разбере, че ме мрази, а е знаела, без съмнение, че ще бъда на сватбата.

— И двете са били поканени — отвърна й Милфорд. — Майката и дъщерята.

— Но тя ми каза толкова ужасни неща — възрази Карълайн, поклащайки глава.

— Да, но за това знаем само ти, Брадфорд, Найджъл и аз — отвърна Милфорд. — Майка й все още има намерения да се докопа до баща ти.

— Опитях се да поговоря с нея — призна Карълайн. — Но тя е като мишка. Всеки път щом се опитам да се доближа до нея, се скрива в някой ъгъл, за да е далеч от мен.

Милфорд се ухили.

— Тя дори прилича на мишка.

На Брадфорд въобще не му бе забавно.

— Не желая да се доближаваш до тази жена — твърдо каза той.

— Само искам да разбера, защо не ме харесва. Тя каза, че всичко е по моя вина. Смятам, че имам правото да знам с какво съм причинила тази омраза, Брадфорд. Можеше да ме убие, когато ме бутна по стълбите в дома на Клеймър.

— Какво те кара да мислиш, че е била тя? — попита Милфорд, докато гледаше Брадфорд, но приятелят му рязко поклати глава, с което сложи край на разговора. Милфорд само повдигна объркано едната си вежда и веднага смени темата. — Чарити ще ти липсва ли, когато замине за Колониите? — въпросът бе смешен, но това бе всичко, което успя да измисли, за да я разсее.

— Какво? О, да, разбира се, че ще ми липсва — отвърна Карълайн, изразявайки почуда от въпроса. — Мислех си, колко ще е хубаво да посетя семейството си — каза тя и погледна към Брадфорд, за да види как ще приеме думите й, но той гледаше през прозореца и отново я игнорираше. — Може би през пролетта мога да отида за малко при тях — добави тя.

— Няма да ходиш никъде — прекъсна я той. Тонът му не търпеше възражения, а Карълайн бе прекалено изморена от дългия ден, за да спори с него.

Милфорд опита да измисли някаква безопасна тема за разговор. Напрежението в каретата бе почти видимо и го караше да се чувства доста неудобно.

— Как е вуйчо ти? — най-последно попита той. — Разбрах, че не се чувства много добре.

— Обикновена настинка — отвърна Карълайн. — С Брадфорд го посетихме вчера. Носът му е червен и очите му сълзят, но лекарят каза, че ще е на крака само след няколко дни. Беше много разстроен, задето пропусна сватбата на Чарити.

Щом пристигнаха в къщата, Карълайн веднага побърза да се качи в стаята си. Брадфорд и Милфорд отидоха в библиотеката, за да поговорят.

Карълайн крачи почти час напред-назад из стаята, преди да си легне. Тя изля мъката си върху дюшека удряйки го с юмруци докато част от отчаянието ѝ не изчезна. Беше нещастна, заради растящата пропаст между нея и съпруга ѝ, и започваше да мисли, че този проблем няма да може да бъде решен.

Вратата към стаята на Брадфорд беше отворена и тя застана на прага, загледана в голямото, приканващо легло. Грешеше ли, като търсеше любовта му? Тя ли бе твърдоглавата? Той бе нарекъл любовта нереалистична? Вероятно е прав. Може би искаше твърде много от него. „Няма да се примиря с малко“ — прошепна. Чувстваше със сърцето си, че той не разсъждаваше правилно. Не трябваше да позволява на копнежа си той да я прегръща, да повлияе на решителността ѝ.

Карълайн се помоли да има сили да реши този проблем. Затвори вратата, която свързваше спалнята ѝ с тази на съпруга ѝ, и бавно тръгна към студеното си празно легло.

На следващата сутрин той обяви, че е време да се върнат в Брадфорд Хил. Карълайн не възрази, поддържайки резервираното си отношение, което рефлектира върху настроението на съпруга ѝ.

Брадфорд вече се бе изморил от враждебната обстановка. Преди да се скарат беше започнал да оценява сухото чувство за хумор на съпругата си и се наслаждаваше на спречкванията им. Тя бе интелигентна жена, която разбираше политическите възгледи както на Колониите, така и на Англия и сега му липсваха разгорещените им дебати за различията между двете нации.

Отново бяха в извънградското им имение и Брадфорд се надяваше, че Карълайн ще се почувства самотна от тази изолираност и ще потърси компанията му. Липсваше му и физически. Очакваше с нетърпение извинението ѝ, за да се върнат към първоначалните си отношения.

След като измина цяла седмица, той преосмисли решението си. Карълайн въобще не изглеждаше самотна и ако не знаеше по-добре, щеше да реши, че селският живот ѝ допада много повече, отколкото социалната вихрушка, която предлагаше Лондон.

Баща ѝ бе настоял да задържи двата си арабски коня и всяка сутрин тя яздеше един от тях, а охранителите ѝ я следваха неотлъчно.

Бизнес делата принудиха Брадфорд да се върне в Лондон и докато беше там, той ѝ поръча няколко скъпи бижута. Любимото му бе огърлица с диаманти и рубини. Изпрати я на съпругата си по специален куриер, като очакваше, когато се върне на следващия ден в Брадфорд Хилс, тя да го посрещне със смирена признателност.

Огърлицата му бе върната по същия куриер късно вечерта. Не бе придружена с бележка, но куриерът му каза, че херцогинята е наредила да бъде върната веднага.

Брадфорд бе раздразнен от отказа ѝ да приеме подаръка му и реши, че тя просто не го е харесала. Той поръча няколко великолепни камъка, които бяха подходящи за всякакви бижута и ги взе със себе си, когато се върна в имението. В каретата му имаше също и богат асортимент от най-новите платове, с който допълнително да подплати мира си с Карълайн. Някоя жена не би могла да устои на нова рокля и бе сигурен, че тя ще падне покорена от щедростта му.

Обаче грешеше. И се ядоса се повече на себе си, отколкото от реакцията на съпругата си. Тя отказа да приеме всичките му подаръци и дори заяви, че я обижда. Но все пак те бяха поканя за мир, въпреки че тя бе прекалено твърдоглава, за да го осъзнае! Разбира се, той не ѝ обясни мотивите си, но всяка жена, която притежаваше дори капка интелигентност, щеше да се сети каква е целта им.

Беше късно вечерта, когато Брадфорд се изправи пред жена си в кабинета. Призна ѝ, че е объркан от поведението ѝ и това изглежда я ядоса още повече. Беше облечена в семпла рокля в кралско синьо, с дебел шал, увит около раменете ѝ, за да ѝ държи топло.

— Кога ще приемеш, че не съм като другите жени? — попита го Карълайн. Тя стоеше пред горящия огън, с гръб към него и си топлеше ръцете. — Не искам скъпи бижута.

— Значи красивите неща в живота не те привличат? — попита Брадфорд.

Гласът му бе измамно спокоен. Карълайн се обърна и той видя проблясващия гняв в очите ѝ.

— Има други неща, които биха ме изкушили повече — отвърна Карълайн. Тогава колебливо си помисли да му каже, че иска любовта и доверието му, повече от всичко на света. Знаеше, че веднага щом отвори темата, мъжът ѝ щеше да се затвори в себе си, но бе отчаяна от нуждата да намери пътя към сърцето му.

— Подходът ми към теб бе напълно погрешен — обяви той. Арогантността се върна в гласа му, когато продължи: — Утре ще си събереш багажа и ще се настаниш в къщата построена от първия Брадфорд, в другия край на имота ми. Казваш, че лукса няма значение за теб. Е добре, съпруго моя, докажи го! Нека видим колко време ще ти отнеме да признаеш истината.

Карълайн кимна, в опит да скрие нещастията си. Как въобще щяха да изгледят различията помежду си, след като смятаха да живеят в различни къщи?

— А ти ще живееш ли там с мен? — попита го тихо.

Брадфорд видя паниката в очите ѝ и почти се усмихна. Беше сигурен, че най-после е намерил начин, да я накара да дойде на себе си.

— Не — отговори той. — Мъжете, които наех да те охраняват, ще дойдат с теб, а аз ще се върна в Лондон. Когато свърша с бизнес делата си, ще се върна в тази къща. За разлика от теб, мила моя съпруго, аз признавам, че ценя комфорта, който високото положение в обществото ми осигурява.

— А смяташ ли да приемаш други жени в леглото си, докато си в Лондон? — попита Карълайн с благ глас. Бе с гръб към него и той не може да види изражението ѝ.

Въпросът ѝ направо го изуми. Откакто я бе срещнал, дори не бе обмислял да докосне друга жена и сега самата мисъл за това го отврати. Осъзна, че има ново оръжие, с което би могъл да я нарани, но сърце не му даде да го използва.

— Не — той не каза нищо повече и зачака Карълайн да направи следващият си коментар.

— Благодаря ти — простишкия отговор отново го извади от равновесие.

— Защо? — попита Брадфорд. — Защо това има някакво значение за теб?

Тя бавно се обърна и застана срещу него. Той бе приседнал на края на бюрото си.

— Защото те обичам, Джаред Маркъс Бентън — отговори му тя, гледайки го в очите, а погледът ѝ не криеше нищо.

— По много странен начин показваш любовта си — каза той, но се пресегна, обвини длан около тила ѝ и я дръпна към себе си. — Не съм те прогонил от леглото си, Карълайн. Ти го напусна по своя собствена воля.

Тя не отговори на забележката му. Просто продължи да го гледа, докато той вече не можеше нито секунда повече, да устои на изкушението. Устните му докоснаха нейните и когато тя не се опита да го отблъсне, я целуна отново. И после още веднъж.

Устните ѝ се разтвориха под нежната му атака, а ръцете ѝ се обвиха около кръста му. Тя не задържа нищо в себе си и му позволи да почувства нуждата ѝ, любовта ѝ.

Езикът му пиеше от сладостта, която му предлагаше топлата ѝ уста, запалвайки въглените на желанието с всяка еротична ласка. Целувката се промени, с всяко докосване ставаше все по-груба и интензивна. Шалът падна от раменете ѝ, когато рязко се притисна към бедрата му.

Искаше ѝ се целувката никога да не свършва. Когато Брадфорд откъсна устата си от нейната и започна да вкухва и изтезава шията ѝ, Карълайн въздъхна от удоволствие.

— Смятам да те притежавам тази нощ — каза той с кадифено нежен глас и я целуна отново, с дълга, гореща, омайна целувка, имаща за цел да сломи всяка съпротива. След това я вдигна на ръце и я понесе към спалнята си. — Нима няма да възразиш, съпруго? — попита Брадфорд, след като затвори вратата и ѝ посвети цялото си внимание.

Карълайн поклати глава. Той я целуна отново и после бавно и методично се зае да я съблича. След това започна да сваля своите

дрехи и се изненада щом Карълайн коленичи пред него и започна да му помага да свали ботушите си.

Тази нощ тя се покоряваше на всичките му желания и Брадфорд усети, че се мръщи, от рязката промяна в нея. Тя се изправи и тръгна към леглото. Докато я наблюдаваше си помисли, че сигурно е най-грациозната жена на света и най-невинно чувствената. И тогава спря да мисли.

Две свещи горяха от всяка страна на леглото. Брадфорд не ги изгаси, защото искаше да види страстта на Карълайн толкова добре, колкото и да я почувства. Издърпа покривалото и се качи от своята страна на леглото. Копнееше да се наслади на момента, да усети как нараства очакването. Но когато я взе в обятията си и почувства нежното ѝ тяло срещу своето, не можа да се сдържи. Целуна я почти диво, задоволявайки ненаситният глад, който само тя можеше да утоли.

Тази нощ нямаше да може да бъде нежен и нуждите на Карълайн напълно съвпадаха с тези на съпруга ѝ. Не можеше да чака чувственото мъчение, което винаги предшествахше същинският акт. Ноктите ѝ се впиха в раменете му и ханшът ѝ посрещна напора му.

С един мощен тласък Брадфорд проникна изцяло в нея. Карълайн изплака тихо и той веднага застина срещу нея.

— Господи, Карълайн, не исках да те нараня — прошепна той.

Започна да се отдръпва, но тя се изви към него, без да му позволи да излезе от тялото ѝ, и заби нокти в хълбоците му.

— Не спирай, Брадфорд, моля те — започна да го умолява тя.

Той хвана лицето ѝ и загледа как то се променя от удоволствие при всеки негов тласък. Очите ѝ бяха станали много тъмносини и когато той ускори ритъма, тя изстена с дълбок, примитивен звук, който докосна душата му и го издърпа в окото на бурята.

Той се предаде на страстта, когато я почувства да трепери срещу него и знаеше, че е стигнала до върха. После се срина върху нея, изтощен и задоволен.

Карълайн слушаше плиткото му дишане, почувства как сърцето ѝ бие срещу неговото и затвори очи с доволна въздишка.

Зачака да ѝ каже, че я обича. С всяка изминала секунда, задоволството ѝ намаляваше.

Брадфорд легна по гръб и я взе в прегръдките си.

— Изглежда това е единственото място, където не спорим един с друг — прошепна той.

— Леглата в Брадфорд Плейс удобни ли са? — попита тя. Неочакваният ѝ въпрос му доказа, че нищо не се е променило.

Той реши да не се ядосва.

— Част от къщата не е мебелирана. Господи, наистина си упорита, Карълайн. Само признай, че ми принадлежиш и можеш да останеш тук.

— Никога не съм казвала, че не ти принадлежа — каза тя, изненадана от тълкуването му на думите ѝ. — Знаеш много добре за какво спорихме. И докато не осъзнаеш, че няма да се задоволя с...

— Можеш да вземеш всичко, от което се нуждаеш, от тази къща — прекъсна я Брадфорд. Нямахше намерение да отстъпва и забележката му, ѝ доказа колко е упорит всъщност.

— Защо изпращаш охраната с мен? — попита тя, сменяйки темата. — Знам, че си говорил с Рейчъл — добави, докато се опитваше да види лицето му.

Брадфорд я притисна към гърдите си, игнорирайки опита ѝ да се отмести.

— Рейчъл не е виновна — отговори той. — Не тя е организирала нападенията.

— Сигурен ли си? — Карълайн най-после успя да се отдръпне от ръцете му и седна срещу него, мръщейки се объркано.

Брадфорд оцени съблазнителната гледка, която тя му предоставяше. Вълнистата ѝ коса, падаше небрежно около лицето ѝ, подчертавайки тънката ѝ шия. Връхчетата на гърдите ѝ, надничаха над юргана, с който се бе увила, и го изкушаваха.

— Брадфорд, попитах те, дали си сигурен — напомни му Карълайн.

Той с нежелание се върна отново в реалността.

— Да, сигурен съм.

Тя въздъхна.

— Знаеш ли, смятам, че си доста спокоен, за всичко това — промърмори. — Ако някой иска да те нарани, ще разкъсам Лондон парче по парче, за да го открия. А ти се държиш така, сякаш случилото се те отегчава.

— Обещах ти, че ще се справя със ситуацията — започна Брадфорд. — Не е нужно да знаеш повече по въпроса. Това е моя грижа, не твоя.

— Не, Брадфорд, това е наша грижа.

Коментарът ѝ го накара да въздъхне:

— Рейчъл мисли, че си убедила баща си да не се жени за майка ѝ. Имала е големи планове за състоянието на баща ти и мислеше, че ти си провалила всичко.

— Защо ще мисли такива нелепости? — попита Карълайн, показвайки удивлението си.

Брадфорд остана замислен няколко минути и после реши да ѝ каже.

— Защото той ѝ е казал така.

— Но защо би направил подобно нещо?

— Карълайн, баща ти е бил притиснат и те е използвал за извинение. Било му е прекалено трудно да каже истината на майката на Рейчъл, а именно, че не желае да се жени за нея. Избрал е лесният път, използвайки те за извинение.

Тя поклати глава, отричайки истината.

— Така би постъпил само един страхливец — прошепна тя.

— В повечето случаи — съгласи се Брадфорд. Той се пресегна и я издърпа отново в прегръдките си. — Но при бащата ти е различно. Той е живял сам, в собствен свят, толкова дълго време...

— Четиринадесет години — прекъсна го Карълайн.

— Да, той не е достатъчно опитен, за да се оправи с жена като Тилмън. Ноктите ѝ са били добре наточени, за да го уловят и е бил принуден да използва единственото извинение, за което се е сетил.

— Страхувал се е да бъде честен с нея? — попита тя. — Това ли предполагаш?

Брадфорд въздъхна отново.

— Той вече е доста възрастен мъж, Карълайн, и върши всичко по свой собствен начин. Мисли за него, като за объркан човек, а не като за страхливец.

— Бил е уплашен, когато преди четиринадесет години ме е изпратил в дома на брат си в Бостън. Сигурна съм в това.

— Току-що е бил загубил жена си и новороденият си син, Карълайн. Бил е погълнат от скръбта си.

Тя го слушаше с половин ухо как продължава да спори за поведението на баща ѝ. Осъзна, че опитва да извини поведението му. Вместо да потвърди непоклатимото заключение, че баща ѝ е страхливец, той спореше за обратното. Отнасяше се с разбиране и съчувствие.

Защо не можеше да прояви повече разбиране и към нея, запита се тя. Защо, поне веднъж не се отпуснеше? Около сърцето му имаше щит, който защитаваще уязвимостта му, това ѝ бе известно, но не знаеше, как да го махне.

Брадфорд бе спрял да говори и по дълбокото му дишане, тя разбра, че е заспал. Опита да се отдръпне, но ръцете му я обгърнаха по-здраво.

Карълайн затвори очи, но дълго време не можа да заспи. Умът ѝ преливаше от различни въпроси и възможните им решения. Знаеше, че съпругът ѝ държи на нея, много по-силно, отколкото осъзнаваше. Може би беше само въпрос на време да ѝ признае любовта си. А дали с това признание, щеше да дойде и доверието?

Призна пред себе си, че не знае. Беше го нарекла опонент в битката, която водеха, за да се разберат. Спомни си, че му бе казала, че всъщност въобще не я познава. И Брадфорд го бе доказал, когато се опита да купи прошката ѝ със скъпи бижута. Може би жените, с които бе имал нещо общо в миналото, щяха да се подадат и за по-малко, но Карълайн все още искаше нещо повече от него. Искаше да разбие стената, ограждаща сърцето му. Искаше всичко. Докато го слушаше как защитава баща ѝ пред нея, осъзна, че е направила една колосална грешка. Никога не бе отделила време да разбере, защо той бе такъв циник, само се дразнеше на раздразнителната му реакция, станеше ли дума за жени. Дори не познаваше опонента си.

Карълайн реши, че ще поведе една последна битка с бронята му и започна да се моли да спечели. Може би нямаше да успее да срути защитата му, но по дяволите, поне щеше да направи няколко вдлъбнатини в нея!

Стана, облече се и бе опаковала половината от багажа си, преди Брадфорд да се събуди. В мига, щом я видя какво прави, той се раздразни.

— Това е лудост — промърмори той.

Карълайн спря да сгъва една от роклите си и я остави на леглото.

— Съгласна съм — отиде до свързващата врата, където стоеше съпруга ѝ, повдигна се на пръсти и го целуна по бузата. — Не искам да тръгвам — каза му тя. — Само ми обещавай, че ще ми имаш пълно доверие и веднага ще разопаковам.

— Карълайн, все още не съм се събудил достатъчно, за да мога да споря с теб. Мой дълг е да те защитавам от всяка заплаха, било то от външна или вътрешна намеса. Няма нужда да давам никакви обещания, защото няма да ти дам възможността да се отдалечиш от мен.

— Отново ме обиждаш, Брадфорд — каза Карълайн. — Но въпреки това ще ти простя. Просто не знаеш по-добър начин — тя се обърна и отново се зае с опаковането, докато очите ѝ се пълнеха със сълзи.

Брадфорд бе уморен от начина, по който тя се опитваше да го контролира. Веднага би я накарал да спре, ако нямаше две основателни причини за това. Най-важната, от които бе безопасността ѝ. Искаше Карълайн да е на безопасно място, когато заложеше капан на врага ѝ и Брадфорд Плейс, крепост построена през средните векове, бе много подходяща за тази цел. Къщата бе построена на върха на един хълм и бе изградена изцяло от камъни. Всеки, който се доближеше, щеше да бъде видян от цял километър. Щеше да изпрати двама охранители с Карълайн, а други трима, вече ги очакваха в крепостта.

Другата причина, която бе много по-маловажна от безопасността на жена му, бе свързана с метода му да ѝ покаже, че има контрол над нея. Беше на път да даде на Карълайн урока, който заслужаваше, и след като прекараше седмица в пълна изолация, той бе сигурен, че ще е повече от готова да се върне към лукса, който ѝ осигуряваше.

Тя има смелостта да го целуне на сбогуване! Те застанаха един срещу друг на мраморното стълбище пред Брадфорд Хил и се сбогуваха. Той си помисли, че излъчва строгост и решителност, докато жена му изглеждаше така, сякаш бе готова да завоюва света.

Обмисляше да ѝ каже, че това не е някакво ново приключение за нея, а наказание, но в последния миг реши да замълчи. Когато видеше дома на първия Брадфорд, щеше да разбере истината.

— Карълайн, трябва да останеш там цяла седмица, без значение, дали искаш или не. Разбрахме ли се?

Тя кимна и се обърна, за да тръгне, но Брадфорд я хвана за ръката и я спря.

— Първо искам да ми дадеш думата си. Няма да напускаш къщата, без значение какви причини имаш, без значение какво...

— Защо?

— Няма нужда да ти давам обяснения — измърмори той. — Искam думата ти, Карълайн.

И стисна раменете ѝ с такава сила, че Карълайн се помисли, че синините, които щеше да ѝ направи, нямаше да избледнеят няколко дни. Заповедта му я накара да се намръщи.

— Давам ти думата си, Брадфорд.

— И когато измине една седмица и решиш да се върнеш при мен, където ти е мястото, аз ще бъда тук и ще чакам извинението ти.

Карълайн се освободи от него и заслиза по стълбите.

— Брадфорд, не се мръщи толкова — извика му тя през рамо. — Нали ти дадох думата си — понечи да се качи в каретата, но се спря и се обърна към него. — Разбира се, ще трябва да ми се довериш, че ще я спазя.

Тя не успя да устои на изкушението и се усмихна, щом видя изуменото изражение на съпруга си. Колкото по-голямо разстояние я разделяше от него, толкова повече намаляваше самодоволството ѝ. Отне ѝ повече от четири часа, за да стигне до Брадфорд Плейс. Съпругът ѝ притежаваше обширна земя, осяяна с малки хълмове и Карълайн преброи поне три различни маршрута, по които можеше да се стигне до новия ѝ дом. Молеше се това положение да бъде временно и да липсва на мъжа си. Може би раздялата им щеше да си струва преживяната болка. Може би тя щеше да му липсва достатъчно, за да осъзнае, че я обича.

Освен това ябълките вероятно можеха да летят, помисли си Карълайн, когато най-после стигнаха до къщата. Чудовищната постройка изглеждаше студена и потискаща. Беше кацнала на върха на хълма, напълно изолирана, без дори следа от някое дърво, което да разведри обстановката. Имаше широк поток, обикалящ основата на хълма. Разнебитеният дървен мост се извисяваше над мътната вода, а охранителите ѝ настояха да мине пеша по него, защото се притесняваха, че прогнилите дървени греди нямаше да издържат тежестта на каретата.

Отблизо, новият дом на Карълайн не я накара да се почувства по-добре. Двуетажната сграда бе изградена от сив камък и тя реши, че това е единствената причина, зданието все още да е неразрушено.

— Господи, единственото, което липсва тук е ров и малко мъх — измърмори Карълайн.

Мери Маргарет вървеше на стъпка зад господарката си и докато стигнаха до входната врата не издаде и звук.

— Не е нужно да оставаш тук с мен — каза тя на камериерката си. — Ще те разбера, ако решиш да се върнеш в Брадфорд Хил.

— Ще трябва доста да се потрудим, преди да се настаним — отвърна Мери Маргарет. Карълайн се обърна и видя глупавата ѝ усмивка. — Не знам какво сте направила, за да ви изпратят тук в изгнание, но както вие, така и съпруга ви имате моята лоялност. А аз му обещах да се грижа за вас.

— Добре, предлагам да видим колко ужасно е вътре — каза Карълайн с въздишка.

Вратата обаче бе заключена и на Хигинс, един от охранителите ѝ, му отне известно време, докато я отвори. Изкривена от времето и годините, тя изскърца протестиращо, когато най-сетне я отвориха.

Фоайето бе голо, с каменен под и каменни стени, които бяха покрити с прах. Имаше стълби, водещи към втория етаж, но парапетът бе изкривен на една страна и изглеждаше така, сякаш цялото стълбище всеки миг ще се срути.

От дясната страна се намираше трапезарията. Карълайн отиде до масата в центъра на тъмната стая и покара пръст по прашната ѝ повърхност. След това погледна към прозореца. Бургундско-червените завеси, провиснали от времето, се влачеха по пода.

Тя бавно си проправи път обратно до входа. Главната зала бе точно отсреща и след като Карълайн се замисли за разположението на стаите, реши, че то много прилича на това в бащината ѝ къща, но приликите свършваха до тук.

Главната зала бе затворена със стъклени врати, които явно бяха добавени, след като е била построена къщата. Тя ги отвори и слезе по трите стъпала.

— Опитвам се да си представя, как ли ще изглежда, когато го почистим — каза на камериерката си, която вървеше зад нея.

Стаята бе доста впечатляваща. Имаше огромна каменна камина на стената вдясно, два огромни прозореца на срещуположната стена, и врата, водеща навън в средата на четвъртата стена.

Карълайн отиде до вратата, но не можа да види нищо през стъклото. Отвори я и пред нея се откри каменна пътека.

— През пролетта тази стая сигурно е прекрасна — каза тя на камериерката си. — Ако градината се засади и...

— Да не би да смятате да останете тук за дълго? — попита Мери Маргарет и не успя да скрие притеснението в гласа си.

Карълайн не ѝ отговори. Потрепери от студения въздух, нахлуващ през отворената врата и побърза да я затвори. Облаци прах се вдигнаха около нея, докато вървеше бавно към трите стъпала.

Седна долу, а раменете ѝ увиснаха рязко, щом се призна за победена. Господи, щеше да ѝ отнеме месеци, да направи това място годно за живеене. Брадфорд наистина очакваше, тя да се върне само след седмица, и сега осъзна, защо е бил толкова сигурен!

— Искате ли да се върнем у дома? — попита Мери Маргарет с надежда в гласа.

Карълайн поклати глава.

— Ще започнем от спалните. Ако не се убием преждевременно, докато се опитваме да изкачим стълбището.

Вторият от охраната, грамаден мъж на име Том, чу коментара ѝ и веднага отиде да провери, дали стълбището е стабилно.

— Здравео е като в деня, в който са го построили — обяви той. — Има нужда само от няколко по-здравео заковани пирона.

Изведнъж Карълайн бе обзета от вдъхновение.

— За нула време ще почистя това място — развълнува се тя.

Мери Маргарет завъртя очи, заради вълнението на господарката си.

— Ще ни отнеме седмица, да почистим само тази стая.

— Не и ако получим помощ! Трябва да отидете до селото, което подминахме и да наемете някой, който да ни помогне — обясни Карълайн. — Също така ни трябва и готвачка, Мери Маргарет.

Карълайн направи списък и я изпрати с каретата си да набави всичко необходимо.

Но хвалбата ѝ, че няма да ѝ отнеме много дълго време, за да почисти къщата, се оказа доста преувеличена. Беше нужен остатък от

седмицата и работа от изгрев до залез, за да бъде свършено всичко.

Преобразяването бе доста забележително. Стените не бяха покрити вече с кафява прах, а блестяха като нови, боядисани с бяла боя. Дървеният под в главната зала и останалите каменни подове бяха полирани до блясък.

На тавана отриха мебели и сега голата приемна изглеждаше топла и приветлива. Карълайн бе поръчала чугунена печка, която намести в далечния ъгъл на главната зала и при затворени врати, вътре ставаше доста топло.

Но щом седмицата приключи, Карълайн усети, че безпокойството ѝ нараства. Очакваше, че до края на седмицата ще види Брандфорд да стои на прага ѝ, но той не се появяваше. И така, тя чакаше. Измина още една седмица, преди най-после да приеме истината.

Плачеше всяка нощ, преди да заспи, проклинайки и себе си, и съпруга си, и несправедливия живот. Най-после взе решение да се откаже и да приеме ситуацията. Информира Мери Маргарет, че ще се върнат в Брандфорд Хил на следващата сутрин.

Карълайн стоеше пред камината в гостната, обмисляйки какво ще каже на Брандфорд. Нямаше никакво намерение да му иска прошка и предположи, че ако само се върне при него, той ще реши, че е победил. Трябваше да намери начин да му покаже какво изпитва в сърцето си.

Поклати глава, защото знаеше, че той ще си направи погрешно заключение, че се е прибрала заради лукса. Това щеше да бъде удар по гордостта ѝ и тя се възпротиви срещу това. Но каква полза имаше от идеалите и мотивите си, докато бе сама? Беше ли важна гордостта? Досега бе живяла с мисълта, че не би се задоволила само с половината, но сега призна пред себе си, че половината от нещо, е много по-добре от нищо.

Мери Маргарет отвори вратата и обяви, че графът на Милфордхърст е дошъл да я посети.

— Покани го да влезе — каза Карълайн с усмивка.

Милфорд се появи на прага и ѝ се ухили. Мери Маргарет му помогна да свали тежкото си палто и затвори вратата зад него.

— Ти си първият ми посетител, Милфорд — каза му Карълайн. Тя забърза към него, хвана ръцете му и импулсивно го целуна по бузата. — Господи, замръзнал си — отбеляза тя. — Застани пред камината, за да се постоплиш. Какво те води насам?

— Просто исках да те поздравя — отвърна Милфорд.

— Изминал си целият този път от Лондон до тук, само за да ме поздравиш? — попита Карълайн.

Той изглеждаше леко смутен. Хвана ръката ѝ, отведе я до канапето и седна до нея.

— Отслабнала си — отбеляза той. — Карълайн смятам отново да се намеся. И искам да ме изслушаш. Брад няма да се предаде. Гордостта е много важна за него и колкото по-скоро го приемеш, ще е толкова по-добре и за двама ви.

— Знам това.

— Знаеш? Тогава какво... — думите ѝ го хванаха неподготвен. — Добре, това ще бъде лесно. Ела с мен, Карълайн. Нека се върнем в Брадфорд Хил.

— Брадфорд там ли е? Мислех, че ще бъде в Лондон — каза тя.

— Не, отбих се да го посетя, преди да тръгна насам — каза ѝ Милфорд. — Но смята да се върне в Лондон още утре. Няма нужда да опаковаш багажа си, просто тръгни с мен.

Карълайн се усмихна и поклати глава.

— Милфорд, харесваш ли тази стая?

Бе готов да спори, но тя отново го обърка с милия си въпрос.

— Какво? Стаята ли? — той се огледа наоколо и отново се обърна към Карълайн. — Да — отвърна той. — Защо?

— Искам Брадфорд също да дойде тук и да я види — обясни Карълайн. — За неговите стандарти, те я доста малка, но е топла и уютна... и е дом. Може би, ще ме разбере, ако само види...

— Карълайн за какво говориш? Току-що ти казах, че Брадфорд няма да се предаде.

— Не е и нужно — обясни търпеливо Карълайн. — Ще му изпратя бележка и ще го помоля да дойде за мен.

— Ама ти сериозно ли? — попита Милфорд и се намръщи.

Карълайн поклати глава и той я изгледа за една дълга минута. След като размисли и осъзна, че му казва истината, той каза:

— Господи, колко си упорита. Нищо чудно, че Брадфорд се ожени за теб. Като две капки вода сте. Напълно еднакви, да знаеш.

— Аз атакувам само цинизма му — отвърна Карълайн. Тя се изправи и въздъхна. — Вече е късно и сигурно си уморен, но ако имаш желание, може да поиграем на карти.

Милфорд я последва до вратата. Беше уморен и въобще не му се играеше на Вист^[1] или Фаро^[2], но като си помисли, че е била сама цели две седмици, и сигурно е доста самотна, реши да се пожертва.

— Какво имаш на ум? — попита той.

— Покер, разбира се — отвърна Карълайн. — Няма да кажа на никой, ако не си много добър — тя продължи напред към стаята за рисуване. — Опитах се да науча Мери Маргарет, но тя си няма никакво понятие от карти.

Чу Милфорд да се смее зад нея и добави:

— Разбира се, ако това те обижда, няма да залагаме.

Карълайн седна на канапето зад квадратната маса, взе тестето карти от средата на масата и започна да ги разбърква не по-малко умело, от който и да е било мъж.

Милфорд се разсмя и свали сакото си. Нави ръкавите на ризата си и седна срещу нея.

— Ще ми бъде неудобно да ти взимам парите — призна той, надявайки се, че тя ще се съгласи с него.

— Нямам нищо против — отвърна тя. — Освен това, парите са на Брадфорд, а не мои. Но когато изгубиш първите няколко игри, може и да размислиш.

Играха до средата на нощта. Когато Карълайн най-после обяви, че е прекалено изморена, за да продължи, Милфорд възрази.

— Трябва да ми дадеш възможност да си върна загубеното — замърмори той.

— Така каза и преди час — заяви тя.

След това му пожела лека нощ и се качи в спалнята си.

Самотата винаги бе най-непоносима, когато си легнеш в студеното легло. В тези мигове, Брадфорд й липсваше повече от всичко на света. Старият матрак бе пълен със слама и гърба я заболяваше всеки път щом се завъртеше.

Помисли си за миналото на Брадфорд и се почувства леко засрамена, че не бе малко по-търпелива с него. Когато най-после заспа, притискаше възглавницата до гърдите си, представяйки си, че това е съпругът ѝ.

Съобщението, което Карълайн изпрати на Брадфорд ѝ бе върнато на следващата сутрин, съобщавайки ѝ, че херцогът е бил повикан в Лондон предишният ден.

Милфорд мърмореше, че трябва да издири приятеля си, но се притесняваше, че Карълайн може да докаже колко е упорита и да промени решението си, затова я целуна за сбогом и пое обратно към града.

Тя също бе разочарована. Обикаляше стаите на къщата, мислейки за съпруга си и какво щеше да направи, когато най-после се събერяха.

Прибра се в стаята си, седна на леглото и започна да обмисля, коя рокля да облече, когато съпругът ѝ най-после дойдеше за нея. Искаше да прекарат нощта в тази къща, обградени от уютната ѝ атмосфера, и тогава осъзна, че съпругът ѝ няма да може да спи и две минути на ужасния матрак. Тази мисъл доведе до друга, а тя от своя страна до още една и скоро на Карълайн и хрумна възможно най-чудатия план. Тя се засмя щастливо и слезе долу, за да го задейства.

Това щеше да бъде последния ѝ удар срещу бронята му и Карълайн щеше да тържествува, когато делото ѝ бъдеше завършено. Само един последен удар. След което щеше да се укроти и да се научи да се примирява.

[1] Вист — игра на карти, която се играе от четирима играчи, всеки от които, играе за себе си. Вист заимства някои страни от бридж и бридж-белот — Б.пр. ↑

[2] Фаро — хазартна игра на карти, възникнала през 17-ти век във Франция; подобна на бакара — Б.пр. ↑

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

Брадфорд бе изпаднал в паника.

Когато в Брадфорд Хил пристигна пратеник и му съобщи, че Франклин Кендъл се е измъкнал от шпионите, които го следяха, първоначалният му импулс бе да хукне към Карълайн.

Но щом се успокои, размисли. Знаеше, че тя е в безопасност с петимата охранители, които бе наел. Съществуваше и възможността някой да го следи, и ако тръгнеше към къщата, в която бе Карълайн, можеше да отведе врага точно до вратата ѝ.

Замина за Лондон, решен да обърне целият град, за да намери мъжа. Вече два пъти се бе опитал да затвори капана и всеки път хитрият му противник не бе захапвал стръвта. Е, беше му омръзнало от капани. Знаеше, че виновникът е по-малкия брат на маркиза, и ако му се наложеше, щеше да го предизвика на дуел.

Предвидливо бе накарал Карълайн да обещае да не се свързва с никой от роднините си и знаеше много добре, че според нея, това е неговият начин да я измъчва. Това въобще не бе така, но не възнамеряваше да ѝ го казва. Не искаше никой да знае къде е тя и се бе доверил единствено на Милфорд. Но приятелят му, разбира се, щеше да си мълчи.

Чувстваше се малко виновен, че бе изолирал Карълайн от случващото се, но колкото по-малко знаеше, толкова по-малко щеше да се безпокои.

Брадфорд се прибра в градската си къща късно вечерта. Един от детективите, които бе наел го чакаше пред къщата и бързо го информира, че Франклин отново се е появил. Бил с новата си любовница, при която прекарал нощта.

След като даде инструкциите си, Брадфорд влезе в къщата. Тъкмо се бе настанил в библиотеката, когато пристигна графът на Бракстън, молейки за незабавна аудиенция.

Бракстън изглеждаше изтощен и объркан и започна веднага с причината за визитата си.

— Имах късмет, че те намерих тук. Карълайн не е с теб, нали?

— Не, не е — отвърна кратко Брадфорд и предложи питие на тъста си, след което седна до него.

— Да не би да сте скарани? Не искам да си пъхам носа там, където не ми е работата, но маркизът е извън себе си от притеснение. Франклин продължава да прави разни намеци и разстройва Майло. Не му е писала нито дума и той се чувства изоставен. Не вярва на мръсните лъжи, които му разказва брат му. Но мисли, че е болна и че ти криеш истината от него. Винаги се притеснява, такъв си е Майло. Тя е добре, нали?

В очите му се четеше колко е притеснен и Брадфорд бързо кимна.

— Тя е добре — отговори той. — Малко се посдърпахме, но няма за какво да се притеснявате. Какви намеци е правил Франклин?

— Няма да ги повторя — каза графа. — Той се опитва да компрометира скъпото ми дете. Ненавижда я и не мога да разбра защо.

Брадфорд не каза нищо. Вътрешно кипеше от гняв, защото много добре знаеше причината, поради която Франклин ръсеше лъжи.

— Е, момче, ще трябва да я доведеш в Лондон, за да ни посети. Майло е доста превъзбуден. Ще отидеш да го посетиш, нали?

— Съжалявам, че ще ви разочаровам, но точно сега ще ми бъде невъзможно.

— Остави гордостта си само за миг настрани, Брадфорд. Прояви малко съчувствие. Ще имаш цял живот да се караш с дъщеря ми. Примирете се засега. Майло не е толкова здрав, колкото си ти. Остава му много малко време, а е чакал четиринадесет години завръщането на Карълайн. Обича я толкова силно, колкото и аз.

Графът изглеждаше готов да сграбчи Брадфорд и да го разтърси, за да му влее малко разум. Младият мъж се колеба цяла минута, под свирепия поглед на тъста си, и най-после взе решение.

— С Карълайн имаме някои разногласия, но не това е причината, тя да не е тук с мен.

Бавно, без да спира, Брадфорд обясни истинската причина за отсъствието на жена си. Разказа му, как някой я е бутнал по стълбите в дома на Клеймър, обясни детайли за „инцидента“ с каретата, даде му малко информация за писмото, което Карълайн бе получила и завърши с това, че Франклин е отговорен за случилото се.

— Той ще спечели най-много от смъртта й — обясни Брадфорд. — От няколко различни източника научих, че маркизът, е завещал огромна сума пари на Карълайн. Земята и титлите, разбира се, ще останат за Франклин, но без парите, ще му е невъзможно да поддържа стандарта си на живот. Лорета има доста големи дългове от хазарт и единствената причина, лешоядите да не са тръгнали след нея, са подписаните разписки, които гарантират изплащането им, веднага щом маркизът умре. Когато Карълайн се върна в Лондон, маркизът променил завещанието си и вече при свършен факт уведомил Франклин и Лорета за стореното.

Докато слушаше обяснението, малко по малко Бракстън се свличаше надолу по стола си и сега скри главата си в ръце.

— Маркизът е отвратен от брат си и от парада му любовници, и знае всичко за хазартните навици на Лорета.

Графът поклати глава и започна да плаче.

Брадфорд се притесни за реакцията на тъста си и побърза да го успокои.

— Сър, не е толкова зле, колкото звучи — каза той. — Карълайн е охранявана много добре, а Франклин не може и да помръдне, без да разбере. Нямам достатъчно доказателства, за да докажа вината му, но реших да го повикам и да сложа край на всичко това.

Бракстън продължи да клати глава.

— Не, не разбираш. Защо не ми е казала? Можех да я изпратя отново, преди да я омъжа за теб — гласът му бе пропит от мъка и отчаяние. — Можех да...

— Да я изпратите отново? В Бостън? — на Брадфорд му бе трудно да следва обърканите му думи. Страх сграбчи сърцето му и той вдигна на крака тъста си. — Кажи ми! Знаеш нещо, нали? За Бога, кажи ми, какво имаш предвид.

— Случи се преди много години и чаках, докато всеки от тях умре, да я повикам обратно. Толкова много години, а в ума ми, сякаш се случи вчера. Съпругата ми и бебето ни тъкмо бяха починали, когато отидох с Карълайн в провинциалното ни имение. Бях си създал малко проблеми, заради радикалните си възгледи за Ирландия и Пъркинс, един от лидерите, който бе мой противник, се интересуваше доста от участието ми. Той притежаваше земя в Ирландия, която бе много по-голяма от земята на който и да е благородник, но всичките планове,

които бях предприел, се осъществиха и така бе позволено на ирландските Католици да притежават земята си. Знаех, че Паркинс ме мрази, но нямах представа колко зъл е всъщност. Пред света, той бе честен гражданин.

Графът се облегна назад на стола си и отново скри лице в ръцете си. Брадфорд се насили да прояви търпение. Наля още едно питие на тъста си и му го подаде.

Графът отпи голяма глътка и продължи.

— Паркинс бе изпратил няколко мъже след мен. Искаше да ми запуши устата завинаги. Земята, която притежаваше не бе застрашена, но той искаше да увеличи имота си, а аз вече бях набрал популярност. Той смяташе, че ще намеря начин да му отнема земята. Това беше странно, защото аз се бях отказал от битката. Светът ми се бе срутил след смъртта на жена ми и всичко, което исках бе да живея в мир и тишина с малкото си момиченце. Карълайн бе само на четири години. Тя бе толкова лъчезарно дете, невероятно пакостливо — графът пое дълбоко дъх и продължи: — Дойдоха късно през нощта. Бяха само двама. Карълайн беше горе и спеше, но шума явно я събуди, и тя слезе долу. Един от мъжете имаше пистолет и аз го изритах от ръката му. Карълайн някак си се добра до него и застреля мъжа. Той умря три дни по-късно.

Брадфорд се облегна на стола си, напълно изумен от историята.

— Беше инцидент — каза графа. — Тя се опитваше да ми донесе оръжието. Опитваше се да ми помогне. Мъжът ме наръга и навсякъде имаше кръв. Карълайн се втурна към мен, но се спъна и пистолетът гръмна.

Брадфорд затвори очи.

— Мили Боже, била е само едно бебе — той поклати глава. — Никога не ми е казвала и дума за това.

— Тя не си спомня.

Брадфорд едва успя да го чуе. Той се опита да си представи Карълайн като малко дете и как онзи ужас е можел да й се отрази.

Думите на тъста му най-после проникнаха в съзнанието му.

— Научих, че като малка се е ужасявала от пистолетите. Тя мислела това за свой недостатък и се заела да го превъзмогне — гласът на Брадфорд потрепери и той бе безсилен да го контролира.

— Да — отвърна Бракстън. — Хенри ми писа. По-малкият ми брат бе единственият в семейството, който знаеше истинската причина, заради която изпратих Карълайн при него. Не каза дори на съпругата си.

— Какво се случи с мъжете, които бяха замесени? Ти каза, че един от тях е умрял три дни по-късно?

— Да, изстрела го бе улучил в корема — отговори графът. — Дюгън.

— Семейство?

— Не, Дюгън бе самотник.

— А останалите?

— Пъркинс умря миналата година. Третият мъж се казваше МакДоналд. Той нямаше семейство, което да го потърси. Живееше в Лондон само от няколко месеца. Призна ми, че Пъркинс му плаща, но ще го е страх да даде показания, ако повдигна обвинения. Сякаш бих могъл да го направя! Да изложи бебчето си на такъв скандал? Никога! Не знаех дали Паркинс ще наеме някой друг или не. Нали разбираш, не можех да му се доверя. Затова изпратих Карълайн с двама от най-доверените ми приятели и сам тръгнах след Пъркинс.

— Как? Как така си тръгнал след него? — попита Брадфорд. Ръцете му стискаха облегалката на стола, докато се опитваше да остане спокоен.

— Отидох въоръжен в дома му. Той имаше двама сина, затова изчаках да го хвана насаме и му казах, че съм наел мъж, който да убие него и децата му, ако нещо се случи с мен или дъщеря ми. Веднага се осъзна. Повярва на думите ми.

Той изчака Брадфорд да кимне и чак тогава продължи.

— Мислих, че третия вече не е заплаха, но не можех да рискувам. Карълайн бе всичко, което имах! Отдръпнах се от политиката и дадох обет, че детето ми няма да се върне преди и тримата да умрат.

Изведнъж Брадфорд се размърда, а мислите запрепускаха из ума му. Сега най-важното бе да защити съпругата си и нямаше време да се поддава на емоциите си. Щеше да им се отдаде по-късно, когато кажеше всичко на Карълайн.

— Добре. Значи Пъркинс и мъжете, които е наел са мъртви. До къде ни води това? — той потърка челюстта си замислено и се вгледа в

пламъците в камината.

Докато мъжете се опитваха да решат загадката, часовникът отброи точен час.

— Сигурен ли си, че никой друг не знае за случилото се? Може би Пъркинс е казал на някой.

Бракстън поклати глава.

— Не би посмял — каза той. — Не съм споделял с никого, освен с брат си.

Брадфорд се изправи и закрачи из стаята.

— Какво смяташ да правиш? — попита графа. Той притеснено бе стиснал ръцете и изглеждаше също толкова възрастен и крехък, колкото маркиза.

— Все още не съм решил. Но писмото вече придоби смисъл. Който ѝ да го е писал, жадува за отмъщение, но вътре имаше толкова много гнусотии, че не обърнах достатъчно внимание.

— О, Господи, тя все още не е в безопасност! Тя...

Брадфорд грубо прекъсна тъста си, който не можеше да се контролира.

— Нищо няма да ѝ се случи. По дяволите, чак сега осъзнах, колко много значи тя за мен. Няма да позволя на никой да я докосне. Аз...

— Да? — попита графът, щом Брадфорд спря.

— Аз я обичам — въздъхна той. — Няма да позволя да я загубя точно сега — добави, като изговаряше думите, сякаш даваше обет. — Виж, постарай се да не се тревожиш. Кажу на маркиза, че Карълайн страда от настинка или от нещо друго. Убеди го, че вече не е на легло и възнамерява много скоро да му пише. Това би трябвало да го успокои, докато съставя план за действие.

Графът се почувства така, сякаш товара, който бе носил на плещите си толкова много години, най-после бе изчезнал. Той кимна и тръгна към вратата.

— Няма да кажете на Карълайн това, което ви споделих, нали? Не виждам причина тя да узнава за това — каза той. — Момиченцето ми няма никаква вина в случая.

Брадфорд кимна.

— Ще запазя мълчание засега, но по-късно, когато всичко това свърши, ще трябва да ѝ кажа.

Той последва тъста си до входната врата и добави:

— Карълайн не ти каза за заплахата, защото не искаше да се притесняваш. И аз ѝ споделих много малко за подозренията си към врага ѝ, защото не исках да се притеснява. Всеки от нас иска да предпази другия и съвсем изпуснахме нишката. Винаги съм настоявал за сляпо доверие... — Брадфорд замълча в мига, в който думите излязоха от устата му. Той поклати глава. — Сляпо доверие. Точно това, което и тя иска от мен — призна той.

— Какво? — графът на Бракстън изглеждаше объркан.

— Тя ми отдаде любовта и доверието си — каза Брадфорд. Гласът му звучеше малко остро, но само така можеше да контролира вълнението си. — Знаете ли, че понякога ме нарича Джаред?

Тъстът му се намръщи и поклати глава, очевидно объркан от промяната на темата.

Брадфорд се покашля и отвори входната врата.

— Обещах да запазя информацията, която ми споделихте. Време е да се приберете у дома и да си починете.

Графът вече почти бе стигнал до каретата си, когато Брадфорд го спря с въпроса си.

— Кога се случи?

— Какво? Кое?

— Датата сър, когато са дошли мъжете.

— Преди почти петнадесет години — отговори графа.

— Не, имам предвид точната дата. Денят, месецът, спомняте ли си?

— В нощта на двадесети февруари, хиляда седемстотни осемдесет и осма. Важно ли е?

Брадфорд не позволи мислите му да се изпишат на лицето му.

— Може би. Ще поддържахме връзка — обеща той, без да каже нищо повече за подозренията си.

Но веднага щом затвори вратата, изражението му се смени и си пролича, колко много е разтревожен. Молеше се да греши и потръпваше от гняв. Ако подозренията му бяха верни, не му оставаше много време. Имаше само шест дни да открие копелето! Само шест дни до двадесети февруари.

Ръцете му трепереха, докато правеше списък със задачите, които трябваше да свърши. Не си легна до средата на нощта. На следващия

ден, след като задействаше плана си, щеше да се върне за жена си. Тази мисъл го успокои и той осъзна, че ще ѝ признае любовта си и ще я помоли за прошка. Щеше да отиде при нея като херцога на Брадфорд и като Джаред Маркър Бентън. В сърцето си знаеше, че тя го обича. И ако властта, богатството и титлата утре изчезнеха, тя щеше да остане до него.

Представяше си утрешния ден и мига, в който щеше да я прегърне. Почувства покой и задоволство и започна да мисли за всичките начини, по които би искал да я люби докато се унасяше в сън с усмивка на лицето.

Милфорд пристигна в градската къща на Брадфорд, в мига, в който приятелят му се канеше да излезе.

Брадфорд бързо му обясни, кого подозира в нападението над Карълайн, и че смята, че мъжът, ще направи своя ход до шест дни, но не му обясни причините за това. Чувстваше, че първо трябва да разкрие истината на жена си и тя да реши дали да каже на Милфорд, или на някой друг, за случилото се преди толкова години.

— Ще ти бъда благодарен, ако дойдеш с мен в Брадфорд Плейс. Помощта ти ще ми бъде полезна. С колкото повече доверени хора разполагам около Карълайн, толкова по-добре — каза той.

— Господи, гърба ме боли от вчерашната езда, но знаеш, че ще дойда с теб — отвърна Милфорд. — Освен, че искам да помогна, ужасно съм любопитен кой ще се извини пръв — той видя изражението на приятеля си и се разсмя.

— Какво те кара да мислиш, че ще се извиня? — попита Брадфорд хилейки се.

— Колкото и да си твърдоглав, приятелю, не си глупав — отвърна Милфорд.

Брадфорд изненада приятеля си, като кимна в съгласие.

— Значи смяташ да се извиниш? — попита той.

— На колене, ако се наложи — обяви Брадфорд. И тогава се разсмя на изражението на приятеля си. — Какво става? Мислех, че си се уморил да си играеш на посредник между нас — каза той и го плесна по гърба. — Затова отиде при Карълайн, нали? Да я убедиш да размисли?

Милфорд се смути.

— Виновен — отвърна най-последно. — Е, Брад, не е нужно да преиграваш. Падни на колене, само веднъж, и Карълайн ще очаква да правиш същото до края на дните си. Освен това, тя е готова да се прибере в къщи при теб. Господ знае, че я обичам, но тя...

— И аз — прекъсна го Брадфорд.

— Какво?

— Обичам я — обясни той.

— Не го казвай на мен, човече, кажи го на нея.

Брадфорд поклати глава.

— Ще го направя, приятелю, стига да се размърдаш.

Докато пътуваха натам, двамата почти не проговориха. Нарочно избраха възможно най-краткия маршрут и скъсиха разстоянието от Лондон до Брадфорд Хил поне с час. С всяка измината миля, настроението му се повишаваше.

Той влетя във всекидневната на имението си, изкрещя на Хендерсън, за да му каже, че скоро тръгва и си наля чаша коняк. След като отпи няколко глътки, реши да поседне за миг. Любимото му кожено кресло липсваше и той се намръщи, докато се отпускате на един стол с ниска облегалка. Отпи още една глътка от питието си и се обърна, за да го остави на трикраката масичка, която винаги досега бе стояла до стола. Само че масичката вече не беше там. Брадфорд го забеляза, когато за малко не изпусна чашата си. Отново се намръщи на малкото неудобство, но в този момент влезе Милфорд и привлече вниманието му.

— Брад? Да си влизал наскоро в библиотеката си? — попита той с бегъл интерес.

Брадфорд поклати глава. Умът му бе зает с мисли за жена му и опитваше да измисли начин, как да ѝ каже какъв глупак е бил, без да звучи като такъв. Почувства напрежение щом осъзна, че съвсем скоро щеше да разкрие чувствата си, пред жената, която обичаше. Проблемът, докато стоеше и анализираше, бе в това, че нямаше особен опит в това.

Милфорд, обаче, явно бе решил да не го остави намира, и докато похапваше от сандвича в ръката си, настояваше да го придружи в библиотеката.

— Смятам, че там има съобщение за теб, което не мога да разгадая — измърмори той.

Брадфорд се предаде и го последва.

— Какво е това, по дяволите? Хендерсън? — ехото повтори гласа му.

Той бавно влезе в убежището си и ужасено се огледа наоколо. Стаята бе напълно празна. Бюрото, столовете, книгите, документите, дори и завесите липсваха.

Брадфорд се обърна към Милфорд и поклати глава озадачен.

— Хендерсън сигурно се крие някъде наоколо — каза Милфорд. — Какво става тук?

Той сви рамене и въздъхна дълбоко.

— Това, очевидно ще разреши по-късно. Сега, смятам да се преоблека и да тръгна за Брадфорд Плейс — заизкачва се по стълбите, взимайки по две наведнъж и извика през рамо: — Можеш да вземеш една от ризите ми, ако искаш да се преоблечеш.

Брадфорд спря, когато стигна до стаята на Карълайн. Импулсивно отвори вратата и се огледа набързо. Всичко си бе на мястото, но въпреки това се намръщи. Затръшна вратата и продължи към своята стая. Веднага щом отвори вратата, започна да се смее. Стаята бе също толкова празна, колкото и библиотеката.

Хендерсън се приближи тичешком, следван от Милфорд.

— Няма да е възможно да се преоблечете, ваша светлост — обяви Хендерсън, докато се опитваше да си поеме дъх. Лицето му бе зачервено, защото цяла сутрин бе стоял на студа.

— И защо? — попита Брадфорд. И продължи да се смее, докато очите му не се напълниха със сълзи.

— Съпругата ви нареди, всичките ви вещи да бъдат преместени. Реших, милорд, че това е по ваша заповед.

Брадфорд кимна.

— Разбира се, че така ще си помислиш, Хендерсън — той се обърна към объркания си приятел и каза: — Тя е взела само моите вещи, Милфорд. Наистина ми е изпратила съобщение, а намекът не е от най-тънките.

— И какво е съобщението? — попита Милфорд, намирайки смеха на Брадфорд много заразителен. Започна да се хили и нямаше ни най-малка представа защо.

Брадфорд показва раздразнението си.

— Всичките ми вещи са отнесени в Брадфорд Плейс и дори и някой слабоумен би се сетил. С това, иска да ми покаже, къде ми е мястото — той удари недосетливия си приятел по рамото и тръгна надолу по коридора. — Как въобще са успели да свалят леглото ми по стълбището, Хендерсън? Сигурно са били нужни поне четирима мъже.

Хендерсън изглеждаше ужасно успокоен, защото господарят му явно гледаше от забавната страна на ситуацията.

— Всъщност, бяха петима — каза той, прочисти гърлото си и чак тогава каза: — Те се опитаха да отведат и мен, ваша светлост. Срам ме е да си призная, но бях принуден да се скрия в килера с подправките, докато си тръгнат.

— Криенето няма да ти помогне, Хендерсън — обяви Брадфорд, когато успя да спре да се смее. — Рано или късно, тя ще те докопа. Ако си е наумила, че трябва да отидеш в Брадфорд Плейс, ще е най-добре да се примириш по-скоро.

— А вие къде ще бъдете, ако смея да попитам? — каза Хендерсън.

— При жена ми — отвърна той и се ухили.

Милфорд и Брадфорд отново поеха на път, вземайки два отпочинали коня, но въпреки това им отне доста време да стигнат до Брадфорд Плейс. До там имаше доста хълмисти участъци и нямаше как да съкратят пътя.

Вече наближаваше време за вечеря, когато влязоха в крепостта. Но вътре изобщо не приличаше на крепост, а на дом.

Брадфорд застана като вкаменен в средата на фойейто.

— Тя успя да превърне звяра в нещо подобно на красавицата.

— За себе си ли говориш или за дома ни? — въпросът дойде накъде високо зад него и той се обърна, поглеждайки към стълбището.

Жена му стоеше там и очакваше отговора му. Гърдите му се свиха и той не можа да обели и дума.

Карълайн не искаше нищо друго, освен да изтича надолу по стълбите и да се хвърли в ръцете на съпруга си. Но въпреки това чакаше. Искеше първо да види дали е ядосан, или зарадван. Той все още гледаше нагоре към нея и колкото по-дълго продължаваше мълчанието, толкова по-неудобно се чувстваше тя. Тъкмо се бе преоблякла в семпла жълта рокля, която караше цвета на кожата ѝ да

изглежда така, сякаш е болна. Само ако вместо тази бе избрала синята, наруга се тя. Само ако знаеше, че той идва! Господи, дори косата ѝ не бе сресана и тя бе сигурна, че изглежда занемарена.

— Отне ти доста време, докато се решиш да дойдеш — извика тя, като престана да мисли за външния си вид. Ако не изглеждаше добре, то бе изцяло по негова вина, не по нейна.

Слезе по стълбите и застана пред него. Изражението му бе много сериозно, но в очите му имаше нежност. Това я обърка и тя реши, че сигурно не е минал през Брадфорд Хил, докато е пътувал насам. В противен случай, сега щеше да ѝ крещи.

Карълайн направи реверанс пред него и му се усмихна.

— Добре дошъл у дома — каза тя.

Не смееше да го докосне. Знаеше, че щом веднъж се озове в прегръдките му, щеше да забрави цялата реч, която бе репетирала, а бе решена да му каже всичко.

Тя не откъсна поглед от съпруга си, докато поздравяваше Милфорд.

— Донесе ли ми, парите, които ми дължиш? — попита го тя.

Брадфорд чу въпроса ѝ, но му бе трудно да разбере какво точно казва. Можеше само да се наслади на гледката, която бе пред очите му. Тя изглеждаше пленително! И още от пръв поглед, забеляза, че е нервна. Запита се, какви ли мисли се въртят из този неин сложен ум.

Не му се наложи да чака дълго, за да получи отговора на този въпрос.

— Направо от Лондон ли идвате? Не спряхте ли в Брадфорд Хил? — тя говореше на самото му, гледайки съсредоточено едно от копчетата.

— Спряхме.

— Така ли? И не си ми ядосан? — тя осъзна колко е глупав въпроса ѝ, в мига щом го зададе. Беше очевидно, че не е ядосан, защото ѝ се усмихваше. По тази причина, реши, че не е останал достатъчно дълго в имението, за да разбере какво е сторила.

Е, добре, помисли си, и се изсмя нервно, много скоро щеше да разбере. Тогава бурята щеше да се разрази.

Щеше да е най-добре да изнесе речта си, преди да се качат горе, реши Карълайн.

— Брадфорд, налага се да поговорим.

— Пожелай лека нощ на Милфорд, любов моя.

— Какво? Но той току-що дойде. Със сигурност не смяташ да го отпратиш?

— Милфорд няма да си отива.

Гостът много бързо разбра, какво искаше да каже Брандфорд. Захвърли палтото си на масата в залата и тръгна надолу по коридора, за да потърси нещо за ядене, тананикайки си фалшиво някаква мелодия.

— Време е за лягане, Карълайн.

— Но аз не съм изморена.

— Това е много добре.

— Все още е светло, Брандфорд. Няма да мога да заспя.

— Надявам се.

Карълайн се изчерви щом той я вдигна на ръце и я понесе нагоре по стълбите. Тя най-после разбра, какво си е наумил.

— Не можем да го направим — възрази тя. — Милфорд ще знае защо сме се оттеглили.

Брандфорд стигна до площадката на втория етаж и попита:

— В твоята спалня или в моята?

— В нашата — поправи го тя, без да дава повече обяснения. Посочи към първата врата в дясно, но щом той се наклони да я отвори, Карълайн си спомни за обзавеждането и го спря.

— Има нещо, което трябва да ти кажа за тази стая — избъбри тя.

Брандфорд не ѝ обърна внимание и отвори вратата. Както бе очаквал, вътре бяха подредени мебелите от собствената му спалня, и той се насили да запази изражението си непроменено щом влезе вътре и затвори вратата зад себе си.

Карълайн зачака реакцията му, но на него явно му бе удобно просто да стои облегнат на вратата и да я държи в ръцете си.

Забеляза празната вана в единия ъгъл и си спомни, че целият е покрит с прах. Пусна Карълайн да стъпи до него и целомъдрено я целуна по челото. Знаеше, че ако я целуне по начина, по който желаше, и двамата щяха да забравят всичко останало.

— Първо трябва да свърша нещо друго, любов — прошепна той неохотно и въздъхна. Обърна се, отвори вратата и изкрещя толкова силно да му донесат вода, че всички в крепостта със сигурност го бяха чули.

— Брадфорд, моля те, вече би ли ми обърнал внимание? — попита Карълайн. Тя отиде до леглото и седна на него. — Да забелязваш нещо различно? — попита го.

— Забелязвам всичко — отговори ѝ Брадфорд. — Косата ти е рошава и тази грозна рокля те кара да изглеждаш така сякаш вчера си умряла. Ще я свалиш веднага, щом приготвят ваната.

Карълайн не бе обидена от коментарите му и призна пред себе си, че е прав. Той ѝ се усмихваше и изражението му стопли сърцето ѝ. Желаше я.

— Никога не съм те виждала в толкова добро настроение — призна му тя шепнешком. — Мислех си, че ще се ядосаш за мебелите, но ти дори не ги забеляза. Между другото кабинетът ти е надолу в дъното на коридора.

— Забелязах — каза Брадфорд и се изсмя. — Сигурен съм, че това е единственото легло в Англия, което има такива размери.

— Брадфорд моля те, опитай се да бъдеш сериозен поне за миг. Има нещо, което искам да обсъдя с теб. И ме изнервяш като ми се хилиш така.

Почукване на врата прекъсна думите ѝ. Брадфорд отвори и щом видя, че това са няколко от охранителите, носещи кофи с вода им позволи да влязат. Той завлече ваната в средата срещу голямата камина и запали огъня, докато охранителите я пълнеха с вода.

На Карълайн ѝ се струваше, че сякаш чака от векове. Искаше да каже речта си. Брадфорд сигурно щеше да ѝ се зарадва. И тогава, всичко придоби смисъл. Милфорд! Сигурно му бе казал, че е решила да се прибере при него. Това бе причината съпругът ѝ да е в толкова добро настроение.

— Какво ти каза Милфорд? — попита Карълайн. — Когато ме посети, той...

Не можа да продължи. Брадфорд си сваляше дрехите и я разсейваше. Ризата премина над главата му и се озова на пода, след което той отиде до скрина до леглото. Карълайн го наблюдаваше останала без дъх как мие лицето и ръцете си с водата в порцелановия леген.

— Миеш се, преди да влезеш във ваната? — попита тя смутена. — Това е доста странно не мислиш ли?

Брадфорд се усмихна. Той се приближи към леглото и седна до нея.

— На колене, момиче — изръмжа ѝ.

Карълайн бе невероятно изненадана от заповедта.

— Искаш да коленича пред теб? — тя изпъна гръб. — Виж какво, Брадфорд, не знам какво ти е казал Милфорд, но...

— Помогни ми да си сваля ботушите, скъпа.

— О — объркано възкликна Карълайн. Тя не застана на колене, но се наведе, предоставяйки му прекрасната гледка на дупето си. Когато свърши със задачата си, се обърна към Брадфорд и сложи ръце на кръста си. — Сега ще ме изслушаш ли?

— След като си вземем вана?

— Ние ли?

Брадфорд кимна и се засмя на изчервяването ѝ. После се забавно да сваля дрехите ѝ. Карълайн забеляза, че ръцете му треперят и бе изненадана, че показва емоциите си, въпреки че по лицето му не можеше да прочете за какво мисли.

Той я вдигна на ръце, борейки се с изкушението, което му предлагаше нежната ѝ кожа и се настани във ваната с Карълайн в скута си.

— Изчервяваш се като девица, съпруго моя — каза с преднамерено похотлив тон. — Погрижи се за банята ми — нареди ѝ и подаде сапун, с който Карълайн започна да мие гърдите му.

Никой от тях не каза и дума през следващите няколко минути. Тя изпусна сапуна, когато започна да измива пияната от гърдите му. Не можеше да се концентрира върху нищо, чувайки се да му казва, че ще му се наложи да се изправи, за да измие краката му. Помисли си, че гласът ѝ звучи сурово, като свистящия около стените на крепостта вятър.

— Не мисля, че мога да стана — каза ѝ Брадфорд. Жена му се взираше в гърдите му, доста съсредоточено, и той я накара да погледне нагоре към него. — Ти ми го причиняваш, да знаеш — каза ѝ с дрезгав глас.

— Какво ти причинявам? — прошепна тя срамежливо.

— Правиш ме немощен от желание. Искях този път да не бързаме, да си дадем време, за да се вкусим, преди да те докосна, искам и двамата да треперим в очакване...

— Ако не ме целунеш скоро, мисля, че ще умра — прошепна Карълайн. Обви ръце около тила му и дръпна главата му към своята.

Той я целуна бавно и нежно, но Карълайн бе прекалено нетърпелива и стисна долната му устна със зъби.

Брадфорд не можеше вече да издържа. Най-после я целуна, устата му бе гореща и твърда, и Карълайн му отговори с цялата страст на собственото си желание.

Езикът ѝ се преплете с неговия и той я завъртя така, че да седне разкратена върху слабините му. Гърдите ѝ го подлудяваха, докато се потъркваха в неговите и той не можеше да спре да я целува и да я докосва.

Карълайн се притисна към врата му, превзета от страстта, струяща помежду им. Езикът му я измъчваше и все пак, сякаш не можеше да се приближи достатъчно близо до него. Чувстваше как суровата изгаряща нужда я надвива.

Той ѝ шептеше любовни, еротични, гъделичкащи думи, но омаята на страстта му бе толкова поглъщаща, че тя не можеше да се концентрира върху нищо друго, освен върху огъня, изгарящ тялото ѝ.

Ръцете му се плъзнаха по гърба ѝ, подклаждайки пламъка на желанието, и след миг, погалиха сърцевината на женствеността ѝ, карайки я да проплаче от сладката агония, увеличаваща екстаза ѝ.

— Джаред! — беше заповед.

Брадфорд се потопи в нея. Отново и отново. Карълайн се изви срещу него, стегна хватката си и посрещна споделеното им облекчаване.

Тя се срина върху гърдите му, изтощена от удоволствието, което ѝ донесе бурното им любене и нетърпеливия ѝ отклик.

Сърцето на Брадфорд препускаше, така сякаш всеки миг щеше да избухне, и Карълайн изчака, докато то се успокои, преди бавно да се раздвижи.

— Забравих, че сме във ваната — прошепна тя със срамежлив смях, сгушила лице в шията му и затвори очи. — Обичам те, Брадфорд.

— Никога няма да се изморя да го чувам — прошепна той.

Карълайн кимна и това бе единствената ѝ реакция. Тогава започна да плаче и Господ да ѝ е на помощ, бе също толкова шумна, колкото и Чарити.

Брадфорд я остави да плаче на гърдите му, нежно погали раменете ѝ, и когато тя се поуспокои достатъчно, за да го чуе, прошепна:

— Карълайн, изслушай ме.

— Не — възпротиви се тя. — Първо ти трябва да ме изслушаш. Разбирам, че все още не можеш да ме обикнеш. Бях прекалено нетърпелива и настоятелна — продължи с дълбока въздишка. — До сега не си си позволявал да опознаеш някоя почтена жена, а аз ти поставих условия, които не си способен да спазиш. Смятам да свикна с теб и да те приема такъв какъвто си.

Ако си мислеше, че пламенната ѝ реч, щеше да успокои съпруга ѝ, много се лъжеше. Брадфорд се намръщи.

— Това е много достойно от твоя страна, съпруго. Значи смяташ да се предадеш?

Карълайн погледна нагоре и срещна развеселеният му поглед.

— Какво? Не, просто приемам истината, Брадфорд — отвърна тя.

— И точно колко дълго смяташ да бъдеш търпелива, любов моя? — попита той, усмихвайки се.

— Объркваш ме, Брадфорд — отбеляза Карълайн. — Мислех, че ще те разчувствам с решението си, а не, че ще те разсмея? Какво трябва да си помисля? — попита по-скоро себе си, отколкото него.

Тя се изправи и като стъпи върху корема му, излезе от ваната. Бе ужасно доволна, щом го чу да простенва от болка.

— Така ти се пада, задето си толкова арогантен — обяви Карълайн. — Милфорд ти е казал, че искам да се прибера у дома, нали? Затова ли си толкова щастлив? — попита го с нарастващо раздражение.

— Щастлив съм, защото току-що правих любов с покорната си съпруга — ухилен ѝ отвърна той.

— В тялото ми няма нито една покорна частица — възрази Карълайн. Тя приклепна в края на ваната, улови сапуна и започна да търка съпруга си. — Освен ако не ти дам думата си, разбира се. Тогава ще можеш да кажеш, че съм покорна, защото съм я спазила. — Тя въздъхна и добави: — Смяташ, че си победил, нали?

Брадфорд не бе сигурен, че тя въобще осъзнава какво върши. Изглеждаше така, сякаш върши някаква много важна работа и като гледаше колко пяна се трупа по десния му крак се разсмя отново.

— Мисля, че ще ми смъкнеш кожата — отбеляза той. — Не гледай толкова объркано, любов. Свърши ли с извинението си или има още? — попита я с бегъл интерес.

— Не съм ти се извинявала, но не смятам да споря затова.

— Значи, в такъв случай е мой ред — обяви Брадфорд. — Съжалявам, Карълайн. Знам, че не е лесно да ме обичаш и знам, че ти причиних доста нещастие. Единственото ми извинение, е, че те обичам толкова много, че понякога се държа като глупак. Аз...

Карълайн изпусна сапуна и стоя безмълвна през цялата му реч.

— Да не си посмял да се шегуваш с мен, Брадфорд — по бузите ѝ се затъркаляха сълзи и тя ги избърса с опакото на ръката си. — Истината ли ми казваш? Наистина ли ме обичаш?

Той излезе от ваната и я прегърна, преди да е успяла да помръдне.

— Бих ли те излъгал, толкова жестоко? — попита я с болка. — Господи, Карълайн, обичам те! Мисля, че винаги съм те обичал. И сега, когато най-накрая се престраших да кажа думите, ти плачеш! Никога не съм те лъгал, Карълайн. Никога! — сега гласът му бе посилен и тя можеше да почувства мъката му.

Докато плачеше на гърдите му той само стоеше и се чувстваше безсилен. Беше намокрил с вода целият под, както тя мокреше със сълзи гърдите му.

— Не можеш да си вземеш думите обратно.

Гласът ѝ бе толкова приглушен, че той трябваше да я помоли да повтори думите си. Тя подсмърчаше и хълцаше, но накрая успя да го направи.

— Казах, че не можеш да си ги вземеш обратно.

Брадфорд започна да се смее и това предизвика сълзи и в неговите очи. Той завлече треперещата си съпруга до леглото, настани се заедно с нея под завивките и я прегърна. После я целуна, с една дълга, страстна целувка, след което отново и отново ѝ повтори, колко много я обича, докато не бе сигурен, че му е повярвала.

— Чакам да чуя останалото — заяви Карълайн, докато барабанеше с пръсти по гърдите му. Измина цяла минута, преди да осъзнае, че той няма намерение да каже нищо повече. И тогава започна да се смее. — Господи, ама че си упорит! Разбира се, че ме обичаш.

Знам го от много време — излъга го най-нагло. — Сега, трябва да ми признаеш, че ми вярваш, без значение при какви обстоятелства.

— Изброй ги всичките, преди да обеща — отвърна ухилен Брадфорд. Дръпна главата ѝ, мушвайки я под брадичката си, и вдъхна специфичния ѝ аромат. — Миришеш на рози — прошепна той.

— Ти също — каза му Карълайн. — Използвахме моя сапун. Ароматизиран е.

Това го накара да замърмори недоволно.

— Поне вече не миришеш като коня си — обяви Карълайн и се изкикоти. — Знаеш ли, Брадфорд, името на коня ти е показателно и чак сега го осъзнах.

— Какво имаш предвид? — попита я объркан.

— Доверие! Това бе ключа към това, което най-много цениш, това, което най-силно е липсвало в живота ти — обясни му тя.

— Имаш моето доверие, Карълайн — призна Брадфорд. — Но за ревността, не мога да обеща. Въпреки това, ще се опитам — обеща той.

Отново ѝ каза, че я обича, наслаждавайки се на свободата и радостта, която не бе предполагал, че може да му даде едно просто признание, и отново я люби, но този път бавно. Запалваше огъня в тялото ѝ с методична прецизност, знаейки точно къде да я докосне, как да ѝ достави удоволствието, за което си бе мечтал през всичките нощи, в които бяха разделени.

Отдаде ѝ се с такава интензивност, че тя отново заплака.

— Обичам те, Карълайн — каза той, притискайки я към себе си.

— Никога няма да ми омръзне да го чувам.

Отне му само миг, за да си спомни, че бе използвал точно тези думи към нея. Усмихна се и оцени чувството ѝ за хумор.

— Брадфорд? Кога разбра? Кога осъзна, че ме обичаш?

— Не ме удари като светкавица — каза ѝ Брадфорд. Карълайн лежеше по гръб и той се обърна на една страна, подпирайки се на лакът, за да я погледне.

Усмихна се, щом видя разочарованият ѝ поглед и преди да продължи бе принуден да я нацелува добре, докато спре да се мръщи.

— Ти беше като треска под кожата ми — каза ѝ той. — Постоянно ме дразнеше.

Карълайн се разсмя.

— Толкова си романтичен!

— Толкова, колкото и ти. Спомням си, че ми каза, че да ме обичаш, е като болка в корема.

— Брадфорд, тогава бях раздразнена — възрази Карълайн.

— Още щом те видях, бях погубен — продължи той, а после добави: — Щях да те взема за своя любовница, без да се замисля за последиците, ако се бе съгласила.

— Знаех си.

— Но се оказа, че ти не си като останалите жени. В нощта, когато отидохме на бала на Еймсмънд не носеше никакви бижута.

— Какво общо има това — попита Карълайн.

— Те не бяха важни за теб — обясни Брадфорд. Той се засмя, спомняйки си глупостта си, и призна: — Май се опитах да купя прошката ти с подаръци, нали?

— Да, опита се — съгласи се Карълайн, доволна, че си е признал. — Също така се държа ужасно с мен. Знаеше ли в какво състояние бе това място, когато ме изпрати тук?

Брадфорд изкриви лице и кимна неохотно.

— Бях ядосан, Карълайн. Ти отхвърляше всичко, което ти предлагаш — добави и сви рамене.

— Не всичко — прошепна тя. Сега гласът ѝ бе също толкова сериозен, колко и изражението ѝ. — Искан само любовта и доверието ти.

— Вече знам това — отвърна Брадфорд. — Би ли се съгласила да живееш с мен в провинцията до края на дните си.

— Бих живяла и в най-бедната част на Лондон, стига да си с мен и да ме обичаш — отвърна му Карълайн. — А и харесвам селския живот. Все пак съм отгледана във ферма!

— А смяташ ли, че ще се научиш да наричаш Англия свой дом? — попита той.

— Ами, трябва да призная, че беше трудно да се приспособя. В Бостън бях много по-спокойна, Брадфорд. Никой не ме буташе по стълбите нито пък ми пишеше ужасяващи писма. Не мисля, че някой ме е мразил достатъчно, че да се опита да ме убие. А и някои от господата тук нямат никакъв морал! Забелязал ли си това? Разбира се — усмихна се тя, — и в Колониите имаме разбойници, но те не се обличат като джентълмени.

Брадфорд се засмя.

— Знам, че доста се поизмъчи — призна той. — Но аз ще те защитавам.

— Знам, че ще го направиш — отвърна Карълайн. — А и тук срещнах някои много мили хора. Англия сега е моя дом — каза тя, въздъхна и бавно се притисна към съпруга си. — И не е никак скучно.

— Сладка моя, животът с теб, никога няма да е скучен — отвърна Брадфорд. — Бенджамин ми разказа за всички пакости, които си вършила в Бостън. Баща ти трябва да е благодарен, че не той, а брат му се грижил за теб, докато си растяла. Разбрах, че си била доста изобретателна.

— Бях тиха и срамежлива — обяви тя убедително. Но заключи, че съпруга ѝ не е съгласен с думите ѝ, и избухна в шумен смях. — Е, поне се опитвах да бъда тиха и срамежлива — поправи се. — Мисля, че баща ми е искал да бъда с него, през тези четиринадесет години.

— Знам, че е било така — отвърна Брадфорд. Изражението му веднага се промени и той добави: — Той се е жертвал заради теб, Карълайн.

Тя кимна.

— Сигурна съм, че го е направил, но не разбирам причините. Мислиш ли, че някой ден ще ми каже?

Брадфорд си спомни как баща ѝ го бе молил да не ѝ казва нищо за инцидента и той бе обещал да го направи, докато опасността не отmine. Но сега осъзна, че ще е грешка да скрие истината от нея. Тя беше неговата жена, неговата любов и трябваше да споделят както щастието, така и тревогите си.

— Баща ти ме посети, когато бях в Лондон. Разказа ми за инцидента, който се е случил преди почти петнадесет години. Една нощ, някакви мъже влезли в къщата на баща ти. В провинциалното имение — уточни той. — Спяла си, но си чула шума и си слязла долу. Мъжете се опитвали да убият баща ти и ти неволно си застреляла един от тях.

Карълайн бе изумена.

— Застреляла съм го?

Брадфорд кимна.

— Не си спомняш нищо, нали?

Тя поклати глава.

— Кажи ми как се е случило — гласа ѝ прозвуча рязко. — Защо са искали да убият баща ми?

Брадфорд ѝ разказа историята така, както му я бяха предали. Когато свърши, зачака Карълайн да премисли случилото се. По време на разказа, тя стоеше и го гледаше съсредоточено.

— Благодаря на Господ, че не съм убила баща си — прошепна най-накрая тя. — Не съм знаела какво правя.

Брадфорд побърза да се съгласи.

— Била си още мъничко момиченце — той осъзна, че не е много разстроена, но все пак искаше да я утеши. — Било е инцидент, Карълайн.

— Горкият ми баща! През какво ли е преминал — каза тъжно тя. — Вече всичко има смисъл. Защо съм била изпратена при чичо Хенри и защо татко ме е държал далеч от себе си, през всичките тези години! О, горкият ми баща — повтори тя, а по лицето ѝ се затъркаляха сълзи.

Брадфорд я дръпна към себе си и я прегърна, бършейки сълзите ѝ. Карълайн прие топлината и утехата му за известно време, докато се опитваше да приеме историята. Колкото и да се мъчеше, обаче, не можеше да си спомни нищо и най-после се предаде.

— Мислиш ли, че някога ще си спомня онази нощ? — попита тя.

— Не знам, любима — отвърна той. — Баща ти ми каза, че след като си простреляла мъжа, си припаднала. И не си се събудила до следващата сутрин. Тогава си се държала така, сякаш нищо не се е случило. Сякаш си го била изтрила от паметта си.

— Припаднала съм! — Карълайн изглеждаше шокирана и леко обидена и Брадфорд усети, че се усмихва.

— Била си само на четири години — напомни ѝ той.

— Брадфорд! Писмото! — изкрещя Карълайн. Тя подскочи, а очите ѝ се разшириха от прозрението. — То има нещо общо със случилото се преди толкова години, нали? Някой иска да си отмъсти! Това пишеше в писмото.

Изражението му стана мрачно.

— Бях разгадал всичко, докато баща ти не ми разказа за миналото ти — започна той, признавайки объркването си.

— Е, смяташ ли, че може да е някой от роднините на един от мъжете? Ами този, когото съм застреляла? Той имал ли е син или дъщеря?

Брадфорд поклати глава.

— Все още не съм открил нищо. Господи, Карълайн, ако предчувствието ми не греши, не ни остава много време.

— Защо? — попита го, разтревожена от странната нотка в гласа му.

— Точно след шест дни е годишнината... петнадесет години от деня, в който се е случил инцидентът.

— Значи има само едно нещо, което можем да сторим — обяви Карълайн. В очите ѝ светеше решителност, когато продължи. — Ще заложим капан и аз ще бъда примамката.

— Спри веднага! Аз вече подготвих един капан, но ти няма да се замесваш. Ясен ли съм? — гласът му не търпеше възражения. Карълайн го целуна и се сгуши в него. Беше толкова доволна, че той най-после бе започнал да ѝ се доверява, че не искаше да го разстройва точно сега. Освен това, си каза с усмивка, имаше шест дни, за да промени решението му. Беше решена да помогне за залавянето на мъжа, който се опитваше да я убие.

Една мисъл неочаквано изскочи в съзнанието ѝ.

— Брадфорд, кой знае за случилото се през онази нощ?

— Да видим — отвърна той. — Баща ти е казал на чичо ти Хенри, но останалите членове на семейството ти в Бостън не знаят. Каза също така и на мен. Значи сме общо четирима, които знаят за случилото се.

— Не — каза Карълайн разсеяно. Мислеше за чичо си Хенри и как ѝ бе помогнал да се справи със страха си от пистолетите. Беше много търпелив и разбран, когато бе отишла при него и го помоли за помощ. Спомни си, че искаше да ходи на лов, заедно със Саймън и Люк, и се бе почувствала като страхливка, заради ужаса, който изпитваше от оръжията. Беше ѝ отнело почти година, за да превъзмогне страха си, но най-накрая успя.

— Какво не? — попита той леко объркан. — Само четирима знаят за случилото се, включително и тримата замесени. Тъй като те са мъртви, единствените, които знаят са баща ти, чичо ти Хенри, ти и аз.

— И вуйчо Майло — поправи го Карълайн.

Брадфорд поклати глава.

— Не, любов моя. Баща ти беше сигурен. Каза, че не е казвал на никой друг, освен на по-малкия си брат. На никой друг — повтори

той. — Сигурен съм.

Карълайн кимна.

— Да, разбирам какво ми казваш — отвърна тя. — Тогава не е казал на никой какво се е случило, но след като се върнах у дома, той отиде при маркиза и му разказа всичко. Почти съм сигурна, защото баща ми, ми каза, че е дължал обяснение на вуйчо ми, за да не се отрече от мен. Тогава не разбирах какво има предвид, но сега мисля... Брадфорд, защо ме гледаш така? Какво има?

— Защо не ми го е казал досега? — изкрещя Брадфорд, но като видя, че я е разтревожил, веднага снижи гласа си. — Всичко е наред. Вече всичко си идва на мястото, всичко. По дяволите, знаех си, че Франклин стои зад всичко това!

— Франклин? Брадфорд сигурен ли си? — гласа ѝ звучеше скептично. — Това малко псе! Той не се разбира с брат си и постоянно се опитва да го дразни, но не мисля, че е способен да... собствения ми вуйчо!

Изведнъж тя остана безмълвна, а лицето ѝ се зачерви от гняв.

— Залагам на него — започна Брадфорд. — Той има много силен мотив, Карълайн. Алчност. Маркизът възнамерява да ти завещае огромна сума пари. Променил е завещанието си и чак след това е казал на брат си, какво е сторил. И благодаря на Господ за това — промърмори той. — Иначе до сега, вуйчо ти Франклин щеше да го е убил.

— Ами Лорета? — попита Карълайн. — Смяташ ли, че е замесена? — тя се ужасяваше дори да мисли, на какво са способни съпрузите, спомняйки си как Лорета флиртуваше с Брадфорд в нощта, когато баща ѝ бе организирил вечеря.

— Тя е пристрастена към хазарта и има много дългове, затова отчаяно се нуждае от парите. Кредиторите държат разписките ѝ, само чакат Майло да умре.

— Искаш да кажеш, че тя им е обещала да им се издължи с парите на вуйчо ми Майло? — попита възмутена Карълайн. — Е, вече отговори на въпроса ми! Разбира се, че го е направила. Тази жена няма никакъв морал.

— Франклин сигурно е чул баща ти да разказва на маркиза какво се е случило и е използвал информацията, за да избегне подозренията.

Карълайн поклати глава.

— Не разбирам.

— Ти показва писмото на Милфорд и на мен, а баща ти е още жив и би могъл да разкаже какво се е случило преди години. Франклин се е погрижил да изглежда така, сякаш някой иска да те убие за отмъщение. Точно затова датата е толкова важна. Ако нещо те сполети на двадесети, това ще е добре дошло за Франклин.

Въпреки че тона му бе мил, в очите му проблясваше гняв. Карълайн потръпна и усети как по цялото ѝ тяло полазват тръпки. Той видя реакцията ѝ и я дръпна да легне върху него.

— Господи, надявам се да е Франклин. Никога не съм харесвал това копеле!

— Много скоро ще разберем — прошепна Карълайн.

— Не се плаши, любов моя. Цял живот чаках да те открия. Няма да позволя на никой да те нарани.

— Знам, че ще ме защитиш — отговори Карълайн. Тя го целуна по брадичката. — Винаги се чувствам в безопасност с теб, освен, когато ми крещиш, разбира се.

— Никога не ти крещя — възрази той и се усмихна, знаейки много добре, че лъже.

Карълайн отвърна на усмивката му. Стомахът ѝ изкъркори.

— Гладна съм — заяви тя.

Брадфорд умишлено избра да се направи, че не е разбрал за какво му говори. Той също ѝ каза, че е гладен и я зацелува доста старателно. След това я завъртя по гръб и започна отново да я люби. Карълайн си помисли, че трябваше да поясни, че е гладна за храна, но обяснението се изгуби някъде дълбоко в ума ѝ. Вечерята щеше да бъде отложена за по-късно. Освен това, каза си тя, винаги е била послушна съпруга.

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА

Настроението на Брадфорд се промени за една нощ. Гласът му бе рязък, движенията отсечени. Карълайн знаеше, че се е концентрирал върху плана си за залавянето на Франклин и затова, изобщо не се притесни от промяната в него.

Нито Брадфорд, нито Милфорд я изключваха от дискусиите си. Милфорд бе доста удивен, когато Карълайн му разказа за случилото се преди петнадесет години, но не бе напълно убеден, че Франклин е използвал информацията, за да се добере до Карълайн. Той предупреди приятеля си, заявявайки, че може би някой роднина обмисля отмъщение.

Докато тримата стояха във всекидневната и обсъждаха проблема, Брадфорд търпеливо го изчака да свърши с теориите си и тогава извади собствените си аргументи.

— Не мисля, че Франклин е знаел за миналото на Карълайн, когато я е бутнал по стълбите. Освен това смятам, че инцидентът с каретата е бил уреден много преди извратеният му ум да роди план за отмъщение.

— Но ако това е истина, значи вуйчо Майло е казал всичко на Франклин — възрази Карълайн, поклащайки глава.

— Карълайн, вуйчо ти Франклин, не спира да се опитва да те дискредитира в очите на по-големия си брат. Мисля си, че маркиза се е опитал да те защити и за това е казал истината за случилото се.

Брадфорд сви рамене, обмисляйки думите си и продължи.

— Франклин не е искал да те убие, като те е бутнал по стълбите, любов, искал е само да те изплаши. Предполагал е, че веднага ще отидеш да кажеш на баща си. Поне повечето дъщери биха сторили точно това — добави той. — Когато ти не го направи, е уредил инцидента с каретата. Знаел е, че двамата с Милфорд ще се возим с теб, спомняш ли си?

Карълайн кимна.

— Да! Спомням си. Вуйчо Майло ни каза, че татко е обявил кой с кого ще пътува... и тогава Франклин е побързал да си тръгне — добави тя. — Тогава ти бях толкова ядосана, Брадфорд, че дори не се замислих върху внезапното му изчезване.

— Защо си била ядосана на Брад? — попита Милфорд, опитвайки се да проследи разговора.

— Найджъл Крестуол й се нахвърли и аз малко прекалих — призна той.

— Малко си прекалил? — възмутено попита тя.

Брадфорд сви рамене, изоставяйки темата.

— Мисля, че Франклин е бил сигурен, че един от нас е щял да съобщи на баща ти за злополуката. Всичко, което е искал, е било да се върнеш обратно в Бостън. Брат му отново щеше да побеснее и да те изтрие от завещанието си. Виждаш ли колко е просто?

Милфорд кимна, щом видя логиката в думите му.

— Ти сигурно си бил още едно препятствие за Франклин — каза той. — Всички бяха на ясно, че си твърдо решен да имаш Карълайн.

Брадфорд тъкмо се канеше да отговори на забележката на приятеля си, когато Карълайн го прекъсна.

— Това са само теории, но ако са истина, вуйчо Майло не е ли също в опасност?

Брадфорд кимна. Чудеше се, колко време щеше да отнеме на жена му да стигне до това заключение, и знаеше много добре, каква щеше да е следващата й мисъл.

— Трябва да се върнем в Лондон — започна тя.

— Не е безопасно — прекъсна я Милфорд и се намръщи. — Освен това, ако Брадфорд е прав, трябва да се притесняваме за живота на маркиза, докато ти... — той млъкна, осъзнавайки, че не е особено деликатен.

Карълайн кимна.

— Докато ме убият? — тогава тя се обърна към съпруга си. — Ти можеш да измислиш начин, как да съм в безопасност в Лондон.

Беше изненадана, когато той се съгласи, кимайки.

— Ще бъдеш наистина в безопасност — обяви той. — Тръгваме щом се съмне.

— Брад, използвай главата си! Остават ни само четири дни и няма значение, че смяташ Франклин отговорен за всичко, все пак не си

сигурен.

— От къде знаеш, че не е сигурен? — обърна се Карълайн към него.

— Просто е — отвърна Милфорд. — Ако бе сигурен, досега Франклин щеше да е мъртъв.

Карълайн се шокира, щом осъзна думите му.

— Наистина ли вярваш, че съпругът ти ще му позволи да живее? — сега Милфорд изглеждаше шокиран.

— Не я тревожи — намеси се Брадфорд. Той прегърна съпругата си и я целуна по главата. — Трябва да отидем в Лондон и да заложим капана си.

Веднага щом Карълайн се озова на безопасно място в лондонската им къща, Брадфорд изпрати бележка на баща ѝ, в която настояваше веднага да ги посети.

Карълайн бе толкова изморена от дългото пътуване, че заспа на канапето, затова той я отнесе горе и я сложи в леглото. Не научи какво бе споделил баща ѝ на Брадфорд чак до другата сутрин, когато той ѝ разкри, че графът е казал на маркиза истинската причина за изпращането ѝ в Бостън.

— Можем ли да посетим вуйчо Майло? — попита Карълайн.

— Дори настоявам — отвърна Брадфорд. Той видя изненадания ѝ поглед и се усмихна. — Франклин е зает с новата си любовница, но Лорета е там. Възнамерявам да спомена, че ще се отправим към Брадфорд Хил на сутринта на двадесети.

— Откъде знаеш, че Франклин е с любовницата си, а Лорета...

— Карълайн имай ми доверие. Погрижил съм се за малките подробности — отвърна той. — Имам мъже, които следят двамата от доста време.

— Сигурен ли си, че и Лорета участва? — попита Карълайн, като опита да не се изнервя прекалено.

Брадфорд въздъхна и бавно кимна.

— Отивай да се приготвиш — предложи ѝ той.

Карълайн тръгна нагоре по стълбите, но Брадфорд я спря.

— Любов, опитай се да не изглеждаш много изненадана, когато видиш новият служител на вуйчо си.

— И кой е той? — попита тя, объркана от думите му.

— Бившата готвачка на баща ти.

— Мари? Наистина ли? — Карълайн стисна парапета на стълбището, очите ѝ се разшириха, щом разбра истинския смисъл на думите му. — Мили Боже! Можела е да отрови всички ни... защо не го е направила?

— Сигурно щеше да го стори, ако на Франклин не му бе хрумнал лукавия план. Но доскоро, единствената ѝ цел е била да те наблюдава и да му докладва.

— Тя е била тази, която е сложила ужасното писмо на масата, за да го намеря!

Брадфорд кимна и бе шокиран, когато Карълайн повтори една от любимите му ругатни. Но дори и не си помисли да я порицае. Тя се обърна и забърза към стаята си, мърморейки си нещо затова, че отсега нататък трябва да се доверява на инстинктите на Мери Маргарет.

Докато се приготвяха да тръгват за дома на маркиза, Чарити и Пол им дойдоха на гости.

Карълайн бе толкова щастлива да види братовчедка си, че Брадфорд се насили да остане спокоен, слушайки непринуденото им бърборене, но накрая нервите му не издържаха. Искаше му се посещението най-после да свърши, загрижен, че скоро Франклин щеше да се прибере. Не се притесняваше, че Карълайн може да пострада, а че може да удуши мъжа пред очите на брат му. Имаше твърдото намерение да се справи с Франклин, но се надяваше Карълайн да не става свидетел на това.

Жена му бе толкова щастлива да разбере, че Чарити и Пол няма да заминат за Бостън до средата на лятото, че бе в прекрасно настроение, когато най-после потеглиха към дома на маркиза.

Брадфорд ѝ бе казал, какво да очаква и какво да говори, и смяташе, че я е подготвил добре. Окоето ѝ дори не мигна, щом видя Мари, но гласа ѝ прозвуча странно, когато поздрави Лорета.

Маркизът седеше пред камината в големия салон, загледан в огъня. Карълайн седна до него и хвана ръката му. Вече му бе споменала, че ще се върнат в Брадфорд Хил на двадесети, използвайки извинението, че съпругът ѝ е имал задължения, а тя не искала да го

оставя сам. Вуйчо й Майло отбеляза, че това поведение е нормално за младоженци и Карълайн се изчерви красиво. Лорета най-после си тръгна и Брадфорд се изправи. Това бе сигнал за жена му, че е време да тръгват.

— Вуйчо Майло, искам да те помоля за една услуга — каза Карълайн. Тя погледна към съпруга си и го видя да сяда.

Брадфорд се мръщеше, но Карълайн не му обърна внимание и впери поглед във вуйчо си.

— Знаеш, че бих направил всичко за теб, мила моя — отвърна той.

— Притеснявам се за баща ми — каза Карълайн. — Той... не се чувства много добре и е сам, но няма да дойде с нас в Брадфорд Хил.

— Бракс е болен? — попита той. Очите му се разшириха от загриженост и той стисна ръката на Карълайн.

Тя побърза да го успокои.

— Докторът каза, че е добре — тя погледна съпруга си, който я гледаше с такъв поглед, сякаш току-що си бе изгубила ума. — Всичко идва от главата му. Толкова е самотен. Затова се чудех, дали няма да имаш нещо против да се преместиш при него за известно време. Само докато свикне отново, че няма да съм постоянно около него.

Вуйчо й Майло изглеждаше въодушевен от предложението й.

— Великолепна идея — заяви той. — Ще се радвам да помогна.

— Брадфорд ще ти помогне да пренесеш нещата си — възкликна Карълайн. Тя се усмихна на съпруга си и добави: — Просто няма да спра да се притеснявам, докато не отидеш при баща ми, вуйчо Майло. Мислиш ли, че можеш да се преместиш още днес?

Брадфорд бе очарован от плана, осъзнавайки, че това е идеалният начин да защитят вуйчо й. Освен това забеляза искрите на нетърпение в очите на маркиза и осъзна, колко самотен е бил и той самият.

Нежната му съпруга го бе разбрала много преди него. Трябваше да се пребори с желанието си да я прегърне и да я целуне, осъзнавайки отново, колкото обсебен е от красивата си жена. А красотата й идваше от сърцето й.

Той изчака, докато останаха насаме в каретата му, притисна я към себе си и страстно я целуна.

— За какво бе всичко това? — попита Карълайн. Гласът ѝ потреперваше от горещата му целувка и изпита онази особена слабост в стомаха си.

— Защото си красива — каза ѝ той.

Карълайн го погледна.

— Радвам се, че мислиш, че съм красива, Брадфорд. Но какво ще стане, когато остарея и се набръчкам? — гласът ѝ звучеше раздражително и тя потърси отговор в изражението на лицето му.

— Обичам те, скъпа моя, но не заради външния ти вид. А заради това, което е вътре в теб, а то никога няма да се промени. Мислиш ли, че бих могъл да съм толкова повърхностен и да те обичам само заради външната ти красота?

Карълайн поклати отрицателно глава и Брадфорд отново я целуна. Той положи главата ѝ на рамото си така, че да не може да види пакостливите пламъчета в очите му.

— Ако това бе истина, щях да те изоставя в мига, в който видях, че си си отрязала косата.

Карълайн не се хвана. Тя се засмя на шегата му и каза, че единствената причина, поради която се е омъжила за него, са парите му.

Това бе последният път, когато се шегуваха един с друг през следващите два дни.

Мъжете, които следяха Франклин докладваха, че той отново се е раздвижил.

Сутринта на двадесети февруари, каретата на херцога на Брадфорд потегли за Брадфорд Хил.

Карълайн гледаше практично на плана, но когато настъпи времето да се осъществи, започна да умолява съпруга си да остане с нея и да се довери на хората си, да се погрижат за Франклин. Когато разбра, че няма да го разубеди му нареди да внимава.

— Не е нужно да оставяш толкова много охранители с мен — спореше тя.

— Ще стоиш в спалнята ни, докато се върна — отвърна Брадфорд, игнорирайки възраженията ѝ.

— Гледай първо да преброиш мъжете, преди да попаднеш на засадата — предупреди го тя.

— За Бога, Карълайн, имаш ли поне малко вяра в способностите на съпруга си! — извика той. И след това я целуна. Това бе неговия начин да ѝ каже, че не е искал да ѝ крещи.

Тя го последва до вратата на спалнята, където го чакаше Милфорд и прошепна:

— Пази му гърба, Милфорд.

Брадфорд я чу и раздразнено поклати глава. Той я прегърна и след миг затръшна вратата зад себе си, оставяйки я да крачи из стаята и да се моли до завръщането му.

Бе наредил на двама мъже да управляват празната карета. Той и Милфорд, с шестима доверени хора, тръгнаха по заобиколен път, и когато излязоха от Лондон, изоставиха пътя и препуснаха през хълма.

По преценка на Брадфорд имаше няколко добри места за засада. Отне им два часа луда езда, за да открият мъжете на Франклин.

Видяха по четирима мъже, от всяка страна на завоя, скрили се зад гъстите храсти около пътя със заредени оръжия. Брадфорд забеляза още един мъж, отделно от групата, да наблюдава от най-високата точка на хълма. Не можеше да види добре лицето на мъжа, но бе сигурен, че е Франклин.

Даде знак на Милфорд, който се обърна и също забеляза самотната фигура.

— Франклин?

— Мой е — грубо каза Брадфорд.

Мъжете, които се криеха в засада нямаха никакъв шанс. Светкавичната атака ги обезоръжи за нула време. Тогава Брадфорд пришпори жребеца си, с намерението да стигне до мъжа, следящ сцената от високо.

Брадфорд се втурна да преследва плячката си, преди мъжа да успее да слезе от върха.

Гората бе гъста, но снега улесняваше проследяването и Брадфорд откри врага си, преди той да успее да прикрие следите си. Надпреварата бе безмилостна и щом Брадфорд настигна мъжа, скочи върху него. И двамата паднаха на земята. Брадфорд се завъртя и стана. Другият мъж продължи да лежи, с лице забито в снега, без да помръдва, и по странния ъгъл на главата му, Брадфорд разбра, че врата

му се е счупил при падането. Беше бесен, задето краят бе настъпил толкова бързо, а цялото му същество потръпваше от желанието за мъст. Негодникът бе умря прекалено лесно.

Той се приближи до неподвижната фигура и го обърна с помощта на ботуша си. Вълнено шалче покриваше половината лице на мъртвеца, но въпреки това, Брандфорд веднага го разпозна. На земята със счупен врат лежеше Франклин, точно както бе предположил.

Той не си губи времето да решава какво трябва да бъде направено с тялото. Франклин щеше да бъде погребан така, както бе живял. Без чест. Тялото му сега принадлежеше на животните в гората.

Всичко свърши. Лорета и Мари бяха обградени от хората на Брандфорд. За тях нямаше да има процес. Брандфорд бе обещал на жена си, че ще позволи на Лорета да напусне жива и здрава страната. Разбираше причините ѝ. Мислеше за вуйчо си Майло и какво щеше да му причини истината.

Заплахата бе отминала и единственото, което го интересуваше, бе бъдещето. Бъдещето му с жената, която обичаше.

ЕПИЛОГ

Херцогът на Брадфорд бе повикан по спешност в Лондон и се прибра в Брадфорд Хил в късния следобед. Беше далеч от съпругата си само за три дни, но се чувстваше така, сякаш бе минала цяла вечност, и беше нетърпелив да я вземе в обятията си.

Беше изненадан, когато Хендерсън му съобщи, че съпругата му е горе и е приела двама джентълмена.

Намръщеното му изражение, отразяваше раздразнението му. Сградата вече се пръскаше по шевовите заради гостите на Карълайн. Въпреки възраженията му, покорната му съпруга вече бе поканила майка му да ги посети, а миналата седмица Чарити и Пол бяха пристигнали на четириднешно посещение.

Той въздъхна с раздразнение и се качи по стълбите, решен да каже на Карълайн, че се е уморил да бъде гостоприеман. Смехът, който се носеше от спалнята му, веднага го накара да застане нащрек и той се поколеба, преди да отвори вратата.

Сцената, която го посрещна, опъна до крайност тънката нишка на търпението му. В спалнята му имаше двама мъже. Единият се бе изтегнал на стола му, а другият седеше на леглото му, отпуснат до Карълайн.

— Ако не спреш да се въртиш и да шаваш, може и да успея да ти сваля ботушите — тъкмо казваше Карълайн на непознатия.

При тази забележка Брадфорд повдигна едната си вежда и в същия момент жена му вдигна поглед и го видя.

— Със сигурност мога да използвам помощта ти — извика му тя.

Той не спори с нея. Отиде до мъжа, който бе прегърнал жена му през раменете и бавно отскубна ръцете му от нея.

— Сега ми кажи, какво си намислила? — попита с доста спокоен тон.

Щом изгуби опората си, мъжът падна назад. Очите му се затвориха и щом се просна върху матрака, веднага започна да хърка.

— Като за начало, си мисля за една целувка — отговори Карълайн и се усмихна. — Добре дошъл у дома — прошепна тя. Повдигна се на пръсти и го целуна целомъдрено по бузата.

— Доста жалко посрещане — обяви Брадфорд.

— Това бе поздрав за херцога на Брадфорд — каза му Карълайн. — А това — добави, като дръпна главата му към своята — е поздрав за съпруга ми — тя го целуна дълго и горещо, изкушавайки го с езика си, докато силно се прилепваше към него.

— Вече научих, че всеки път, щом ме наречеш Джаред, искаш да те отведа в леглото — прошепна той.

— Колко проникателно от твоя страна — каза му Карълайн. Очите ѝ бяха топли и подканящи и всичката любов в тях бе само за него.

Един от непознатите измърмори нещо в съня си и привлече вниманието на Брадфорд.

— Карълайн, кои са тези двамата?

Тя вече се бе обърнала към мъжа на леглото и се опитваше да свали ботуша му.

— Помогни ми да го съблека — нареди му тя.

Брадфорд въздъхна с раздражение и я хвана. Накара я да го погледне и отново попита.

— Кои са те?

— Хендерсън не ти ли каза? — очите ѝ се разшириха. Тя погледна към мъжа, хъркащ на леглото и после към съпруга си. И тогава се хвърли в обятията му, прегръщайки и целувайки го така, че за малко щеше да го накара да забрави да попита отново кои са мъжете и какво става.

— Защо са в спалнята ни? — продължи той.

— Това са Саймън и Люк, братовчедите ми — обясни Карълайн с усмивка. — Саймън е този в стола — добави тя. — Ох, толкова исках да ти направят добро впечатление, но братовчедите ми са започнали да празнуват веднага щом стъпили в Лондон и се боя, че са доста пияни. Не можах да ги заведа по-далеч от спалнята ни — каза тя. — Брадфорд, осъзнаваш ли, че не ми крещиш? И не си направи никакви погрешни заключения.

Той се престори отново на раздражен, но вътрешно се усмихваше. Не бе и помислил, че може да става нещо нередно.

— Просто ти вярвам — каза ѝ той.

— Винаги съм го знаела — отвърна Карълайн. Очите ѝ се напълниха със сълзи и тя го прегърна отново и прошепна: — И както обичам Джаред Маркър Бентън, така обичам и херцогът на Брадфорд.

— Винаги съм го знаел — отвърна съпругът ѝ. Гласът му звучеше арогантно... и невероятно нежно. Той я вдигна на ръце и я понесе през вратата, като ѝ нареди да му каже, къде биха могли да се усамотят за малко. Карълайн го целуна и му прошепна накъде да върви.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.